

GIẢI THƯỞNG NOBEL 1994
KENZABURO OE

MỘT NỖI
ĐAU RIÊNG

MỘT NỖI ĐAU RIÊNG

Kenzaburo Oe

Making Ebook Project

BOOKAHOLIC CLUB

Tên sách: **MỘT NỖI ĐAU RIÊNG**

Tác giả: Kenzaburo Oe

Nguyên tác: *Kojinteki na taiken (A Personal Matter)*

Dịch giả: Lê Ký Thương

Nhà xuất bản: Văn Nghệ TP.HCM

Năm xuất bản: 1997

Số trang: 266

Khổ sách: 13 x 19 cm

Giá bìa: -- đồng

Đánh máy: Cường, Tyler Bean, Lan Anh, Khánh Dư, Duyên

Kiểm tra: Nguyễn Minh

Chế bản ebook: Thảo Đoàn

Ngày thực hiện: 06/09/2012

Making Ebook Project #271 – www.BookaholicClub.com

Bạn đang đọc ebook **MỘT NỖI ĐAU RIÊNG** của tác giả **Kenzaburo Oe** do **Bookaholic Club** chế bản theo **Dự án chế bản Ebook (Making Ebook Project)**.

Mong rằng ebook này sẽ mang đến cho bạn một tác phẩm Văn học hay, giàu giá trị biểu cảm và nhân văn, với chất lượng cao. Chúng tôi luôn cố gắng mang đến những chế bản ebook tốt nhất, nếu trong quá trình chế bản có lỗi sai sót nào mong bạn góp ý và cho chúng tôi biết những ebook mà đang mong muốn.

Making Ebook Project của **Bookaholic Club** là một hoạt động phi lợi nhuận, nhằm mục đích mang đến những chế bản ebook hay, có giá trị với chất lượng tốt nhất mà chúng tôi có thể với Cộng đồng đọc - người Việt. Tuy nhiên, nếu bạn có khả năng xin hãy đọc tác phẩm này bằng sách trước hết vì lợi ích cho Nhà xuất bản, bản quyền tác giả và góp phần phát triển xây dựng nền Văn hóa đọc.

Hãy chỉ đọc chế bản này trong điều kiện bạn không thể tìm đến ấn phẩm sách.

MỤC LỤC
GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

Kenzaburo Oe: Tái sinh cùng “Một nỗi đau riêng”

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

Kenzaburo Oe, sinh năm 1935 tại đảo Shikoku (Nhật Bản), đã sáng tác nhiều truyện ngắn, tiểu thuyết và tiểu luận. Ông đoạt nhiều giải thưởng văn học giá trị tại Nhật như Giải Akutagawa với tác phẩm *The Catch*, Giải Tanizaki với *Football in the First Year of Mannen*, Giải Văn học Shinchosha với *A Personal Matter* (*Một nỗi đau riêng*).

Điều, nhân vật chính trong *Một nỗi đau riêng*, là một thanh niên có khuynh hướng chống đối xã hội Nhật, đã có lần khi đương đầu với một vấn đề khó giải quyết, anh tự “cho mình trôi dạt trong biển rượu mạnh như một Robinson Crusoe mất phương hướng”. Nhưng chưa bao giờ anh giáp mặt với một cuộc khủng hoảng cá nhân và nghiêm trọng về viễn cảnh một đời sống tù hãm trong lòng của đứa con mới sinh mang chứng thoát vị não. Liệu anh chạy chữa cho đứa bé được sống? Anh dám giết nó không? Trước khi đi đến quyết định cuối cùng, toàn bộ quá khứ sống dậy trong lòng anh, anh đã bừng tỉnh và nhận ra đó chỉ là một cơn ác mộng của sự lừa dối chính mình. Oe đã tạo nhân vật chính của mình trong tác phẩm này trở thành một trong những khuôn mặt đáng nhớ nhất trong tiểu thuyết hiện đại Nhật Bản.

Năm 1994, Kenzaburo Oe đã được Viện Hàn lâm Thụy Điển trao Giải Nobel Văn chương.

1

Điều chăm chú nhìn tấm bản đồ châu Phi được phơi bày với vẻ thanh lịch kiêu kỳ của một chú nai rừng trong tủ hàng, anh cố nén tiếng thở dài. Các cô bán hàng không để ý đến anh. Bộ đồng phục họ mặc để lộ ra đôi cánh tay và chiếc cổ nồn nà. Đêm xuống dần. Cái nóng đầu hè, giống như nhiệt độ của một xác chết khổng lồ hạ hẳn xuống. Người ta di chuyển như đang mò mẫm từng bước trong bóng tối của tiềm thức, mong tìm lại ký ức về cái ấm áp ban trưa còn nấn ná chút hơi tàn trong da thịt: họ thốt lên tiếng thở dài mơ hồ. Tháng sáu, sáu giờ rưỡi: không một ai trong phố lại đổ mồ hôi vào lúc này. Nhưng vợ của Điều thì nằm trần truồng trên một tấm nệm cao su, đôi mắt nhắm nghiền giống như một con gà lôi bị trúng đạn từ trên trời rơi xuống, và trong khi nàng than vãn cơn đau, bày tỏ nỗi âu lo cùng niềm mong đợi thì mồ hôi nhỏ giọt trên cơ thể nàng.

Điều nhún vai, chăm chú vào những chi tiết của tấm bản đồ. B quanh lục địa châu Phi là màu biển xanh da trời mùa đông của buổi bình minh. Kinh độ và vĩ độ không phải là những đường nét máy móc của chiếc com-pa: những đường nét rõ ràng gợi lên sự phóng khoáng và thất thường của người vẽ. Lục địa trôi giống như chiếc sọ của một người bị treo đầu. Với đôi mắt sâu thẳm, chán chường, một con người có cái đầu to tướng đang dăm dăm nhìn châu Úc, miền đất của gấu koala, thú mỏ vịt và kanguru. Bức tiểu họa châu Phi chỉ sự phân bố dân số nằm dưới góc bản đồ, giống đầu người chết bắt đầu thối rữa. Một bức khác, hiện lên những con đường giao thông, giống đầu người bị lột da lộ ra những mao mạch đau đớn. Cả hai bản đồ châu Phi nhỏ bé này gợi lên sự chết chóc bất thường, nguyên sơ và quá tàn bạo.

“Tôi lấy tập bản đồ cho anh xem?”

“Không, đừng bận tâm,” Điều nói. “Tôi đang tìm những tấm bản đồ chỉ đường của Tây Phi, Trung và Nam Phi do hãng Michelin in.” Cô gái cúi xuống chiếc ngăn kéo đựng đầy bản đồ Michelin và bắt đầu lảng xảng lục lọi. “Dãy số 182 và 185,” Điều chỉ cho cô bán hàng, rõ ràng anh là một tay sành sỏi về châu Phi.

Tấm bản đồ mà Điều khao khát bấy lâu nay là một trang trong tập bản đồ bì da, nặng ký. Một vài tuần trước, anh đã dò giá tập bản đồ và biết nó bằng năm tháng lương giáo viên của anh dạy tại một trường luyện thi. Nếu muốn có đủ tiền mua, anh có thể làm thêm công việc phiên dịch và phải mất ba tháng. Nhưng Điều còn phải nuôi thân mình và nuôi vợ, vợ anh lại sắp sinh. Điều là cột trụ của gia đình!

Cô bán hàng chọn hai tấm bản đồ bì da đỏ đặt lên quầy. Đôi tay nàng gầy và vầy bầy, những ngón tay kỳ không bám trên cành cây. Mắt Điều dán vào nhãn hiệu Michelin nằm dưới ngón tay nàng: một gã đàn ông hăng cao su trông giống như con cóc đang lăn cái ruột xe chạy xuống đường làm anh cảm thấy việc mua bản đồ là điều ngớ ngẩn. Nhưng đây là những tấm bản đồ mà anh muốn dùng vào mục đích quan trọng.

“Tại sao tập sách bản đồ mở ra đúng trang châu Phi?” Điều hỏi với vẻ đăm chiêu. Cô gái bán hàng, vì một lý do thật trọng nào đó, không trả lời. Tại sao nó lại luôn luôn mở ra ở trang châu Phi? Phải chăng người sắp xếp nghĩ rằng bản đồ châu Phi là trang đẹp nhất trong quyển sách? Nhưng châu Phi đang trong quá trình thay đổi một cách chóng mặt, khiến cho bất cứ tấm bản đồ nào về nó cũng nhanh chóng lỗi thời. Và bởi vì sự gặm nhấm bắt đầu từ trang châu Phi sẽ ăn mòn hết toàn bộ tập bản đồ, nên việc mở tập sách ở trang châu Phi rốt cuộc chỉ là quảng cáo tính chất cổ xưa của phần còn lại. Cái anh cần là một bản đồ không bao giờ lỗi thời, đã có một chính thể ổn định. Thế thì anh nên chọn châu Mỹ? Bắc Mỹ chẳng hạn.

Điều cắt đứt dòng tư tưởng để trả tiền cho những tấm bản đồ rồi cất bước xuống cầu thang, cúi mặt đi ngang qua giữa chậu cây và bức tượng đồng khỏa

thân to béo. Bụng bức tượng đã bị một bàn tay nghịch ngợm làm vấy bẩn bằng dầu: nó ướt át và lấp lánh giống như mũi chó. Khi còn là sinh viên, mỗi lần đi ngang qua đây, Điếu thường hay mân mê cái bụng. Hôm nay, anh không còn đủ can đảm để nhìn thẳng vào mặt bức tượng, Điếu đã thoáng thấy bác sĩ và các y tá đang lau chùi đôi bàn tay của họ bằng thuốc tẩy trùng bên cạnh chiếc bàn mà vợ anh đang nằm trần truồng trên đó. Đôi tay của bác sĩ đây lông.

Điếu cẩn thận nhét những tấm bản đồ vào túi áo khoác, rồi ấn chúng sang bên hông khi chen qua quây bán báo đông người và tiến thẳng đến cánh cửa. Đó là những tấm bản đồ đầu tiên anh mua để sử dụng khi đặt chân đến châu Phi. Anh băn khoăn tự hỏi một ngày nào đó anh thực sự được đặt chân lên đất châu Phi và nhìn bầu trời châu Phi qua cặp kính râm. Hay ngay trong thời khắc này, anh không còn bất kỳ cơ hội nào để đặt chân đến đó? Có phải anh buộc lòng phải nói câu từ biệt với chính mình về dịp may độc nhất và cuối cùng của nỗi khao khát tốt cùng trong máu thịt thời trai trẻ? Và nếu vậy, tôi phải làm gì kia chứ? Tôi chẳng thể làm được quái quỷ gì cả!

Điếu giận dữ đẩy cánh cửa và bước ra con đường chiều đầu hạ. Lề đường phủ sương mù: làn không khí vẫn đặc và mờ đi. Điếu dừng chân chăm chú nhìn mình hiện ra một cách chập choạng trong ô cửa kính bày hàng. Anh đã già trước tuổi. Điếu, hai mươi bảy tuổi bốn tháng. Năm mười lăm tuổi, anh được đặt biệt danh là “Điếu” và mang chết cái tên này luôn từ đó. Cái tướng mạo vụng về, chập chờn như một thầy ma chết đuối trong hiệu kính đen xì vẫn còn giống như một con chim. Anh nhỏ con và gầy. Đám bạn anh đã bắt đầu lớn cân ngay khi chúng tốt nghiệp đại học và kiếm được việc làm, ngay cả những đứa ốm như cô mà cũng đã phát phì khi chúng lập gia đình. Riêng Điếu, trừ cái dạ dày thon lớn trong bụng, còn lại chỉ là xương với da. Khi đi, tay chân anh lòng thòng còn hai vai thì co rút. Lúc anh đứng yên cũng vẫn cái tư thế như vậy. Anh chẳng khác nào một ông già còm cõi mà xưa kia đã từng là một lực sĩ.

Không phải chỉ có đôi vai anh rủ xuống giống như đôi cánh xếp mà những nét đặc trưng của anh đại khái đều giống như chim. Cái mũi nâu sạm, bóng

mượt nhô khỏi gương mặt giống như mỏ chim, quặp thẳng xuống đất. Đôi mắt không hồn mờ đục màu keo dán và hầu như chẳng có lúc nào biểu lộ chút tình cảm, năm thì mười họa mới chớp chớp vì một sự ngạc nhiên không thái quá. Đôi môi mỏng và thô luôn luôn dán chặt trên hai hàm răng. Hai đường từ lưỡng quyền cao chạy thẳng xuống cằm tạo thành hình chữ V nhọn góc. Tóc như những ngọn lửa hồng liếm bầu trời cao. Đây chính là diện mạo của Điều lúc mười lăm tuổi và ở độ tuổi hai mươi cũng chẳng có gì thay đổi. Còn bao lâu nữa anh cứ tiếp tục giống như một con chim? Không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải sống với cùng khuôn mặt và điệu bộ từ mười lăm đến sáu mươi lăm tuổi hay sao? Vậy thì cái hình ảnh mà anh đang nhìn trong vuông cửa kính là tổng hợp toàn bộ cuộc đời anh. Điều nhún vai, ghé tởm đến tận cổ khiến anh muốn nôn mửa. Thật là một phát hiện đáng sợ: Điều thân tàn, sức yếu, với một bầy con...

Bất ngờ, một phụ nữ với tướng tá hết sức khác thường, lồ lộ hiện ra trong bể kính mù mờ và chậm rãi bước về phía Điều, cô nàng to con đến nỗi khuôn mặt trùm lên cả cái đầu của Điều phản chiếu trong kính. Điều có cảm giác như có một con quái vật đang hùng dũng đi ngang qua sau lưng anh. Cuối cùng anh quay người lại. Người phụ nữ dừng lại trước mặt anh và nhìn anh một cách thân thiện. Điều nhìn lại. Một giây sau đó, anh thấy ánh mắt tha thiết khẩn nài của ả đã biến thành sắc thờ ơ âm đạm. Thoạt đầu cô ả đã tưởng tìm được người đồng hội đồng thuyền, nhưng đột nhiên ả nhận ra mình đã nhầm. Cùng lúc đó, Điều nhận ra điều bất bình thường trên khuôn mặt của cô ả. Những lọn tóc uốn cong thừa mứa gợi cho anh nhớ đến thiên thần Fra Angelico. Anh đặc biệt chú ý đến những sợi râu màu hung mà lưỡi dao cạo để sót lại trên mép của cô ả. Những sợi râu đã làm hỏng một lỗ trên bức tường trang điểm dày đặc và chúng đang rung rinh như thể là đau khổ.

“Chào!” người phụ nữ to con nói với giọng ồ ồ đàn ông. Cuộc gặp gỡ đã làm cho cô ả rụng rời tay chân vì lỗi lầm hấp ta hấp tấp của mình.

“Chào!” Điều vội nở một nụ cười trên khuôn mặt và đáp lễ bằng một giọng hơi khàn khàn như vịt đực, một đặc điểm càng làm anh giống chim.

Cái anh chàng cải trang nữ giới quay nửa vòng đôi giày cao gốt và từ từ bước xuống đường. Điều nhìn anh ta đi một thoáng, rồi cất bước đi về hướng khác. Anh đi tắt qua một ngõ hẹp và dẫn đo, thận trọng rồi mới bắt đầu băng qua một con đường rộng có đường dành cho xe điện chạy theo dây cáp. Ngay tính thận trọng quá hình thoáng cũng làm cho Điều lên một cơn co thắt dữ dội, gợi lên hình ảnh một chú chim nhỏ hồ mất hồn vì sợ hãi – hoàn toàn phù hợp với biệt danh của anh.

Anh chàng giả gái đó thấy tôi nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong vuông cửa kính tưởng rằng tôi đang đợi chờ ai, và anh ta đã nhầm tôi với một kẻ đi tìm bò lạc. Một sự nhầm lẫn đáng bẽ mặt, nhưng vì cô ả đã nhận ra lỗi lầm của mình ngay khi Điều quay lại, nên danh dự của anh vẫn còn. Bây giờ, anh đang vui thú với cuộc chạm trán đáng buồn cười này. Chào! – không có lời chào hỏi nào phù hợp hơn với hoàn cảnh này, quả là cô ả phải có một cái đầu sáng suốt.

Điều cảm thấy trào lên niềm thương cảm cho chàng thanh niên cải trang thành một thiếu nữ to lớn. Liệu anh ta có thành công để chài được một kẻ đòi truy tối nay và biến hẳn thành một con bò câu không? Lẽ ra tôi phải tìm thấy đủ can đảm đi với anh chàng.

Khi đã bước sang lề đường bên kia và rẽ vào một con đường đông đúc, đầy quán rượu rẻ tiền và nhà hàng, Điều vẫn tưởng tượng điều gì xảy ra nếu anh đi với chàng thanh niên đến mọi xó xỉnh tối tăm nào đó trong thành phố. Chắc là chúng tôi sẽ nằm trần truồng, sát bên nhau như anh em, và trò chuyện. Tôi cũng nên trần truồng như nhộng để anh chàng không cảm thấy ngượng ngùng. Tôi phải nói cho anh chàng biết rằng tối nay vợ tôi sanh, rồi có lẽ tôi nên thú nhận rằng mấy năm nay tôi muốn đi châu Phi, và một trong những điều mong ước của tôi là, khi trở về nhà, viết một thiên ký sự về những cuộc phiêu lưu mạo hiểm ở đó với tựa đề *Bầu trời Châu Phi*. Tôi phải nói luôn rằng chuyện một mình tôi đến châu Phi không thể thực hiện được nếu tôi bị nhốt trong bốn bức tường của gia đình khi đứa con chào đời. (Tôi sống trong lồng từ khi cưới vợ, mặc dù cho đến giờ phút này cửa lồng luôn luôn có vẻ như mở, nhưng có

thể tiếng khóc chào đời của con tôi chính là tiếng đóng cửa lồng). Tôi sẽ nói đủ mọi chuyện trên đời, anh chàng sẽ chịu khó chọn lọc từng tình tiết một những chuyện làm cho tôi mất ăn mất ngủ, tập trung lại dần, và chắc chắn anh chàng sẽ hiểu ra. Bởi vì một chàng trai chủ quan tin rằng mình sẽ chài được một tên dâm ô đòi trụ ngoài phố thì như thế tất phải có cặp mắt, đôi tai và một trái tim nhạy cảm với nỗi lo ngại căm rở sâu xa trong tận cùng tiềm thức.

Sáng hôm sau, có thể chúng tôi cùng cạo râu và cùng nghe tin tức qua radio, dùng chung cái đĩa đựng xà phòng. Anh chàng đó còn trẻ nhưng râu thì rậm rì và.... Điều cắt ngang dòng tưởng tượng phiêu bồng và mỉm cười. Cùng trải qua một đêm quả là quá trốn, nhưng ít ra anh nên mời anh chàng đi uống một thứ gì đó. Điều đang đứng trên một con đường đầy những quán rượu ấm cúng, rẻ tiền, nối tiếp nhau: anh lạc vào mê hồn trận của đám đông chệnh choáng hơi men. Cổ họng anh khô khốc và anh muốn uống cho dù anh phải uống một mình. Anh quay ngoắt cái đầu trên chiếc cổ cò gầy guộc, quan sát các quán rượu nằm hai bên đường. Thực ra, anh không định dừng lại ở bất kỳ quán nào. Điều tưởng tượng bà mẹ vợ sẽ phản ứng thế nào nếu anh đến bên cạnh vợ và đưa con mới sinh với mùi rượu nồng nặc. Anh không muốn ông bà già vợ thấy mình bị ma men hớp hồn một lần nữa.

Hiện giờ, cha vợ của Điều dạy tại một trường cao đẳng tư thục nhỏ, nhưng trước kia ông là chủ nhiệm khoa Anh ngữ ở trường đại học của Điều cho đến khi nghỉ hưu. Cũng nhờ thiện chí của ông cha vợ mà Điều may mắn kiếm được chỗ dạy tại một trường luyện thi. Anh yêu mến ông già và anh sợ ông. Điều chưa bao giờ gặp một người lớn tuổi nào rộng lượng như ông cha vợ. Anh hoàn toàn không muốn làm ông thất vọng thêm lần nữa.

Điều cưới vợ vào tháng Năm khi anh hai mươi lăm tuổi, và mùa hè đầu tiên năm đó anh say bốn tuần liền không thiếu một ngày. Một cách bất ngờ, anh trôi dạt vào biển rượu, một Robinson Crusoe ngu muội. Sao lãng mọi bốn phận của mình: một sinh viên thi tốt nghiệp, việc làm, chuyện nghiên cứu, vứt bỏ mọi thứ không chịu đả đo suy nghĩ, Điều ngồi suốt ngày từ sáng đến khuya trong căn bếp âm u ở nhà tập thể của anh, nghe nhạc và uống rượu mạnh. Đường như

đối với anh lúc này, nhìn lại chuỗi ngày khủng khiếp đó, ngoài việc vừa nghe nhạc, vừa uống rượu và đắm chìm trong giấc ngủ say mèm, khắc nghiệt, anh không có một mảy may hoạt động nào của một con người đang sống. Bốn tuần lễ sau đó, Điều thức tỉnh sau bảy trăm tiếng đồng hồ bị con ma men hành hạ để nhận ra mình, thân tàn ma dại, như sự hoang phế của một thành phố bị ngọn lửa chiến tranh tàn phá. Anh giống như một kẻ bất tài bị tâm thần, có rất ít cơ may hồi phục, nhưng anh phải chế ngự lại tất cả, không chỉ những đổ nát hoang tàn trong tâm hồn anh mà cả những quan hệ đã hoang phế của anh đối với thế giới bên ngoài. Anh bỏ trường không thi tốt nghiệp và nhờ cha vợ tìm cho một chân dạy học. Giờ đây, hai năm sau, anh đang chờ vợ mình sanh đứa con đầu lòng. Lại một lần nữa, nếu anh lại có mặt ở bệnh viện với mùi rượu nồng nặc, thì mẹ vợ anh hẳn sẽ chạy bán sống bán chết, kéo theo cả con gái và cháu ngoại của bà.

Điều tự cai nghiện rượu, nhưng nó đã ăn sâu tận máu thịt, nên anh vẫn uống. Từ dạo bốn tuần liền sống với ma men, anh luôn luôn tự hỏi tại sao mình có thể say sưa như vậy suốt bảy trăm tiếng đồng hồ, và không bao giờ tìm được một câu trả lời dứt khoát.

Sự sa vào hố thẳm rượu mạnh của anh mãi mãi là một điều bí ẩn, và luôn còn đó nỗi nguy hiểm mà anh có thể bất ngờ quay lại với nó bất cứ khi nào.

Trong một quyển sách viết về châu Phi mà anh đọc ngẫu nhiên, Điều đã bắt gặp một đoạn: “Ngày nay, những cuộc liên hoan chè chén trong làng mạc châu Phi vẫn còn phổ biến. Điều này gợi cho ta thấy cuộc sống ở xứ sở xinh đẹp này vẫn còn thiếu nền tảng. Những bất mãn cơ bản đang đẩy dân làng châu Phi đến chỗ thất vọng và sống phóng túng”. Đọc lại đoạn này, rồi nghiên cứu những ngôi làng nhỏ ở Sudan, Điều nhận ra anh cứ tránh né suy xét về tình trạng thiếu thốn và bất mãn đang rình rập cuộc đời anh. Nhưng chúng hiện hữu, anh tin chắc như thế, vì vậy anh quan tâm đến việc bỏ rượu.

Điều có mặt nơi quảng trường phía sau khu quán rượu tạp nham, tập trung mọi xô bồ và huyên náo. Chiếc đồng hồ điện trên nhà hát ở giữa quảng trường

sáng lên bảy giờ tối – giờ gọi điện thoại hỏi thăm sức khỏe vợ anh. Từ ba giờ chiều nay, cứ cách một tiếng đồng hồ, anh lại gọi điện thoại đến bệnh viện cho mẹ vợ. Anh đưa mắt nhìn quanh quảng trường. Điện thoại công cộng đây rầy, nhưng tất cả đều bận. Anh nóng nảy vì nghĩ rằng bà mẹ vợ đang nôn nóng chờ điện thoại ở bệnh viện. Từ lúc đưa con gái đến bệnh viện, bà bị ám ảnh vì ý nghĩ các nhân viên ở đây đang cố làm bẽ mặt bà. Giá như chỉ có thân nhân của một bệnh nhân khác đang gọi... Chẳng còn chút hy vọng gì, Điều quay bước trở lại đường cũ, nhìn vào những quán rượu và những tiệm cà phê, những tiệm mì Trung hoa, những nhà hàng bán món cô-lét và những tiệm giày. Anh có thể bước vào một tiệm nào đó để gọi điện thoại. Nhưng anh muốn tránh vào một quán rượu nếu có thể được, và anh cũng đã ăn tối. Tại sao anh không mua thuốc bột để làm cho êm cái bụng của anh nhỉ?

Điều đang tìm tiệm bán thuốc tây thì bất ngờ một cơ sở của người nước ngoài nằm trên góc đường án ngữ trước mặt. Trên một tấm bảng quảng cáo to đùng treo trước cửa, một anh chàng cao bồi đứng khom người với một khẩu súng đang nhả đạn. Điều đọc giòng chữ vẽ trên đầu người Da Đỏ được gắn dưới đôi giày có cựa sắt của chàng cao bồi: GÓC SÚNG ĐẠN. Bên trong, phía dưới những lá cờ Liên hiệp quốc bằng giấy cùng những dải giấy nhiễu Tàu xoắn ốc màu xanh và vàng, một đám đông thanh niên trẻ hơn Điều nhiều đang vật lộn tụi bụi với những chiếc máy trò chơi sắp đầy từ trước ra sau. Điều nhìn xuyên qua những cánh cửa kính bày đầy băng trò chơi màu đỏ và màu chàm, trông điện thoại công cộng đặt nơi góc. Anh bước vào Góc Súng đạn, đi ngang qua chiếc máy bán Coke và chiếc máy hát tự động đang rú lên điệu rock-n-roll lỗi thời, rồi bắt đầu bước qua cái sàn nhà bằng gỗ xám xịt. Ngay lúc đó, như thể có tiếng phi đạn đang nổ bên tai anh. Điều uể oải đi ngang qua căn phòng như đang đi trong một mê cung, bước qua những chiếc máy chơi banh lỗ, máy chơi trò ném phi tiêu và một khu rừng thu gọn sống động đầy nai, thỏ cùng những chú cóc nhái màu xanh kinh dị di chuyển trên một băng chuyền. Khi Điều đi ngang qua thì thấy một cậu học sinh trung học tóm được một con nhái dưới đôi mắt thán phục của đám bạn gái, và trên ô điểm bên cạnh máy trò chơi hiện lên điểm 5. Cuối cùng, anh cũng đến được chỗ điện thoại. Bỏ một đồng xu vào máy, Điều quay số bệnh viện theo trí nhớ. Một tai anh nghe tiếng

chuông điện thoại reo từ xa, còn tai kia thì rào rạo tiếng ồn điệu nhạc rock-n-roll giống như hàng vạn con cua đang thi nhau trốn chạy. Đám trẻ hứng khởi say mê với những đồ chơi tự động của chúng, đang chen lấn trên sàn gỗ với những đế giày da Ý mềm mại. Mẹ vợ anh sẽ nghĩ gì về những tiếng âm ã này? Có lẽ anh sẽ nói một điều gì đó về tiếng ồn khi anh xin lỗi vì gọi muộn.

Chuông reo đến bốn lần trước khi nghe giọng nói của mẹ vợ anh, nghe như giọng vợ anh và hơi trẻ hơn. Điều hỏi thăm vợ mình ngay mà không một lời xin lỗi như đã định.

“Chưa. Chưa sinh. Vợ con đang đau lắm, còn đứa bé thì chưa chịu ra!”

Không nói một lời, Điều nhìn vào màn hình ống nghe. Bề mặt của nó giống như bầu trời đêm phủ đầy những vì sao đen, lập lòe lúc tối lúc sáng theo từng hơi thở của anh.

“Vào lúc tám giờ con sẽ gọi lại,” một phút sau đó anh nói rồi treo máy và thở dài.

Một chiếc máy chơi trò lái xe được cài đặt bên cạnh điện thoại, thẳng nhóc trông giống như dân Phi luật tân ngời sau tay lái. Bên dưới chiếc Jaguar thu nhỏ người ta đặt mọi trục lăn ở giữa tấm bản, một băng chuyền vẽ phong cánh đồng quê quay liên tục, làm cho chiếc xe xuất hiện với một tốc độ chóng mặt trên con đường cao tốc của vùng ngoại ô. Ở những khúc cua, các chướng ngại vật như bò, cừu, các cô gái, những tốp con nít không ngừng hiện ra đe dọa chiếc xe bé nhỏ. Công việc của người chơi là tránh va chạm vào những chướng ngại vật bằng cách bẻ tay lái và điều khiển chiếc xe chạy trên đầu trục lăn đó. Thẳng nhóc với chiếc quần đùi nhàu nát, lông mày ngăm đen, khom người trên tay lái với sự tập trung cao độ. Nó căn môi, phùng mang, trợn mắt lái liên tục như tin chắc rằng cuối cùng cái băng chuyền cũng ngừng xoay và đưa chiếc xe đến đích. Những con đường cứ liên tục trường ra những chướng ngại trước mắt chiếc xe nhỏ bé. Thình thoảng, khi băng chuyền bắt đầu chạy chậm lại, thẳng

nhóc thọc tay vào túi quần móc ra một đồng xu và đặt vào con mắt kim loại của chiếc máy. Điều dừng chân đứng nghiêng người sau lưng thẳng nhóc, nhìn nó chơi một chút. Chẳng bao lâu, một cảm giác mệt mỏi, không thể chịu nổi xâm chiếm đôi chân anh. Điều vội vã đi về phía cửa sau, bước đi như đang dẫm trên một tấm kim loại nóng rực. Phía sau phòng trưng bày, anh bắt gặp một cặp máy thật kỳ lạ.

Chiếc máy bên trái được bao quanh bởi một băng thiếu niên mặc toàn áo khoác giống nhau thêu những con rồng bằng kim tuyến vàng và bạc, một món hàng kỷ niệm của Hồng Kông dành cho du khách Mỹ. Chúng gây ra những tiếng ồn tạp nham làm chói tai nhức óc. Điều liền đến chiếc máy bên trái, vì lúc đó nó nằm không. Đây là dụng cụ tra tấn thời Trung cổ, một cái Máy chém bằng sắt – mẫu của thế kỷ 20. Nó là một thiếu nữ xinh đẹp bằng sắt, cỡ bằng người thật, với những sọc cơ khí đỏ đen, đang chéo hai cánh tay che kín bộ ngực trần. Người chơi cứ việc thử kéo cánh tay của nàng ra khỏi ngực để nhìn thoáng qua đôi vú kim loại được giấu kín trong đó. Đôi mắt người đẹp là hai ô điểm ghi số lần kẹp chặt và kéo. Trên đầu nàng là bảng ghi số tuổi trung bình tương ứng với kết quả kéo và đẩy.

Điều cho một đồng xu vào giữa đôi môi người đẹp. Xong xuôi, anh bắt đầu kéo mạnh đôi tay nàng. Đôi tay bằng thép kháng cự lại một cách ngoan cố: Điều kéo mạnh hơn. Dần dần khuôn mặt của anh bị hút vào bộ ngực bằng sắt của nàng. Điều có cảm giác như anh đang hiếp dâm người đẹp, vì rõ ràng là người ta cố ý tạo cho khuôn mặt nàng những nét đau đớn. Anh căng thẳng cho đến khi gân cốt đau nhức. Đột nhiên có tiếng gầm gừ trong ngực nàng giống như tiếng cài số xe, và những tấm thẻ có ghi số màu máu loãng đập vào đôi mắt sâu hoắm của nàng. Điều mềm như con bún, thờ hồn hển, đưa mắt nhìn bảng điểm. Không rõ các đơn vị diễn tả điều gì, nhưng Điều đạt được 70 điểm kẹp và 75 điểm kéo. Trong một cột trên bảng dưới số 27, Điều thấy KÉP: 110 – KÉO: 110. Điều nhìn lướt bảng điểm với vẻ nghi ngờ và phát hiện ra rằng số điểm của anh là trung hình đối với một người bốn mươi tuổi. *Bốn mươi tuổi!* – một cú sốc làm anh nghẹn cuống họng và anh phải rón ợ lên cho đã nư. Điều! Hai mươi bảy tuổi bốn tháng mà kẹp và kéo không hơn một người bốn mươi

tuổi. Thế là thế nào? Giờ đây, cái cảm giác như kiến bò trên đôi vai và hai bên hông đang dần dần biến thành một cơn đau dai dẳng. Quyết định chuộc lại danh dự, Điều tiến đến cái máy trò chơi bên phải. Anh ngạc nhiên nhận ra rằng bây giờ anh háng hái muốn thử sức mình với trò chơi này.

Với sự nhanh nhẹn của những con thú hoang dã sống trong khu vực bị xâm lấn, bọn trẻ mặc áo khoác thô rỗng chận đường Điều và vây kín anh bằng những tia nhìn thách thức. Hồi hộp, nhưng làm mắt tỉnh khô, Điều quan sát chiếc máy nằm giữa vòng vây của chúng. Nó cấu tạo gần giống như cái giá treo cổ trong một phim cao bồi miền Tây, ngoại trừ cái nón sắt giống như loại nón của kỵ binh Slave được treo ở một điểm mà kẻ không may sống ngoài vòng pháp luật bị hành quyết. Chiếc nón sắt chỉ che đậy một phần cái bao cát phủ trong miếng da hoẵng màu đen. Khi cài một đồng xu vào cái lỗ sáng rực như con mắt của người khổng lồ độc nhãn ở giữa chiếc nón sắt, người chơi kéo bị cát xuống và cây kim chỉ số tự nó chỉ số 0. Giữa cây kim chỉ số có một bức hí họa Chuột Rô-bô, mở toác cái miệng rộng màu vàng và la lên: *“Tiến lên Kẻ giết người! Hãy thử đo sức mạnh nắm đấm của bạn đi!”*

Khi Điều đứng yên và chỉ đưa mắt nhìn về phía chiếc máy thì một thằng trong bọn bước tới như muốn dương oai, bỏ một đồng xu vào chiếc nón sắt rồi kéo bao cát xuống. Để tỏ vẻ ta đây là người sành sỏi, nó lui ra sau một bước rồi lả lướt tung cả thân người về phía trước, đấm túi bụi vào bao cát. Một tiếng kêu chói tai vang lên: đó là tiếng leng keng của sợi xích đổ sầm xuống bên trong chiếc nón sắt. Chiếc kim nhảy vượt qua những con số trên máy đo rồi rung rinh một cách vô nghĩa. Bọn trẻ phá lớn cười. Cú đấm đã vượt quá khả năng của máy đo khiến cho cây kim bị tê liệt không trở về vị trí cũ. Thằng nhỏ đắc thắng đá nhẹ vào bao cát, lần này bằng một thế võ karate, và cây kim nhảy xuống số 500 trong khi bao cát bò từ từ lên lại chiếc nón sắt giống như một con ốc ma kiệt sức. Lại một lần nữa, cả bọn cười rộ.

Một nỗi khát vọng vô hiệu vồ lấy Điều. Để khỏi làm nhăn những tấm bản đồ, anh cẩn thận lấy chúng ra khỏi chiếc áo khoác và đặt lên bàn chơi bài. Xong xuôi, anh lấy trong túi ra một đồng xu trong số tiền dành để gọi điện

thoại đến bệnh viện bỏ vào chiếc nón sắt. Bọn trẻ theo dõi từng động tác của Điều. Điều hạ thấp bao cát xuống, lui ra sau một bước và giơ năm đấm. Sau khi bị đuổi ra khỏi trường trung học, vào thời gian anh đang học thi để chuẩn bị lên đại học, hầu như tuần nào anh cũng cãi nhau âm ỉ với những học sinh vi phạm kỷ luật khác trong tỉnh lỵ. Anh đã từng sợ hãi và cũng từng được hâm mộ. Điều tin vào sức mạnh quả đấm của mình. Anh đấm đúng qui cách, không đấm một cách liều lĩnh, vụng về. Anh dồn sức mạnh xuống bắp chân, bước nhẹ tới trước một bước rồi đấm mạnh vào bao cát bằng cú đấm tay mặt. Cú đấm của anh có vượt qua giới hạn con số 2500 và làm hỏng máy đo không? Như qui tha ma bắt – cây kim chỉ số 300! Thử lại lần thứ hai, nắm tay còn để trước ngực, Điều nhìn vào chiếc máy đo trong trạng thái hết sức kinh ngạc. Giòng máu nóng dồn lên mặt anh. Sau lưng anh, bọn trẻ mặc áo khoác thêu rồng vẫn đứng lặng yên, nhưng chắc chắn những cặp mắt của chúng đều lập trung vào Điều và chiếc máy đo. Sự xuất hiện của một người đàn ông có cú đấm quá xoàng khiến chúng phải lặng câm như hến.

Điều làm như không hay biết gì về sự có mặt của bọn trẻ, quay lại chiếc nón sắt, bỏ vào một đồng xu khác rồi kéo bao cát xuống. Lần này không có thời gian lo chuyện đấm cho đúng tư thế: anh tung hết sức mạnh toàn thân theo sau cú đấm. Cánh tay mặt của anh tê điếng và cây kim chỉ dừng lại ở số 500.

Điều khom người xuống, nhặt nhanh chiếc áo khoác mặc vào, đứng đối diện với bàn chơi bài. Sau đó, anh quay nhìn bọn trẻ đang quan sát mình trong im lặng – cố nở một nụ cười kẻ cả, hoàn toàn thông cảm và ngạc nhiên, của một cựu vô địch về vườn từ lâu đối với nhà vô địch trẻ. Nhưng bọn trẻ chỉ đăm đăm nhìn anh bằng nét mặt đanh như thép, như đang nhìn anh bằng nét mặt đanh như thép, như đang nhìn một con chó. Điều đỏ cả mang tai, cúi đầu và vội vã chuồn ra khỏi phòng chơi. Một trận cười hả hê nổ tung sau lưng anh, dĩ nhiên đó là trận cười hân hoan đặc thẳng.

Choáng váng vì xấu hổ như con nít, Điều băng qua công viên và lui vào lề đường tối, anh mất can đảm để chường mặt trong đám đông “người xa lạ”. Bọn gái ăn sương đứng dọc theo đường, nhưng trông thấy nét mặt giận dữ của

anh, họ mất cam đảm mời chào. Điếu rẽ vào một đường hẻm chẳng cô em điểm nào núp bóng, bất ngờ anh bị một bờ đất cao chặn lại. Nhờ mùi lá xanh trong đêm tối anh nhận ra lớp cỏ mùa hè dày trên triền đê. Trên mặt đê là con đường xe lửa. Điếu chăm chú nhìn ngược nhìn xuôi để xem có chuyến tàu nào đang chạy đến không và chẳng phát hiện ra thứ gì trong bóng đêm. Anh nhìn lên bầu trời đen như mực. Làn sương phản chiếu những ánh đèn nê-ông của quảng trường, hiện lên màu hung hung là đà trên mặt đất. Một giọt nước mưa bất ngờ làm ướt má Điếu – mùi cỏ thơm phức nhờ thấm cơn mưa. Điếu cúi đầu xuống, và như thế chẳng biết làm gì khác, anh trật quần ra tè một cách lén lút. Trước khi tè xong, anh nghe những bước chân hỗn loạn đang tiến tới từ phía sau. Ngay lúc anh quay lại thì thấy mình đã bị bọn trẻ mặc áo khoác thêu rồng bao vây.

Với một chút ánh sáng mờ nhạt sau lưng chúng, bọn trẻ đứng trong bóng tối bao trùm, Điếu không thể nào nhận ra được sắc mặt của chúng. Nhưng anh nhớ lại thái độ bất hợp tác của chúng đối với mình trong Góc Súng đạn. Cả băng đã phát hiện một sinh vật quá yếu đuối, và bản năng côn đồ của đã trỗi dậy. Với nhu cầu của một đứa trẻ hung dữ muốn dày vò bạn cùng chơi yếu hơn mình, chúng chạy đuổi theo con cừu đáng thương chỉ đấm được 500 điểm. Điếu sợ hãi: nóng lòng tìm đường thoát thân. Muốn đến được quảng trường đầy ánh sáng, anh phải chạy thẳng về phía bọn chúng và phá vỡ vòng vây tại điểm kiên cố nhất. Nhưng với sức lực của Điếu – phanh và kéo của một người bốn mươi tuổi – thì không còn gì đáng nghi ngờ: chúng dễ dàng tổng lui anh. Phía tay phải anh là hẻm cụt bị chặn bởi một hàng rào ván. Con hẻm hẹp phía tay trái, giữa bờ đê và hàng rào dây thép cao bao quanh sân một xí nghiệp thì kéo dài ra một khoảng xa mới tới được đường phố đông đúc. Điếu có một cơ hội thoát nạn nếu anh chạy suốt con đường đó mà không bị tóm. Quyết tâm, Điếu làm động tác giả chạy về phía con hẻm cụt bên tay phải, rồi xoay người và đổi hướng sang bên trái. Nhưng kẻ thù đã biết quá rành đường đi nước bước trong thành phố này, giống như hồi hai mươi tuổi Điếu cũng đã thuộc nằm lòng thị trấn ban đêm của quê anh. Mở vòng vây, bọn trẻ đổi hướng về phía trái rồi lập hợp lại trong khi Điếu giả vờ chạy về phía phải. Điếu đâm đầu chạy thẳng và khi anh lao người về phía con hẻm bên trái anh đụng phải cái bóng người lơ

mờ cong vòng như một cây cung, một cuộc tấn công giống như bọn trẻ đã sử dụng trên bao cát. Không còn thời gian hay chỗ nào né tránh, Điều dồn hết sinh lực vào cú đâm nốc ao tồi tệ nhất rồi ngã ngửa vào bờ đê. Rên rỉ, anh phun ra nước bọt và máu. Bọn trẻ cười ré lên giống như khi chúng làm tê liệt cái máy đâm. Sau đó, chúng im lặng nhìn Điều nằm yên và khép kín nửa vòng vây. Cả băng đang chờ đợi. v.v..

Điều chợt nhớ ra rằng những tấm bản đồ hản đã bị nhàu nát. Và đứa con anh đang ra đời: ý nghĩ nhảy múa với sự cay cú mới phát sinh. Cơ thịnh nộ bất ngờ chiếm lấy anh cùng với nỗi tuyệt vọng dữ dội. Cho đến lúc ấy, ngoài sự kinh hãi và hoang mang, Điều chỉ lo tính kế tẩu thoát. Nhưng bây giờ anh lại không có ý định tháo chạy nữa. Nếu bây giờ tôi không chiến đấu, tôi sẽ không chỉ vĩnh viễn mất cơ hội đi đến châu Phi, mà đứa con của tôi sẽ đơn độc bước vào thế giới này để sống một cuộc đời với khả năng tôi lệ nhất – đó là tiếng nói của sự linh cảm và Điều tin vào điều đó.

Những giọt nước mưa rơi loạn xạ trên đôi môi rách của anh. Anh lắc đầu, rên rỉ và chậm chậm đứng lên. Một nửa vòng vây của bọn trẻ lui ra sau như để nhường con mồi. Và rồi một thẳng vạm vỡ nhất trong bọn xấn tới trước. Điều đưa hai tay lên ra bộ rồi thoi vào cằm nó, quả đâm làm ảnh hưởng đến cái xác không hồn của anh. Cẩn thận nhắm mục tiêu, thẳng nhỏ đưa một chân lên cao rồi quay vòng ra phía sau như một cầu thủ vờn bóng và vung mạnh cánh tay phải đâm trả về phía trước. Điều khom người xuống, đầu cúi thấp, và giống như một con bò mộng hung dữ húc vào bụng của kẻ tấn công. Thẳng nhóc hét lên, nôn ọc rồi ngã vật xuống đất. Điều hất đầu lớn, kháng cự với những đứa khác. Niềm vui ấu đả sống lại trong lòng anh kể từ nhiều năm qua. Điều và bọn trẻ mặc áo khoác thêu rồng đứng yên gườm nhau, đánh giá đối thủ. Thời gian trôi qua.

Đột nhiên, một đứa trong bọn la lên: “Đi thôi tụi bay ơi! Đừng đánh nhau với lão này. Già khú đế rồi!”

Bọn trẻ giãn ra ngay. Chúng đỡ thẳng bạn bất tỉnh đứng dậy và chuồn về phía quảng trường, rời khỏi chỗ Điếu đang đứng thủ thế một mình trong cơn mưa. Một cảm giác khô hài đến muốn bật cười dồn lên cuống họng anh, và trong giây phút, anh bật cười trong im lặng. Chiếc áo khoác của anh vấy máu, nhưng nếu anh có đi trong cơn mưa một lúc thì không ai có thể nhận ra vì nước mưa đã rửa sạch. Điếu cảm thấy hơi an tâm. Tự nhiên, chỗ bị đâm trên cằm đau, cả tay, lưng lẫn mắt cũng đau. Nhưng kể từ khi vợ anh lâm bồn đến giờ, lần đầu tiên anh sống trong trạng thái hưng phấn. Điếu lê chân bước xuống con hẻm nằm giữa bờ đê và dãy nhà máy. Chẳng bao lâu, một đầu máy cố lỗi chạy bằng hơi nước phun ra đầy than xỉ cháy đỏ chạy thành thạch trên đường ray. Chiếc xe lửa giống như một con tê giác đen xì phi nước đại ngang qua bầu trời đen như mực trên đầu Điếu.

Ra tới đại lộ, trong khi chờ ta-xi, Điếu đưa lưỡi rà tìm chiếc răng gãy rồi đẩy bật nó xuống đường.

2

Bên dưới tấm bản đồ Đông Phi đầy những vết bùn, máu và mật người dính trên tường, Điều nằm cuộn tròn như một con mọt gỗ bị đe dọa. Anh đang ngủ trong phòng của hai vợ chồng. Chiếc nôi mây có mũi trắng, vẫn còn bọc trong bao nhựa, thu mình giữa hai chiếc giường như con sâu khổng lồ. Điều đang mơ, rên rỉ chống lại cơn giá lạnh của buổi sớm tinh mơ.

Anh đang đứng trên một cao nguyên nằm ở phía đông bờ hồ Chad, phía tây nước Nigeria. Anh có thể chờ đợi điều gì ở một nơi như thế này? Thành linh một con *phacochoere* khổng lồ nhìn thấy anh. Con vật ác độc tấn công, cát bụi tung lên mù trời. Nhưng như thế là tốt! Điều đã đến châu Phi với một cuộc phiêu lưu, chạm trán những bộ lạc mới và những hiểm họa chết người, với cái nhìn thoáng qua bên kia chân trời tĩnh lặng và cuộc sống hàng ngày thường xuyên vỡ mộng. Nhưng anh không có vũ khí để chiến đấu với con *phacochoere*. Tôi đến châu Phi không trang bị và không qua một cuộc huấn luyện nào, anh nghĩ, và nỗi sợ hãi kích động anh. Trong lúc ấy con *phacochoere* đang quy xuống. Điều nhớ đến cái dao xếp anh thường giấu trong gấu quần khi còn là một đứa trẻ bụi đời ở tỉnh lỵ. Nhưng anh đã vất cái quần đó lâu rồi. Thật buồn cười, anh không thể nhớ tiếng Nhật gọi con *phacochoere* là gì. *Phacochoere*! Anh nghe tiếng một nhóm người, bỏ anh và tháo chạy đến một khu vực an toàn, la lên: Hãy coi chừng! Chạy đi! Con *phacochoere*! Con vật điên tiết đã có mặt ở một bụi cây rậm, thấp cách đó vài bước: Điều không còn cơ hội thoát thân. Và rồi, về hướng bắc, anh phát hiện ra một khu vực được bao bọc bởi một vệt màu xanh không ngay hàng thẳng lối. Có thể đó là một hàng dây thép. Nếu anh chạy tới được phía sau hàng dây thép đó, có thể anh sẽ an toàn. Những người đã bỏ rơi anh từ hướng đó đang la lớn. Điều bắt đầu chạy. Quá muộn rồi! Con *phacochoere* gần đuổi kịp anh. Tôi đã đến châu Phi không được trang bị và không qua một cuộc huấn luyện nào, tôi không thể trốn thoát. Điều thất vọng, nhưng nỗi sợ hãi thôi thúc anh. Vô số cặp mắt của

những kẻ an toàn sau cái đường xanh xiên xẹo nhìn Điều đang chạy như bay về phía họ. Những chiếc răng kinh tởm của con *phacochoere* gần táp trúng mắt cá Điều

Chuông điện thoại đang reo. Điều thức giấc. Rạng sáng, vẫn còn mưa. Đôi bàn chân trần của Điều dẫm phải cái sàn nhà ẩm ướt, anh nhảy lò cò đến chiếc máy điện thoại như một con thỏ. Anh nhắc ông nghe và giọng một người đàn ông hỏi tên anh mà không có lấy một lời chào hỏi vang lên. “Làm ơn đến bệnh viện ngay. Đứa bé bất bình thường, bác sĩ sẽ giải thích sau”.

Trong phút chốc, Điều bị lâm vào một tình thế không biết xoay xử ra sao. Anh ước muốn quay về lối cũ để đến cao nguyên Nigeria liếm chút dư vị của giấc mơ, cho dù đó là giấc mơ về một con nhím biển quái ác, mọc tua tua những gai nhọn sợ hãi. Nhưng anh tự kiềm chế, và bằng một giọng nói hết sức khách quan mà đáng lẽ nó phải thốt ra từ một người xa lạ có trái tim sắt đá, anh hỏi: “Người mẹ không sao chứ?” Điều có cảm giác anh đã nghe mình hỏi câu này cả ngàn lần bằng một giọng giống nhau.

“Vợ anh khỏe. Mong anh đến càng nhanh càng tốt.”

Điều chạy vội lại phòng ngủ, giống như con cua đang tìm hang ẩn núp. Anh nhắm nghiền đôi mắt và cố vùi mình trong hơi ấm của chiếc giư để chối bỏ thực tế mà anh muốn xua đuổi ngay lập tức. Nhưng chuyện đâu vẫn hoàn đó. Điều lắc đầu cam chịu và nhặt áo quần mà anh đã vất bên cạnh giường lên. Cả thân thể anh đau như khi anh lập trung nhớ lại cuộc ẩu đả đêm rồi. Sức mạnh của anh đủ để chiến đấu và anh hãnh diện vì nó biết bao! Anh cố giữ lại cái cảm giác hãnh diện đó, nhưng dĩ nhiên là không thể được. Điều cài nút áo, nhìn lên tấm bản đồ Tây Phi. Cao nguyên mà anh thấy trong giấc mơ là nơi có tên Deifa. Ngay phía trên đó có một bức vẽ con lợn lòi có bướu trong tư thế tấn công – *một con lợn lòi có bướu! Con phacochoere là lợn lòi có bướu.* Và đường kẻ màu xanh da trời ngoằn ngoèo trên bản đồ có nghĩa là một khu dành riêng cho loài thú săn mồi. Như thế thì anh cũng không thể nào an toàn nếu chạy đến được cái hàng rào xiên xẹo trong giấc mơ.

Điêu lại lắc đầu, vừa đi vừa mặc chiếc áo khoác khi rời phòng ngủ, rồi nhón gót bước xuống cầu thang. Bà già chủ nhà của anh sống ở tầng một. Nếu bà thức dậy và bước ra hành lang, Điêu sẽ phải trả lời những câu hỏi tò mò và đầy thiện chí như cối xay cùn của bà. Nhưng anh có thể nói gì kia chứ? Anh chỉ vồn vện nghe được lời tuyên bố trên điện thoại: thằng bé bất bình thường! Điêu sờ soạng tìm đôi giày của mình dưới nền hành lang bằng đất, mở cửa trước một cách yên lặng và bước ra ngoài trời sớm tinh mơ.

Chiếc xe đạp nằm ngã một bên trên nền sỏi dưới bờ dậu. Điêu dựng nó lên ngay ngắn và dùng tay áo khoác chùi chiếc yên da thối rửa ướt sũng nước mưa. Chiếc yên xe chưa kịp khô, Điêu đã nhảy lên đạp tán loạn như mọi con ngựa điên, phóng qua những bờ dậu ra tới con đường lát nhựa. Một chập sau, anh cảm thấy hai cái móng của mình lạnh và ẩm ướt. Trời lại mưa, gió thổi nước mưa tạt thẳng vào mặt anh. Anh mở rộng đôi mắt, quan sát những ổ gà trên đường: những giọt nước mưa lại bắn vào tròng mắt. Đạp đến con đường rộng và sáng sủa hơn, Điêu quẹo trái. Lúc này gió đẩy cơn mưa quất vào bên phải anh nên dễ đi hơn. Điêu gò người theo gió để giữ thăng bằng chiếc xe. Hai bánh xe đang chạy khuấy tung làn nước trên con đường nhựa và rải đều thành một làn sương mịn. Khi Điêu nhìn nước từ bánh xe bắn tung tóe ra cùng lúc người anh chao nghiêng trong gió, anh bắt đầu cảm thấy hoa mắt. Anh nhìn lên: chẳng thấy một bóng người trên con đường sáng sớm. Bao quanh con đường là những cây rẻ quạt âm u, dày đặc, vô số lá, lá nào cũng trương phình nước mưa. Những thân cây đen xì chống đỡ biển lá xanh mênh mông. Nếu những biển lá này cùng đổ xuống tức thì, Điêu và chiếc xe của anh sẽ bị chết đuối trong giòng nước lụt thơm mùi lá sống. Điêu cảm thấy mình bị rừng cây đe dọa. Trên đầu anh, những chiếc lá kết chùm trên những cành cây cao chót vót đang than vãn trong gió. Điêu nhìn lên, qua rừng cây, anh thấy một khoảng trời hẹp ở phía đông. Phía sau m trời xám xịt ri ra một vệt màu đỏ mờ nhạt của ánh mặt trời. Bầu trời giữa vòm cây có vẻ như hồ thẹn, bị những đám mây trông giống những con chó lông xồm chạy bừa lên. Ba con chim ác là bay như tên bắn trước mặt Điêu, kêu lạnh lạnh giống lũ mèo hoang và gần đâm bổ vào người anh. Anh nhìn thấy những giọt nước óng ánh màu bạc, li ti như những

con rận tụ lại trên những chiếc đuôi màu xanh nhạt của chúng. Điều để ý thấy lúc này anh dễ hốt hoảng, cả thị giác lẫn thính giác và khứu giác của anh trở nên nhạy bén thật sự. Anh chợt nảy ra ý nghĩ mơ hồ rằng đây là một điềm xấu: những sự việc giống như vậy đã xảy ra trong suốt những tuần lễ anh chìm đắm trong cơn say.

Điều cúi đầu, nhấn bàn đạp và tăng tốc độ. Cái cảm giác bay đến châu Phi nhưng không thực hiện được trong giấc mơ của anh lại hiện về. Nhưng anh đạp hết tốc lực. Vai anh quẹt vào cành cây rẻ quạt mềm yếu và cái đuôi xòe của nó bật mạnh ra sau cắt đứt tai anh. Dù vậy, Điều vẫn không đạp chậm lại. Những giọt nước mưa rơi tới tấp như những viên đạn lướt qua lỗ tai đau nhói của anh. Điều thắng kít xe trước cửa bệnh viện, tiếng thắng xe ken két giống như tiếng kêu của chính anh. Anh ướt như chuột lột: run rẩy. Khi anh vẩy nước ra khỏi người, anh có cảm giác như mình đã trải qua một con đường dài, thật dài, không thể tưởng tượng được.

Điều dừng lại trước phòng khám để thở, rồi chăm chú nhìn vào trong và nói với những người không rõ mặt đang chờ đợi anh trong ánh sáng lơ mơ.

“Tôi là cha đứa bé,” anh nói giọng khàn khàn, tự hỏi tại sao họ đang ngồi trong phòng tối. Rồi anh nhận ra mẹ vợ mình, khuôn mặt của bà khuất mất một nửa trong tay áo kimono thừ như bà đang dẫn cơn nôn mưa. Điều ngồi xuống chiếc ghế cạnh bà và cảm thấy quần áo mình dính chặt phía sau. Anh run lập cập, không dữ dội như trên đường đi, nhưng giống như một con gà mắc nước. Mắt anh đang tập trung để nhìn rõ bóng tối trong phòng: lúc này anh nhận ra một nhóm ba bác sĩ im lặng nhìn anh mọi cách thận trọng bằng ánh mắt của quan tòa khi anh ngồi xuống ghế. Anh cảm thấy đối với luật lệ riêng của họ, bản họa đồ giải phẫu in màu treo trên tường giống như là quốc kỳ trong phòng xử án.

“Tôi là cha đứa bé,” Điều nóng nảy lập lại. Rõ ràng là giọng của anh chứng tỏ rằng anh cảm thấy mình bị đe dọa.

“À, tốt” vị bác sĩ đứng giữa trả lời với tính cách hơi thủ thế một chút, thử như ông đã khám phá ra trong giọng nói của Điều có vẻ tấn công. (Ông là giám đốc bệnh viện, Điều đã thấy ông chừa tay bên cạnh vợ anh.) Điều nhìn vị giám đốc, chờ ông ta lên tiếng. Thay vì bắt đầu giải thích, ông rút trong chiếc áo blu trắng nhả ra chiếc tẩu và nhồi đầy thuốc hút. Dáng người ông lùn, mặt tròn như hột mít đến độ nó tạo cho ông cái vẻ phô trương không lấy gì đẹp mắt. Chiếc áo blu vấy bẩn hành ngực để lộ ra một chòm lông giống như lưng con lạc đà. Không chỉ râu trên mép và má rậm rì mà còn mọc lờm chờm xuống tận cuống họng. Sáng nay, vị giám đốc không có thì giờ cạo râu: ông đã chiến đấu vì sự sống của đứa bố từ chiều hôm qua. Dĩ nhiên Điều biết ơn, nhưng có một điều gì đó đáng nghi ngờ về vị bác sĩ trung niên râu tóc rậm rì này khiến anh phải thủ thế. Cứ như là tiềm ẩn sâu trong làn da đầy lông lá kia một con vật gậy chết người dựng cái đầu lông lá của nó lên và bị kiềm giữ lại.

Cuối cùng vị giám đốc lấy tẩu thuốc ra khỏi đôi môi dày và cầm gọn trong lòng bàn tay, bất ngờ ánh mắt của ông gặp tia nhìn của Điều: “Anh muốn gặp của quý của anh trước không?” Giọng nói của ông át cả căn phòng nhỏ hẹp.

“Đứa bé chết rồi à?” Điều đặng hăng hỏi. Trong giây lát, vị giám đốc nhìn vẻ nghi ngờ của Điều về cái chết của đứa bé, nhưng ông xóa tan cái ý tưởng đó bằng một nụ cười hăng hái.

“Chắc chắn là không,” ông nói. “Nó cử động mạnh và khóc khỏe lắm.”

Điều nghe tiếng thở sâu lắng, nghiêm trang của bà mẹ vợ – nó giống như một lời ám chỉ lộ liễu. Hoặc là bà đã kiệt sức hoặc là bà báo hiệu cho Điều biết cái hố thăm tai ương mà anh và vợ anh rơi vào. Không lý do này thì cũng lý do kia.

“Bây giờ thì anh muốn gặp của quý của anh không?”

Viên bác sĩ trẻ ở bên phải vị giám đốc đứng lên. Dáng người anh cao, gầy, có đôi mắt không mấy cân xứng với khuôn mặt của anh ta. Một mắt thì có vẻ bối rối, rụt rè, còn mắt kia thì lặng yên. Điều chớm đứng lên cùng với viên bác sĩ và rồi lại ngồi phịch xuống chiếc ghế của anh trước khi nhận ra rằng con mắt xinh đẹp kia là mắt giả.

“Anh làm ơn giải thích trước được không?” Giọng nói của Điều càng lo lắng hơn: sự thay đổi đột ngột mà anh cảm thấy trong cách chọn chữ của vị giám đốc – của quý! – vẫn còn vương mắc trong tâm trí

“Có lẽ tốt hơn là anh nên gặp nó trước đã, đây là một điều hoàn toàn bất ngờ. Chính tôi cũng bất ngờ khi nó chào đời.” Thành linh, đôi chân mày rậm rì của vị giám đốc đỏ lên và ông ta bật ra tiếng cười rúc rích như trẻ con. Bây giờ thì Điều biết rằng sự hiện diện đáng ngờ ẩn nấp dưới làn da lông lá kia chính là tiếng cười rúc rích này đây. Tiếng cười mà lúc này đã thoát biểu lộ qua lớp vỏ của một nụ cười mơ hồ. Điều giận dữ nhìn vị bác sĩ đang cười trước khi anh nhận ra rằng ông đang cười để che giấu sự bối rối. Ông đã lòi từ bụng vợ kẻ khác ra một giống quái vật chưa được phân loại. Có lẽ là một con quái vật đầu mèo, có một thân thể tương phù như quả hồng. Dù là một sinh vật đi chăng nữa, vị giám đốc cũng tự hồ thẹn vì giúp nó chào đời, và chính vì vậy mà ông rúc rích cười. Thành tích của ông, không ăn nhập gì với thiên chức của một giám đốc bệnh viện và một bác sĩ sản khoa đầy kinh nghiệm, mà nó chính là một trò hề của một ông lang vườn trên sân khấu hài. Vị bác sĩ đã một phen thất kinh hồn vía và bây giờ thì ông cam chịu ngượng ngùng.

Điều đứng yên, chờ đợi vị giám đốc tỉnh người sau trận cười bí tỉ. Một con quái vật. Nhưng loại nào? “Của quý,” vị giám đốc đã nói, còn Điều thì nghe “quái vật”. Hai sự vật này quyện nhau thành một từ đã xé nát màng ngực của Điều. Tự giới thiệu mình, anh nói: “Tôi là cha đứa bé.” Các bác sĩ co rúm người lại, bởi vì có một điều gì khác hoàn toàn đã vang vọng trong tai họ – tôi là cha của con quái vật.

Một cách nhanh chóng, vị giám đốc làm chủ được mình và lấy lại vẻ trang nghiêm buồn thảm. Nhưng trên đôi mi mắt và má vẫn còn đỏ ửng. Điều quay mặt, chiến đấu với cơn lốc khẩn cấp của nổi tức giận và sợ hãi đang dấy lên trong lòng, và cất tiếng hỏi: “Nó ra sao mà gọi là hoàn toàn bất ngờ?”

“Anh muốn hỏi hình hài của nó như thế nào phải không? Nó có hai đầu! Anh biết tác phẩm của Josef Wagner có tên là “Under the Double Eagle” chứ? Dù sao chẳng nữa, đây cũng là một cú sốc.” Vị giám đốc gần như muốn bật cười trở lại, nhưng ông đã tự kiểm soát mình đúng lúc.

“Chắc là nó giống như anh em song sinh người Thái lan phải không?” Điều hỏi một cách e dè.

“Không hẳn như thế: chỉ có một thân mình mà đến hai đầu. Anh muốn thấy của quý đó không?”

“Y học gọi là.....” Điều ập a ập ứng.

“Chúng tôi gọi nó là thoát vị não. Não bộ nhô ra từ một chỗ hổng trong sọ. Từ khi thành lập bệnh viện này, lúc tôi lấy vợ, đến giờ đây là trường hợp đầu tiên tôi gặp. Cực kỳ hiếm. Tôi có thể nói với anh rằng tôi hết sức ngạc nhiên!”

Thoát vị não – Điều cố hình dung ra mọi hình ảnh, một điều gì đó, nhưng không tài nào hình dung nổi. “Đối với một đứa bé bị thoát vị nào có hy vọng phát triển bình thường không?” Điều choáng váng hỏi.

“Phát triển bình thường!” Giọng nói của vị giám đốc có vẻ như là giận. Chúng ta đang đề cập đến chứng thoát vị não! Anh phải cắt hộp sọ ra rồi ép não bộ trở lại, nhưng cả khi làm như thế thì may mắn lắm đứa bé cũng chỉ có một đời sống thực vật. Một cách chính xác nghĩa “bình thường” mà anh muốn nói là sao?” Vị giám đốc lắc lia cái đầu với những bác sĩ trẻ đứng cạnh ông, như mất tinh thần vì sự thiếu hiểu biết của Điều. Viên bác sĩ có con mắt giả

nhanh nhẹn gật đầu đồng ý, những bác sĩ khác cũng vậy, còn một vị làm lì có cái trán vồ thì mặt mày tái mét, đờ ra. Cả hai quay nhìn Điều bằng cặp mắt nghiêm khắc giống như những vị giáo sư chê một sinh viên vì trả lời tồi trong một cuộc thi vấn đáp.

“Đứa bé có chết ngay không?” Điều hỏi.

“Không chết ngay đâu. Có lẽ ngày mai, cũng có thể lâu hơn. Nó là một đứa trẻ cực kỳ khỏe mạnh,” vị giám đốc nhận xét theo nghề nghiệp. “Bây giờ thì anh định làm gì?”

Điều giống như một con ngựa thồ lùn tịt bối rối, hổ thẹn đứng ngó người ra. Anh *có thể* làm được cái chết tiệt gì kia chứ? Đầu tiên thì gã đẩy anh vào ngõ cụt rồi lại hỏi anh định làm gì. Thật giống như một tay chơi cờ ma giáo. Anh *nên* làm cái gì? Ngã gục? Than vãn?

“Nếu anh muốn, tôi có thể chuyển đứa bé đến bệnh viện trường Đại học Quốc gia – nếu anh muốn!”

Lời gợi ý nghe như một câu đố mẹo. Điều cố gắng hết sức để hiểu rõ ý nghĩa đáng ngờ của c nói này, nhưng không vô ích. Anh chỉ còn biết trả lời một cách thận trọng: “Nếu không còn cách nào khác....”

“Không còn cách nào,” Vị giám đốc nói. “Nhưng anh sẽ an tâm khi biết rằng mình đã làm bất cứ điều gì có thể làm được cho đứa bé.”

“Chúng ta không thể để đứa bé ở lại đây được sao?”

Điều cũng như ba vị bác sĩ trở mắt nhìn vào người vừa nêu ra vấn đề bất ngờ. Bà mẹ vợ của Điều vẫn ngồi yên, cố nén nỗi đau khổ tận đáy lòng. Vị giám đốc dò xét bà giống như một người đang thẩm định giá cả. Thật là khó chịu khi ông nói với một thái độ rõ ràng là muốn tự bảo vệ mình: “Không thể

được! Đừng quên, đây là trường hợp thoái vị nào. Hoàn toàn không thể được!” Người đàn bà lắng nghe mà không nhúc nhích, tay áo kimono của bà vẫn che kín miệng.

“Vậy thì chúng ta sẽ đưa nó đến bệnh viện khác.” Điều tuyên bố. Vị giám đốc chớp lấy quyết định của Điều và ngay lập tức, ông bắt đầu phô trương hình ảnh sáng giá về tài năng quản lý của mình. Khi hai người phụ tá của ông rời khỏi phòng theo lệnh để liên hệ với bệnh viện trường đại học và làm hợp đồng thuê xe cứu thương, vị giám đốc lại nhồi thuốc vào tẩu và nói với vẻ khuây khỏa, thử như ông đã trút được một gánh nặng khả nghi: “Tôi sẽ cho người của chúng tôi đi theo xe cứu thương, như vậy anh có thể an tâm rằng chúng tôi đưa cháu đến đó một cách an toàn.”

“Cám ơn ông nhiều.”

“Tốt nhất là bà ngoại cháu nên ở lại đây với con gái. Sao anh không về nhà thay áo quần khô đi? Nửa tiếng đồng hồ nữa xe cứu thương mới tới đây được.” “Tôi sẽ về thay áo quần,” Điều nói. Vị giám đốc rón rén bước đến bên anh và thì thầm một cách hết sức thân mật, như thể ông đang bắt đầu một trò đùa bẩn thỉu: “Dĩ nhiên, anh có thể không cho họ giải phẫu nếu anh muốn.”

Một đứa bé bất hạnh đáng thương! Điều nghĩ. Người đầu tiên mà con tôi gặp trong cái thế giới hiện hữu này là người có đôi má xệ đây lông lá này.

Nhưng Điều vẫn còn sững sốt: cái cảm giác giận dữ, đau khổ của anh, đã kết tinh trong giây phút, bây giờ tan v

Điều cùng mẹ vợ và vị giám đốc đi lẫn trong nhóm người cách xa bàn tiếp tân, im lặng, tránh nhìn mặt nhau. Ngay lối vào, Điều quay lại chào mọi người. Bà mẹ vợ nhìn trả lại ánh mắt chăm chăm của anh bằng đôi mắt giống như đôi mắt của vợ anh, như thể họ là hai chị em, và bà muốn nói một điều gì đó. Điều chờ đợi. Nhưng bà chỉ im lặng nhìn anh, đôi mắt đen nháy của bà thử nhớ lại

cho đến khi chúng không còn một biểu lộ nào. Điều có thể cảm nhận được sự bối rối của bà, và điều đó là rõ ràng, như thể bà đang đứng trần truồng trên một đường phố đông người.

Nhưng điều gì làm cho bà quá lo âu đến nỗi đôi mắt thất thần và ngay cả da mặt cũng tái đi? Điều tự nhìn chỗ khác trước khi bà đưa mắt nhìn xuống và hỏi bác sĩ: “Đứa bé trai hay gái?” Câu hỏi khiến cho vị giám đốc lâm vào thế bí, và ông lại thốt ra tiếng cười rúc rích ban nãy. Ông trả lời như một bác sĩ trẻ đang thực tập nội trú: “Để xem thử, tôi nhớ không rõ, nhưng tôi có cảm giác mình đã nhìn thấy một..., chắc chắn tôi nhìn thấy một con chim!”

Điều một mình bước ra ngoài lối xe chạy. Mưa đang tạnh và gió đã ngừng: những đám mây đang bay lơ lửng trên bầu trời trong sáng. Một buổi mai rực rỡ đã xuất đầu lộ diện từ lâm màn nhá nhem của bình minh, và không khí đượm mùi thơm của ngày đầu hạ đã làm thư giãn từng đường gân thớ thịt trong cơ thể của Điều. Không khí mát dịu trong đêm đã rớt lại trong bệnh viện, bây giờ ánh sáng ban mai phản chiếu trên lề đường ẩm ướt và trên những tàn cây giống như những cây kim thủy tinh dài óng ánh đâm thẳng vào đôi mắt ngái ngủ của Điều. Điều gò lưng trên chiếc xe đạp trong ánh sáng này giống như đứng lơ lửng trên mép một tấm ván nhào lộn. Anh cảm thấy mình bị tách ra khỏi mặt đất, hoàn toàn cô lập. Và anh tê cóng như một tảng đá, như một chú côn trùng yếu đuối dưới cái nọc độc của con bọ cạp.

Anh có thể đạp chiếc xe này hết tốc lực đến một vùng đất xa lạ và đắm mình trong rượu mạnh đến một trăm ngày – Điều nghe một tiếng nói mơ hồ réo gọi.

Và khi anh lắc lư đạp xuống đường, cuốn đi trong ánh sáng ban mai, anh chờ đợi tiếng nói đó gọi lại. Nhưng chỉ có im lặng. Điều như đang sống trong trạng thái hôn mê, bắt đầu nhấn bàn đạp một cách uể oải

Khi Điều quẹo sang đường vào bệnh viện, anh thấy một người đàn ông mặc blu trắng, trên tay bồng một vật gì trông giống như cái giỏ rơm vôi vãi bước

xuống tam cấp, và chen qua đám đông để mở cửa sau chiếc xe cứu thương. Một phần con người mềm yếu trong Điều đang muốn thoát khỏi thực tại, cố nắm bắt cảnh tượng kia như thể nó đang xảy ra ở một nơi thật xa và chẳng liên quan gì đến anh, đơn giản như anh là một người đi tản bộ vào buổi sáng sớm. Nhưng Điều chỉ có thể tiến tới trước, tranh đấu vượt qua vũng lầy làm cản trở mình, giống như một con chuột chũi đào bới vào bức tường bùn tưởng tượng.

Điều bước xuống xe và khóa bánh trước bằng dây khóa thì nghe có tiếng nói gắt gỏng sau lưng anh: “Anh không thể để xe ở đây!” Điều quay lại và bắt gặp đôi mắt đầy khiếm trách của vị giám đốc đầy lông lá. Anh nâng chiếc xe đạp lên vai, bước đến một bụi cây. Những giọt nước mưa tụ trên khóm lá rơi xuống cổ và chảy xuống lưng anh. Thông thường thì anh phát cáu liền, nhưng bây giờ cũng chẳng buồn chắc lưỡi. Mặc dù lúc này, có chuyện gì xảy ra chẳng nữa, anh cũng đành phải cam chịu mà không phản đối.

Điều từ bụi cây bước ra, giày dính đầy bùn. Vị giám đốc có vẻ hối tiếc một chút vì đã làm một điều quá bất ngờ. Ông vòng cánh tay ngăn, đầy thịt ôm Điều rồi đưa anh đến chiếc xe cứu thương và nói một cách thẳng thắn, như thể ông đang tiết lộ một điều huyền bí: “Nó là con trai! Tôi *biết* tôi đã trông thấy một dương vật!”

Viên bác sĩ có con mắt giả và một chuyên viên gây mê đang ngồi trong xe cứu thương, giữa bình dưỡng khí, cùng với cái giỏ. Tấm lưng của người gây mê che khuất bề mặt chiếc giỏ. Nhưng tiếng róc rách yếu ớt trong chiếc bình dưỡng khí truyền qua lọ nước thủy tinh giống như một tín hiệu bí mật. Điều ngồi lắc lư trên băng ghế đối diện với họ, ở đó có mọi cái cẳng cứu thương. Anh xoay người một cách khó khăn, nhìn qua cửa xe và ớn lạnh xương sống. Từ mỗi vuông cửa sổ trên tầng hai và ngay cả trên ban công, những khuôn mặt sạch sẽ, tươi mát của những người đàn bà có mang, chắc có lẽ vừa bước ra khỏi giường, rạng rỡ trong ánh nắng ban mai đang chăm chăm nhìn Điều. Tất cả họ đều mặc áo ngủ bằng nylon mỏng manh, hoặc đỏ hoặc sẫm xanh. Đặc biệt, những chiếc áo ngủ của những người đứng trên ban công cuộn cuộn dưới mắt cá họ, giống như một số đông thiên thần đang nhảy múa trên không. Điều

đọc thấy nỗi âu lo, niềm hy vọng và cả hân hoan trên khuôn mặt họ, anh đưa mắt nhìn xuống. Chiếc xe cứu thương bắt đầu họ còi, lắc lư lao về phía trước. Điều trụ chắc hai chân xuống sàn để khỏi trượt chỗ ngồi và nghĩ: Tiếng còi báo động đó! Cho đến lúc này, nó vẫn luôn luôn là một vật thể chuyển động: nó từ một khoảng cách tiền đến gần, rú mạnh lên, rồi mất dần. Bây giờ tiếng còi nhập vào Điều giống như một căn bệnh mà anh mang trong người: tiếng còi này không bao giờ dứt.

“Mọi việc đều tốt đẹp,” viên bác sĩ có con mắt giả nói rồi quay lại nhìn Điều. Thái độ của anh ta tỏ ra người có thẩm quyền, hòa nhã nhưng dứt khoát, khiến Điều mềm người ra như con bún.

“Cám ơn,” anh nói lắp bắp trong miệng. Tính thụ động của anh xóa tan ánh do dự trong con mắt thật của viên bác sĩ. Anh ta nắm vững chức năng của mình và nói một cách thẳng thắn: “Đây là một trường hợp hiếm, đúng thế, cũng là lần đầu tiên đối với tôi.” Viên bác sĩ gạt đầu, rồi nhanh nhẹn bước sang cạnh Điều và ngồi xuống trong khi chiếc xe vẫn lắc lư. Anh ta không có vẻ gì để ý đến cái cáng cứu thương dùng làm băng ghế bất tiện như thế nào.

“Anh là một chuyên gia về não?” Điều hỏi.

“Ồ, không. Tôi là một bác sĩ sản khoa.” Viên bác sĩ không cần phải đính chính: chức năng là quan trọng hơn sự xúc phạm vì hiểu lầm.” Tại bệnh viện của chúng tôi không có những chuyên gia về não. Nhưng những triệu chứng thì hoàn toàn rõ: đó là chứng thoái vị não, đúng thế. Dĩ nhiên, chúng tôi sẽ biết rõ hơn nếu đã rút ra được một ít tủy sống từ cái bấu nhô ra khỏi sọ.

Muốn làm được điều này, anh phải chọc thẳng vào não và như thế anh sẽ gặp rắc rối. Đó là lý do chúng tôi đưa bé đến bệnh viện khác mà không đụng đến nó. Như lời nói, tôi là một bác sĩ sản khoa, nhưng tôi xét thấy mình may mắn gặp một trường hợp thoái vị não – tôi hy vọng sẽ là một món quà giải phẫu để nghiên cứu. Anh sẽ đồng ý một cuộc giải phẫu, đúng thế không? Có

thể là đau khổ cho anh khi nói về những cuộc giải phẫu vào thời điểm này, nhưng không sao, hãy xét vấn đề theo cách này nhé! Y học tiến bộ được là nhờ tích lũy kinh nghiệm, phải không nào? Tôi muốn nói cuộc giải phẫu mà chúng tôi thực hiện cho con anh có thể giúp chúng tôi những điều cần thiết để cứu sống những đứa bé khác mắc chứng thoái vị não sau này. Ngoài ra, nếu tôi có thể nói một cách thẳng thắn, tôi nghĩ đứa bé sẽ chết khỏe hơn, anh và vợ anh cũng nghĩ như thế. Vài người lạc quan đáng buồn cười về trường hợp này, nhưng dường như đối với tôi thì đứa bé chết càng nhanh càng tốt cho tất cả những người liên quan. Tôi không biết tại sao, có lẽ đó là sự khác biệt về thế hệ. Tôi sinh năm 1935. Còn anh sinh năm nào?

“Cũng đâu vào khoảng đó,” Điều trả lời, anh không thể nhanh chóng đổi năm sinh của mình ra dương lịch được. “Tôi tự hỏi không biết nó có đau đớn không?”

“Cái gì, thế hệ của chúng tôi à?”

“Đứa bé!”

Điều đó còn tùy thuộc vào ý nghĩa của sự đau đớn mà anh muốn nói. Tôi muốn nói, đứa bé không thể thấy hoặc nghe hoặc nghĩ phải không nào? Và tôi đánh cuộc hệ thần kinh cảm giác của nó cũng chẳng còn hoạt động nữa. Giống như vị giám đốc nói, anh nên nhớ, nó là một loại thực vật. Theo quan điểm của anh, thực vật biết đau đớn à?”

Theo quan điểm của tôi, thực vật biết đau đớn à? Điều im lặng tự hỏi. Tôi có bao giờ nghĩ rằng một bắp cải bị một con dê nhai tóp tép là đau đớn không?

“Anh nghĩ mọi đứa bé có đời sống thực vật có thể đau đớn à?” Viên bác sĩ lập lại một cách hăm hở, đặt hết tin tưởng vào câu trả lời.

Điều lắc đầu một cách ngoan ngoãn: như muốn nói vấn đề này vượt quá khả năng phán xét của anh. Và có một thời, khi anh không bao giờ chịu quy phục người nào mà anh mới gặp, thì ít nhất anh cũng có ít nhiều cảm giác kháng cự....

“Dưỡng khí nuôi đứa bé không ổn rồi,” người gây mê cho biết. Viên bác sĩ đứng lên và quay lại kiểm tra ống cao su. Lần đầu tiên Điều nhìn thấy con mình.

Một đứa bé xấu xí với cái mặt nhỏ thó, đỏ au phủ đầy vết nhăn và lem luốc chất nhờn. Đôi mắt của nó nhắm nghiền như hai vỏ sò, hai ống cao su dẫn vào mũi, miệng nó bị xoắn lại, phát ra tiếng kêu không thành tiếng, để lộ ra cái màng nhầy bên trong long lanh như hồng ngọc. Điều nhận ra mình đứng chồm nửa người ra khỏi băng ghế để nhìn cái đầu băng kín của đứa bé. Bên dưới lớp băng, cái sọ được chôn kín dưới đồng bóng gòn thắm máu, nhưng không giấu được một cái gì ở đó có hình dạng lớn và bất thường.

Điều nhìn chỗ khác và ngồi xuống. Ép mặt vào vu kính cửa sổ, anh nhìn thành phố lùi dần. Người đi trên đường, nghe còi báo động, nhìn đăm đăm vào chiếc xe cứu thương với vợ tò mò và một sự trông đợi cực kỳ khó hiểu hiện rõ trên khuôn mặt của họ – chẳng khác nào cái nhìn của những thiên thần có mang lúc này. Họ tạo ấn tượng một sự chuyển động tạm ngắt không tự nhiên, giống như phim chiếu bị vướng trong máy. Họ đang nhìn thoáng qua một vết rạn vô cùng nhỏ trên mặt phẳng của cuộc sống hàng ngày và điều trông thấy làm họ tràn ngập nỗi sợ hãi ngây ngô.

Con trai tôi quấn băng trên đầu và nhà thơ Apollinaire cũng vậy khi ông bị thương ngoài mặt trận. Trên một mặt trận tăm tối và cô đơn mà tôi chưa bao giờ gặp, con trai tôi đã bị thương như Apollinaire và bây giờ nó đang kêu gào không ra tiếng...

Điều bắt đầu khóc. Đầu quần băng, như nhà thơ Apollinaire, cái hình ảnh đó đơn giản hoá những cảm xúc trong lòng anh ngay tức khắc và điều khiển chúng. Anh cảm thấy mình biến thành một khối đông tình cảm, tuy nhiên vẫn cảm thấy mình được thừa nhận và có quyền biện hộ: anh còn phát hiện ra vị ngọt ngào trong những giọt nước mắt của mình.

Như Apollinaire, con trai tôi bị thương tại mặt trận tắm tối và cô đơn mà tôi chưa bao giờ gặp, và nó đến với cái đầu quần băng. Tôi sẽ chôn nó như một người lính chết trận.

Điều tiếp tục khóc.

3

Điều ngồi trên tam cấp trước khu chăm sóc tập trung, kẹp chặt đùi bằng đôi tay đầy bụi, trong một cuộc vật lộn với sự mệt mỏi đã triền miên săn đuổi anh từ khi những giọt nước mắt cạn khô, thì viên bác sĩ có con mắt giả từ khu chăm sóc hiện ra nhìn phá ngang. Điều đứng dậy và viên bác sĩ nói “Bệnh viện này quan liêu thấy mẹ, cả những y tá cũng chẳng buồn nghe anh nói một lời.” Sự thay đổi bất ngờ trong con người này đã có từ khi họ cùng ngồi trong xe cứu thương: giọng nói của anh ta có vẻ bức bối. “Tôi có lá thư giới thiệu của vị giám đốc chúng ta đến vị giáo sư y khoa ở đây – họ là bà con xa với nhau! – và tôi chẳng tìm ra ông ta ở đâu cả!”

Bây giờ Điều hiểu tâm trạng chán ngán bất ngờ của viên. Ngay trong khu chăm sóc này, mọi người đều được đối xử như một đứa con nít: viên bác sĩ trẻ có con mắt giả đã bắt đầu hồ nghi phẩm giá của mình.

“Còn đứa bé thì sao?” Điều hỏi và ngạc nhiên về sự ái ngại trong giọng nói của mình.

“Đứa bé à? Ô, chúng ta chẳng biết được gì hơn khi bác sĩ giải phẫu nào khám xét xong, nếu đứa bé còn sống được cho đến lúc đó. Nếu nó không sống thì sau cuộc giải phẫu, chúng ta sẽ biết đầy đủ chi tiết hơn. Tôi không tin rằng đứa bé có thể chịu đựng hơn một ngày – khoảng ba giờ chiều mai anh phải tạt lại đây thăm nó. Nhưng tôi xin báo cho anh biết: bệnh viện này thật quan liêu – ngay cả các y tá!”

Tỏ vẻ không muốn nghe thêm một câu hỏi nào nữa của Điều, viên bác sĩ đảo cả hai mắt, thật lẩn giả, nhìn lên trần nhà rồi bỏ đi. Điều đi theo anh ta như một người thợ giặt, nách bên hông cái giỏ trống trơn. Trên hành lang dẫn đến mái hiên chính, họ gặp người tài xế xe cứu thương và anh chuyên viên gây mê. Hai

người này dường như thấy ngay rằng thái độ vui vẻ hồi sáng sớm của viên bác sĩ đã biến mất. Và chính họ cũng không còn giữ thái độ tự mãn: trong khi họ lái chiếc xe cứu thương chạy như bay qua trung tâm thành phố như chạy qua chỗ không người, bóp còi inh ỏi một cách tự phụ và vượt cả đèn đỏ thì phẩm giá của họ đã được thổi phồng lên trong bộ đồng phục của họ. Nhưng ngay lúc này thì điều ấy cũng đã qua đi. Nhìn từ sau lưng, Điều thấy hai người này giống như anh em sinh đôi. Họ không còn trẻ nữa, có chiều cao và dáng dấp trung bình, và cả hai đều hói như nhau.

“Công việc đầu tiên của ngày hôm nay đối với anh là cần dưỡng khí, anh cần nó suốt ngày đó,” một người nói với vẻ thông cảm.

“Đúng rồi, lúc nào anh cũng nói như thế mà,” người kia trả lời cùng một thái độ.

Viên bác sĩ một mắt lờ đi cuộc trao đổi nhỏ này. Điều, mặc dù không mấy xúc động, hiểu rằng hai người này đang ấp ủ nỗi âu lo của nhau, nhưng khi anh quay lại người phụ trách bình dưỡng khí và gạt đầu một cách đầy thiện cảm, thì anh ta trở nên cứng rắn như thể bị chất vấn, và gặt gông càu nhàu “cái gì vậy?” buộc Điều phải trả lời. Điều bối rối nói: “Tôi muốn biết về chiếc xe cứu thương – anh cũng bóp còi vượt đèn đỏ trên đường trở về chứ?”>

“*Trên đường trở về à?*” Giống như hai ca sĩ sinh đôi có cùng một giọng ca thiên phú, hai nhân viên cùng lặp lại câu hỏi trong cùng một giọng, đưa mắt nhìn nhau, mặt họ đỏ bừng lên như người say rượu, và cười hô hố làm phồng cả hai cánh mũi. Điều vừa giận câu hỏi ngớ ngẩn của mình lẫn câu trả lời của hai anh nhân viên. Và sự giận dữ ấy bắt nhịp với cơn phẫn nộ mà anh có nén trong lòng. Cơn giận có từ lúc hùng dũng càng lúc càng tăng áp lực bên trong mà anh không có cách nào làm cho nó thoát ra được.

Nhưng lúc này hai anh nhân viên có vẻ bối rối, như thể họ hối tiếc vì đã cất tiếng cười khinh suất một người cha trẻ bất hạnh, vẻ đau khổ rành rành trên

khuôn mặt của họ đã làm dịu bớt cơn uất hận của Điều. Ngay cả anh cũng cảm thấy một nỗi nhức nhối ăn năn. Ai là người đã đặt câu hỏi cực kỳ ngớ ngẩn đó đầu tiên? Và chẳng phải là câu hỏi bắt nguồn từ sự mù mẫm trong đầu vì nỗi thống khổ và thiếu ngủ của anh sao?

Điều nhìn vào chiếc giỏ mây của đứa bé dưới tay mình. Bây giờ nó giống như một lỗ trống được đào không để làm gì. Trong giỏ chỉ còn có cái mền được xếp lại, vài miếng bông gòn và một cuộn băng mỏng. Máu thấm trên bông và băng, vẫn còn đỏ tươi, đã ít nhiều gợi lên hình ảnh một đứa bé đầu quấn băng nằm trong đó, thở bằng đường khí qua ống cao su thông qua hai lỗ mũi. Điều cũng không tài nào nhớ lại một cách chính xác cái đầu kỳ lạ của đứa bé, hay cái màng nhầy sáng lung linh bọc kín bằng lớp da đỏ rực của nó. Ngay lúc này, hình ảnh của đứa bé cũng nhanh chóng lùi xa trong ký ức của anh. Điều cảm thấy trong lòng mình mang một nỗi sợ hãi sâu xa trộn lẫn với sự khuây khỏa một cách tội lỗi. Anh nghĩ: chẳng mấy chốc tôi sẽ quên hết đứa bé, một cuộc đời hiện ra ngoài cõi tối tăm vô hạn, lơ lửng chín tháng trong bào thai, ném qua vài tiếng đồng hồ tình trạng bất an tàn khốc, và rồi lại bước vào cõi tối tăm, tận cùng và vô định. Tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu tôi quên đứa bé ngay. Cho đến lúc chết, tôi có thể nhớ, và lúc này đây, tôi đang nhớ, nếu sự đau đớn và sợ hãi của cái chết gia tăng trong người tôi, tôi sẽ thực hiện một phần nhỏ bốn phận của tôi như một người cha.

Điều và những người kia tới lối vào phía trước hiên chính. Hai anh nhân viên chạy đến bãi đậu xe.

Vì nghề nghiệp của họ luôn luôn đặt họ trong tình trạng khẩn cấp, cho nên việc chạy bá thổ là biểu lộ một thái độ bình thường trong cuộc sống. Họ chạy vụt qua khu nhà kiên cố sáng lập lánh, hai tay vung vẩy, như thể có con quỷ đói đang đuổi theo chân họ. Trong lúc ấy, từ phòng điện thoại công cộng viên bác sĩ một mắt gọi về bệnh viện xin gặp bác sĩ giám đốc. Anh giải thích tình cảnh của đứa bé một cách vắn tắt: hầu như chẳng có sự tiến triển nào mới để báo cáo. Mẹ vợ của Điều đến nghe điện thoại. “Mẹ vợ của anh đây,” viên bác sĩ quay lại nói với Điều. “Anh có muốn nói chuyện với bà không?”

Không đâu! Điếu muốn la lên. Bởi vì, những cuộc điện đàm thường xuyên đêm hôm trước, tiếng nói của mẹ vợ qua đường dây điện thoại đến tai anh, giống tiếng kêu vo ve vô vọng của một con muỗi, như một nỗi ám ảnh đã săn đuổi Điếu. Điếu đặt cái giỏ của đứa bé xuống nền nhà bê tông và buồn bã cầm lấy ống nghe.

“Bác sĩ chuyên môn về não chưa khám nghiệm. Con phải trở lại vào chiều mai.”

“Nhưng vấn đề chính là gì? Mẹ muốn nói con có hy vọng làm được cái gì không?” Bà mẹ vợ hỏi lại Điếu với giọng nói mà anh đã từng mong được tha thứ nhiều nhất, vì anh nghĩ bà cho anh là kẻ chịu trách nhiệm trực tiếp trong chuyện này.

“Vấn đề chính là ở chỗ lúc này đứa bé còn sống,” Điếu trả lời và chờ đợi với một linh cảm rằng bà sẽ giận dữ nói lại. Nhưng bà im lặng, từ đầu giây bên kia chỉ có mông man một tiếng thở dài lo lắng.

“Con sẽ đến đó và giải thích cho mẹ biết,” Điếu nói và bắt đầu gác máy.

“Alô? Con đừng lại đây nhé,” Bà mẹ vợ vội vàng nói thêm. “Vợ con nghĩ con đã đưa đứa bé đến một đường đường tim. Nếu con đến lúc này nó sẽ nghi ngờ. Con nên đến vào hôm khác thì sẽ tự nhiên hơn, khi đó vợ con bình tĩnh hơn, và nói rằng thằng bé chết vì suy tim. Con có thể liên lạc thường xuyên với mẹ bằng điện thoại.”

Điếu tán thành. “Con sẽ đến trường đại học ngay và giải thích sự việc đã xảy ra,” anh đang nói thì nghe tiếng cúp máy một cách tùy tiện ở đầu dây bên kia. Quả là tiếng nói của anh đã khiến cho người nghe phẫn nộ. Điếu đặt ống nghe xuống và nhặt cái giỏ của đứa bé lên. Viên bác sĩ một mắt đã ngồi trong xe cứu thương. Thay vì leo lên theo anh ta, Điếu đặt cái giỏ lên cáng cứu thương.

“Xin cảm ơn mọi việc. Tôi nghĩ tôi sẽ đi một mình.”

“Anh sẽ về nhà một mình à?” Viên bác sĩ hỏi.

“Vâng,” Điều tra lời, ý muốn nói “Tôi sẽ đi ra ngoài một mình.” Anh phải tường thuật những tình huống sinh nở đứa bé cho cha vợ anh biết, nhưng sau đó thì anh sẽ có một ít thì giờ tự do. Và chuyển thăm viếng vị giáo sư cũng như việc trở lại với vợ và mẹ vợ là để chứng tỏ anh đã cai rượu hoàn toàn.

Viên bác sĩ ngồi trong xe đóng cửa lại và chiếc xe cứu thương chuyển bánh một cách im lặng, chạy theo tốc độ hạn chế, giống như trước kia vốn là con quái vật mà giờ thì bất lực và bị tước mất tiếng kêu. Xuyên qua cùng một vòng cửa xe mà một giờ trước đó Điều đã ngồi khóc và nhìn những bộ hành trên đường, bây giờ thì anh thấy viên bác sĩ và một trong hai nhân viên cấp cứu ngồi lắc lư về phía tài xế. Anh biết họ đang ngồi lê đôi mách về anh và con anh, và điều đó không làm anh bực mình. Từ cuộc điện đàm với bà mẹ vợ đã đưa đến cho anh những giây phút nghĩ xả hơi không mong đợi, anh có thời gian để sống một mình như anh thích – ý tưởng này làm cho đầu óc anh sáng khoái.

Điều đi ngang qua khuôn viên bệnh viện dài và rộng như một sân bóng đá. Giữa đường, anh quay lại và nhìn lên tòa nhà mà anh vừa bỏ lại đứa con đầu lòng của mình, một đứa bé đang kề bên cái chết. Tòa nhà khổng lồ, đáng dấp uy nghi, giống như một pháo đài. Lấp lánh dưới ánh mặt trời đầu hạ, tòa nhà khiến cho con anh đang khóc yếu ớt trong một góc tăm tối của nó có vẻ tầm thường hơn một hạ cát.

Tôi sẽ làm được cái gì nếu ngày mai tôi trở lại? Tôi có thể lạc trong mê cung của pháo đài hiện đại này và thơ thẩn như kẻ mất hồn. Có thể tôi không bao giờ tìm thấy cái chết của mình hay có lẽ đứa bé đã chết. Ý niệm này đã giải

thoát một phần nào sự bất hạnh của Điếu. Anh bước một bước dài qua cổng trước và đi vội xuống đường.

Trước 12 giờ: thời điểm phấn chấn nhất của một ngày đầu hạ. Một cơn gió nhẹ gợi lại những buổi dạo chơi tập thể thời tiểu học đã kích thích niềm vui sướng lâng lâng trên đôi má và vành tai của Điếu, xóa tan cơn thiếu ngủ. Càng xa rời sự kiềm chế của ý thức bao nhiêu thì những tế bào thân kinh trong da thịt Điếu càng khát khao uống trọn hương vị ngọt ngào của không gian và thời gian này. Chẳng bao lâu một cảm giác tự do dâng tràn lên bề mặt ý thức của anh.

Trước khi tôi đi gặp cha vợ tôi, tôi sẽ tắm rửa và cạo râu sạch sẽ! Điếu bước đến một tiệm hớt tóc đầu tiên mà anh nhận ra. Người thợ hớt tóc tuổi trung niên đưa anh đến ghế ngồi cứ như anh là một khách hàng bình thường. Ông không nhận ra nỗi bất hạnh trong con người Điếu. Bằng cách biến mình thành một người bình thường dưới cặp mắt của người thợ hớt tóc, Điếu mới có thể thoát khỏi buồn rầu và lo sợ. Anh nhắm mắt. Cái khăn lông nóng và nặng trĩu có mùi thuốc sát trùng bốc lên má và quai hàm anh. Nhiều năm về trước, anh đã xem một vở hài kịch về một tiệm hớt tóc: cậu học trò của ông phó hớt có cái khăn lông nóng khủng khiếp, quá nóng đến độ cậu không dám cầm hay giữ trong tay, vì vậy cậu đập nó và mặt khách. Từ đó đến giờ, Điếu cười bất cứ khi nào mặt mình phủ khăn lông. Ngay lúc này, anh cũng cảm thấy mình muốn cười. Ôi lại đi quá đà rồi! Điếu rùng mình, bật cười và bắt đầu nghĩ về đứa bé. Điếu đã phát hiện ra nụ cười trên khuôn mặt anh là bằng chứng tội lỗi của riêng anh.

Cái chết của một đứa bé có đời sống thực vật – Điếu xem xét tai họa của con anh từ góc độ đau đớn sâu xa nhất. Cái chết của một đứa bé chỉ sống bằng đời sống thực vật thì không đem lại đau đớn gì cả. Đúng thế, nhưng cái chết có nghĩ gì đối với một đứa bé như thế không? Hay cho một vấn đề nào khác, phải chăng là cuộc sống? Cái mầm sống hiện lên trên cánh đồng hư vô đã trải dài hàng tỷ tỷ năm và ở đó nó lớn lên trong chín tháng. Dĩ nhiên không có ý thức trong một bào thai, nó chỉ co tròn trong một cái bọc và tồn tại, chiếm hoàn toàn

một thế giới ẩm áp, đen tối và nhầy nhụa. Và rồi, nó bước vào thế giới bên ngoài một cách nguy khốn. Cái thế giới lạnh lẽo, vừa cực khổ, độc ác, khô khan, vừa chói chang khốc liệt. Thế giới bên ngoài là vô hạn, vì vậy đứa bé không thể một mình choán hết được: nó phải sống với vô số người xa lạ. Nhưng, đối với một đứa bé giống như cây cỏ chỉ tồn tại trên cõi đời này không quá vài tiếng đồng hồ khổ đau thảm kín thì nó không thể giải thích nổi. Và lại một lần nữa, cát bụi sẽ trở về với cát bụi trong cõi hư vô. Điều gì sẽ xảy ra nếu có ngày phán xét cuối cùng? Dưới phạm trù nào của Thần Chết bạn có thể gọi trát đòi ra hầu tòa, khởi tố và kết án một đứa bé chỉ sống đời sống thực vật đã chết chẳng bao lâu sau khi chào đời? Chỉ vài tiếng đồng hồ trên cõi trần gian này để mà khóc, lười thì run rẩy trong cái miệng bóng đỏ bành ra, liệu có bị quan tòa nào quan tâm đến bằng chứng không đầy đủ này không? Mẹ kiếp cái bằng chứng thiếu sót! Điều há hốc miệng thở trong nỗi sợ hãi đã ngấm sâu thăm thẳm trong lòng anh cho đến tận bây giờ. Có thể tôi sẽ được gọi ra tòa như một nhân chứng và tôi sẽ không thể nhận ra con tôi trừ khi tôi nhận ra cái khối u trên đầu nó như một b chứng. Điều cảm thấy môi trên của anh đau điếng.

“Làm ơn ngồi yên! Tôi cứu anh bây giờ,” anh phó hốt rít lên, để yên lưỡi dao cạo trên nhân trung của Điều và nhìn chăm bẵm vào mặt anh. Điều đưa ngón tay sờ lên môi trên của mình. Anh nhìn thấy máu và muốn nôn ngay. Điều thuộc nhóm máu A và vợ anh cũng vậy. Một phần tư lượng máu lưu thông trong cơ thể đang chết dần của đứa bé cũng có thể là máu A. Điều để tay vào lại trong tấm khăn choàng và lại nhắm mắt. Anh phó hốt tà tà cạo quanh vết đứt trên môi Điều, rồi lẹ tay cạo mà và cảm anh như thể vớt vát lại thời gian đã mất.

“Anh muốn gọi đầu không?”

“Không, thế đủ rồi.”

“Trên tóc anh có một ít đất và cỏ,” anh phó hốt nói với vẻ khó chịu.

“Tôi biết, tối qua tôi đã té.” Bước ra khỏi ghế, Điều nhìn mặt mình trong tấm gương lấp lánh như một biển trắng. Đầu tóc của anh tết lại chẳng khác nào một ổ rơm, nhưng khuôn mặt anh từ hai gò má cao đến cằm đều nhẵn bóng và đỏ au như bụng một con cá hồi bảy sắc. Nếu chỉ có ánh sáng chói chang đang chiều sáng trong đôi mắt màu keo, nếu hai mi mắt căng ra được nơi lỏng và đôi môi dày không co rúm lại, thì sẽ dễ dàng nhận ra Điều trẻ hơn và hoạt bát hơn cái chân dung phản chiếu trong ô kính cửa hàng tối hôm qua.

Việc ghé vào tiệm hớt tóc đã là một ý tưởng hay: Điều hài lòng về chuyện đó. Ít ra thì yếu tố tích cực thay thế cho ý tưởng tiêu cực có từ buổi hùng đông đã giúp Điều lấy lại được sự cân bằng tâm lý. Anh nhìn thoáng vết máu khô dưới mũi giống như một nốt ruồi hình tam giác rồi rời khỏi tiệm hớt tóc. Trong thời điểm Điều đến trường đại học, cái cảm giác âm ỉ của lưỡi dao cạo để lại trên đôi má anh có lẽ tan dần. Nhưng lúc này anh muốn dùng móng tay khảy vết máu khô để tránh gây ấn tượng cho cha vợ nhìn anh như một kẻ lố lăng và buồn phiền. Trong khi tìm kiếm trạm xe buýt trên đường, Điều nhớ đến món tiền dư mà anh mang theo trong túi và vẫy chiếc ta-xi chạy ngang.

Điều bước ra khỏi ta-xi, lẩn vào đám đông sinh viên đang tụ tập ngang cổng chính để đi ăn cơm trưa: 12 giờ 05. Trong khuôn viên trường, anh chặn một người bạn to con và hỏi thăm đường đến Khoa Anh ngữ. Chàng sinh viên ngạc nhiên nở nụ cười rạng rỡ và nói ê a như luyện tiếng thời quá khứ: “Lâu quá em mới gặp lại thầy!” Điều lấy khó chịu. “Em học với thầy ở trường luyện thi, thầy biết, nhờ ông già em tặng cho trường một ít tiền mà em vào được đây bằng cửa sau.”

“Vì vậy bây giờ anh là sinh viên ở đây,” Điều nói với vẻ xoa dịu, và nhớ lại chàng sinh viên này là ai. Anh chàng dẫu không có vẻ gì xấu xí, nhưng đôi mắt to và tròn cùng với cái mũi cà chua đã làm anh nhớ đến những bức minh họa mấy người nông dân Đức trong *Những Truyện Thần tiên của Grimm*.

“Nghe có vẻ như trường luyện thi chẳng giúp gì nhiều cho anh,” Điều nói.

“Thưa thầy, không phải đâu! Học thì không bao giờ lãng phí. Có lẽ thầy không nhớ một điều, thầy biết chứ, học là học!”

Điều nghi rằng mình bị giễu cợt và anh quắc mắt nhìn chàng sinh viên. Nhưng anh ta đang cố gắng với cả tấm thân bồ tượng của mình để chứng tỏ thiện ý. Điều nhớ như in trong một lớp có cả trăm học sinh, anh chàng này là một đứa ngu thấy rõ. Và rõ ràng chính vì vậy, anh chàng mới có thể cười cợt trình bày một cách đơn giản với Điều rằng anh ta đã vào trường đại học tư thục hạng hai này bằng cửa sau, còn biểu lộ lòng biết ơn những tiết học vô bổ đối với anh ta. Bất kỳ ai trong số chín mươi chín học sinh khác cũng đều muốn tránh mặt thầy luyện thi của họ.

“Với học phí cao như ở trường chúng ta, thật là nhẹ người khi nghe anh nói như thế.”

“Ồ, học phí như vậy là đáng đồng tiền bát gạo. Có phải thầy sẽ dạy ở đây kể từ bây giờ không?”

Điều lắc đầu.

“Ồ...” Chàng sinh viên lịch thiệp tiếp tục câu chuyện: “Để em đưa thầy đến khoa Anh ngữ, xin thầy đi lối này. Nhưng thưa thầy, nghiêm túc mà nói, việc học của em ở trường luyện thi cũng không hẳn là phí phạm. Tất cả những kiến thức ấy vẫn tồn tại một nơi nào đó trong đầu em, một phần nào được bén rễ và một ngày kia sẽ trở nên hữu dụng. Vấn đề chỉ là thời gian thôi, và thưa thầy, rốt cuộc lại là việc học chẳng bao giờ thừa phải không thầy?”

Điều theo chân người học trò cũ lạc quan và có phần mô phạm này, băng qua một lối đi với hai hàng cây đầy hoa, rồi đến tòa nhà bằng gạch đỏ màu anh đào. “Khoa Anh ngữ nằm trên tầng ba, phía sau. Em rất sung sướng khi được vào học ở đây, em đã thám hiểm hết mọi ngõ ngách trong trường cho tới khi

thuộc nắm lòng.” Chàng trai nói một cách hãnh diện và cười toe như tự chế giễu mình khiến cho Diệu nghi ngờ vào cặp mắt của mình.

“Em có vẻ đơn giản quá phải không thầy?”

“Không, không quá đơn giản đâu.”

“Thật là thú vị nghe thầy nói vậy. Bây giờ thì, thưa thầy, em sẽ gặp lại thầy sau. Thầy hãy quan tâm đến sức khỏe: trông thầy có vẻ hơi xanh xao!”

Khi leo lên cầu thang, Diệu nghĩ: cái anh chàng này khi ra đời sẽ xoay sở cuộc sống khôn ranh hơn mình bây giờ hàng ngàn lần, ít nhất cậu ta cũng không đi thơ thẩn với những đứ con chết trên tay mình vì chứng thoát vị não. Nhưng trước mặt học sinh, anh đã từng đóng vai trò một nhà đạo đức kỳ quặc kia mà!

Diệu chăm chú nhìn vào văn phòng khoa Anh ngữ và nhận ra chỗ cha vợ ngồi. Trên cái bao lơn nhỏ trải dài từ góc xa của căn phòng, vị giáo sư ngồi sụp trong chiếc ghế quay bằng gỗ sồi, nhìn ra một phần khuôn cửa sổ mở. Văn phòng của giáo sư mang dáng dấp một phòng họp, rộng hơn và sáng hơn những cơ sở Anh ngữ ở trường đại học mà Diệu tốt nghiệp. Cha vợ Diệu luôn nói (ông vẫn bóp méo câu chuyện như một trò đùa ưa thích về mình) rằng cách đối xử mà ông nhận được ở trường đại học tư này bao gồm những thuận lợi chẳng hạn như cái ghế quay, là tốt hơn một cách không thể so sánh được với những cái mà ông đã có được ở trường Đại học Quốc gia: Diệu có thể thấy rằng những điều ông nói không hẳn là hoàn toàn đùa cợt. Dẫu ánh mặt trời có gắt hơn thì chiếc ghế quay cũng có thể dời lui lại hay bao lơn được che bằng một tấm bạt, một trong hai việc.

Nơi cái bàn rộng gần cửa sổ, ba thầy phụ giảng trẻ tuổi, mặt mày bóng lưỡng hồng hào, đang ngồi uống cà phê, rõ ràng là sau giờ ăn trưa. Cả ba người Diệu đều biết mặt: những sinh viên danh dự lớp đàn anh của anh ở đại học. Nếu

không vì rượu chè mà bỏ thi thì chắc chắn anh cũng theo đuổi nghề nghiệp như họ.

Điều gõ và cánh cửa mở, bước vào phòng và chào ba bậc đàn anh của mình. Sau đó, anh đi ngang qua phòng đến bao lơn. Cha vợ anh xoay người lại nhìn anh khi anh bước tới gần, đầu ông ngửa ra sau để giữ thăng bằng thân mình trên chiếc ghế. Những thầy phụ giảng cũng nhìn theo, cả ba cùng nở nụ cười băng quơ. Thật sự họ xem Điều như một hiện tượng hiếm hoi nào đó, nhưng đồng thời anh cũng là người ngoài, vì vậy không phải là một đối tượng đáng quan tâm. Cái nhân vật đặc biệt, kỳ quặc đó đã không hiểu vì sao dẫn thân vào thế giới rượu chè be bét và cuối cùng bỏ thi tốt nghiệp – đại loại như thế.

“Chào thầy ạ!” Điều thưa theo thói quen đã có trước khi cưới con gái ông già. Cha vợ anh xoay người trên chiếc ghế, đối diện với anh, những con quay bằng gỗ kê cót két dưới sàn, và chỉ cho Điều chiếc ghế xoay có hai tay tựa dài.

“Đứa bé sinh rồi à?” Ông hỏi.

“Dạ, đứa bé đã sinh...” Điều co rúm người lại để nghe tiếng nói the thé của mình quặn lại trong miệng, và anh nín thinh. Sau đó, anh tự buộc mình kể luôn một mạch sự việc: “Đứa bé bị chứng thoát vị não, bác sĩ cho biết nó sẽ chết vào ngày mai hay ngày kia, còn mẹ nó thì khỏe!”

Làn da màu kẹo bơ cứng trên khuôn mặt khoáng đạt giống sư tử của vị giáo sư hoàn toàn biến thành màu đỏ son. Ngay cả hai bọng mi mắt cũng biến sắc như thể máu đang thấm qua. Điều cảm thấy mặt mình cũng thay đổi sắc diện. Anh lại nhận ra tất cả nỗi cô đơn và không nơi nương tựa mà anh đã có từ lúc hừng đông.

“Thoát vị não. Con đã thăm đứa bé rồi chứ?”

Điều khám phá ra một ẩn ý trong tiếng nói của vợ anh ngay cả trong giọng nói khàn khàn của vị giáo sư và dù thế nào nó cũng khiến anh nhớ nàng.

“Dạ, con đã thăm rồi. Đầu nó băng kín, như nhà thơ Apollinaire.”

“Như Apollinaire..... đầu băng kín.” Vị giáo sư cố nói theo cách giễu cợt riêng của mình như thể có cân nhắc. Khi ông lên tiếng, cốt không nhắm nhiều vào Điều như nhắm vào ba người phụ tá: “Vào tuổi của chúng tôi bây giờ, khó mà nói chắc rằng sống trên đời này là tốt hơn không được sinh ra.” Ba chàng thanh niên cố nén cười nhưng lại nghe rõ tiếng: Điều quay lại và chăm bẵm nhìn họ. Họ nhìn lại và vẻ đằm tĩnh trong ánh mắt của họ hàm ý họ chẳng phải là kẻ cuối cùng ngạc nhiên về chuyện một anh chàng kỳ quặc như Điều lại gặp phải cái tai nạn lạ lùng ấy. Điều hậm hực nhìn xuống đôi giày dính bùn của mình. Anh nói: “Con sẽ gọi lại cho ba khi công việc hoàn tất.”

Vị giáo sư nhẹ đu đưa chiếc ghế ông đang ngồi, không nói một lời. Điều bất chợt nghĩ rằng có lẽ cha vợ anh đang cảm thấy hơi ghê tởm sự thoải mái mà chiếc ghế quay thường mang lại cho ông.

Điều cũng lặng im không nói. Anh cảm thấy mình đã nói hết mọi điều cần nói. Còn đối với vợ, liệu đến lúc cần phải nói thì anh có thể thổ lộ điều bí mật ấy một cách đơn giản và rõ ràng như thế không? Không thể được! Lúc ấy sẽ là những giọt nước mắt, hàng tá câu hỏi, những lời nói huyền thuyên vô bổ, cổ họng đau thắt và đầu óc nóng bừng, cuối cùng những sợi thần kinh đang gào thét sẽ là sợi dây thừng trói buộc Ông và Bà Điều.

Cuối cùng Điều nói: “Tốt hơn là con phải trở về, còn những giấy tờ phải ký ở bệnh viện.”

“Mong con vượt qua cơn khốn khó.” Vị giáo sư vẫn ngồi yên trên ghế. Điều đứng dậy, cảm thấy thật may mắn khi không bị cha vợ bắt ngồi lại lâu hơn. Vị giáo sư nói: “rong bàn giấy có chai whisky, con mang nó theo đi.”

Điều cảm thấy khó xử và anh thấy khuôn mặt của ba anh chàng phụ giảng đang căng thẳng. Họ cũng như cha vợ Điều biết rõ giai đoạn rượu chè be bét của anh, giờ đây anh có cảm giác đôi mắt của họ bắt đầu dõi theo từng hành động và cử chỉ của anh. Điều do dự, nhớ lại một câu trong quyển sách Tiếng Anh mà anh đang dạy cho học trò, qua đó một người Mỹ đã nói một cách giận dữ: *“Anh chơi khăm tôi à? Anh muốn ăn thua đủ phải không?”*

Tuy thế, Điều vẫn chồm tới, mở hộp bạn và lôi chai Johnny Walker lên bằng cả hai tay. Mặt anh đỏ bừng, ngay cả đôi mắt cũng vậy, nhưng anh cảm thấy một niềm vui vô hạn dâng trào. Nếu cần phản bội Chúa như Judas thì cũng chẳng có gì phải ngần ngại.

Điều nói: “Cám ơn ba.” Gương mặt của ba anh chàng phụ giảng dịu lại. Vị giáo sư chậm chậm xoay tròn chiếc ghế, đầu ngẩng cao, gương mặt ông vẫn còn sắc diện đỏ bừng và uể oải. Điều liếc nhìn ba chàng trai, chào phớt qua, và rời căn phòng.

Anh bước xuống cầu thang, tới khoảng sân lát đá, kẹp chặt chai rượu cẩn thận như đang cầm một quả lựu đạn. Thời gian còn lại củ ngày hôm nay anh có quyền sống theo ý thích của mình. Ý nghĩ đó hòa nhập với ảnh chai Johnny Walker cùng dấy lên một triển vọng mê ly và tai họa.

Ngày mai, ngày kia hoặc có thể là sau một tuần lẫn tránh, khi vợ tôi biết được cái chết của đứa con bất hạnh của mình, cả hai chúng tôi sẽ bị nhốt kín trong chốn tù ngục của kẻ điên loạn. Vì vậy – Điều tranh luận với nỗi e sợ sôi sùng sục trong lòng anh – tôi có toàn quyền với chai rượu mạnh và thời gian tự do của ngày hôm nay. Nỗi e sợ đó nhanh chóng tiêu tan. Tốt! Hãy uống cho bằng thích. Trước tiên Điều nghĩ chuyện quay về lại căn hộ của mình và vào phòng làm việc uống, nhưng rõ ràng là không ổn. Nếu anh trở về, bà chủ nhà và bạn bè sao sẽ bao vây lấy anh bằng những cú điện thoại nếu đường dây không bận với những câu hỏi cặn kẽ về đứa trẻ, ngoài ra cứ mỗi lần nhìn vào

phòng ngủ, thấy cái nôi trắng men trắng dành cho đứa bé thì lòng anh tan nát. Điều lắc mạnh đầu xua tan ý nghĩ này ngay. Tại sao mình không trốn vào một khách sạn rẻ tiền nơi chỉ toàn những người xa lạ? Nhưng Điều lại hình dung ra mình say gục trong một căn phòng khóa kín và anh cảm thấy sợ hãi. Điều thèm khát nhìn chăm chăm vào ông già người Ê-cốt vui tính trên dải băng màu đỏ sẫm bước qua nhãn hiệu Johnny Walker. Ông ta đi đâu mà vội thế? Bỗng nhiên Điều nhớ đến người bạn gái cũ. Mùa đông cũng như mùa hè, suốt ngày nàng luôn luôn nằm dài trong phòng ngủ tắm tối, vừa suy tư những điều triết lý cao xa vừa rít thuốc liên hồi cho đến khi chiếc giường mịt mù khói. Nàng không bao giờ rời khỏi nhà trước khi trời tối.

Điều đứng ngoài cổng trường đại học chờ ta-xi. Qua khung cửa sổ lớn của quán cà phê bên kia đường, anh thấy người học trò cũ của mình đang ngồi với vài người bạn. Anh chàng sinh viên đó nhận ra Điều nay và vẫy tay ra hiệu một cách thân thiện và ngây ngô như một chú chó con dạt dào tình cảm. Bạn bè của anh ta cũng nhìn Điều với vẻ tò mò lộ liễu. Anh ta sẽ giải thích với bạn như thế nào về Điều? Là một thầy giáo tiếng Anh đã từng rượt chèo đến bỏ thi tốt nghiệp, một người có nỗi đam mê không thể giải thích được, hay có thể là một người điên đáng sợ?

Anh chàng sinh viên mỉm cười với Điều cho đến khi anh ngồi vào chiếc ta-xi. Khi xe chạy, Điều nhận ra rằng mình cảm thấy như vừa nhận được một sự bố thí. Và nó lại từ một người học trò mà trong suốt thời gian học ở trường luyện thi không bao giờ biết phân biệt những động danh từ tiếng Anh với những động tính từ thời hiện tại, một học trò dốt đặc cán mai!

Người tình của Điều sống trên một trong những ngọn đồi của thành phố, trong một khu đầu những miếu thờ và nghĩa địa. Nàng ở một mình trong ngôi nhà nhỏ cuối con hẻm. Điều đã gặp nàng trong một lớp giao tiếp vào tháng Mười khi anh đang là sinh viên năm thứ nhất. Khi đến lượt nàng đứng dậy để tự giới thiệu, nàng đã thách đố cả lớp đoán ra nguồn gốc cái tên khác thường của nàng: Himiko – đứa-bé-thấy-lửa. Điều đã trả lời một cách chính xác rằng tên này được lấy từ biên niên sử của tỉnh Higo cổ – *Vị Đại đế ra lệnh cho*

những người chèo thuyền: đằng xa kia có ánh lửa hiệu, hãy đi thẳng đến đó. Sau đó, Điều và cô gái Himiko của đảo Kyuchu đã thành bạn với nhau.

Trong trường đại học của Điều có rất ít nữ sinh viên, chỉ có một nhóm nhỏ ở Khoa Nghệ thuật Tự do từ các tỉnh đến Tokyo, và tất cả bọn họ, theo như Điều biết, chẳng bao lâu sau khi tốt nghiệp đều biến thành những con quỉ cái. Một phần trăm những tế bào trong thân thể họ phát triển quá mức, tụ lại và kết dính với nhau một cách chậm rãi cho đến khi các cô đi đứng như kẻ mất hồn và trông giống như người đần độn, u sầu. Cuối cùng, họ không đủ khả năng thích ứng với cuộc sống hàng ngày trước khi tốt nghiệp. Nếu họ lập gia đình thì ly dị, đi làm thì bỏ việc. Họ không làm gì ngoài chuyện đi đó đi đây và gặp toàn những tai nạn ô-tô khủng khiếp, lãng xẹt. Himiko, một thời gian ngắn sau khi tốt nghiệp, đã kết hôn với một sinh viên ra trường và rồi nàng cũng rời xa chàng vĩnh viễn. Điều tồi tệ hơn là một năm sau cuộc hôn nhân, chồng nàng đã tự tử. Cha chồng của Himiko đã tặng nàng căn nhà mà hai vợ chồng đã sống, và hàng tháng ông vẫn chu cấp tiền cho nàng để sống. Ông hy vọng rằng Himiko sẽ tái giá, nhưng vào lúc này, ban ngày thì nàng trầm tư mặc tưởng còn ban đêm thì lái chiếc xe hơi thể thao rong chơi khắp phố.

Điều đã nghe thiên hạ xì xào rằng Himiko là một kẻ phiêu lưu tình dục, đã phá vỡ quỹ đạo tập tục. Họ cũng bàn tán rằng chồng nàng tự tử vì nàng là một con ngựa bất kham. Điều đã ngủ với nàng chỉ một lần, nhưng cả hai đều say bí tỉ và chàng chẳng xơ múi được gì. Lần đó xảy ra khá lâu trước cuộc hôn nhân bất hạnh của Himiko. Mặc dù bị cuốn hút bởi dục vọng mãnh liệt và đã theo đuổi niềm khoái lạc của mình một cách tích cực, trong thời gian đó Himiko cũng chỉ là một cô sinh viên thiếu kinh nghiệm.

Điều xuống xe ngay đầu hẻm nhà Himiko. Anh nhanh tay đếm số tiền còn lại trong ví, anh không có gì phải băn khoăn về chuyện tiền lương ứng trước hàng tháng này sau giờ lên lớp ngày mai.

Điều xoắn chai Johnny Walker vào túi áo khoác rồi vội vã đi vào con hẻm, tay không rời cổ chai rượu. Vì những người hàng xóm biết hết cuộc sống lập dị

của Himiko, nên những khách đến nhà nàng cũng không thể tránh khỏi những cặp mắt tò mò một cách kín đáo từ khắp mọi nơi quanh đây

Điều nhấn chuông ở phòng ngoài. Không có tiếng trả lời. Anh khua cửa một chập và khẽ gọi tên Himiko. Đây chỉ là thủ tục. Điều đi vòng ra sau nhà và thấy chiếc MG cũ đầy bụi nằm dưới cửa sổ phòng ngủ của Himiko. Với những ghế ngồi gờ khung, chiếc MG màu đỏ tươi có vẻ như bị bỏ rơi ở đây khá lâu. Nhưng nó chứng tỏ rằng có Himiko ở nhà. Điều kê chiếc giày dính bùn của mình lên càn xe móp một cách tệ hại rồi nhấn mạnh khiến chiếc MG chao nhẹ, giống như một chiếc thuyền. Điều gọi tên Himiko một lần nữa và nhìn lên vuông cửa sổ kéo kín màn. Trong phòng, bức màn nhẹ nhàng nâng lên, qua cái lỗ nhỏ ở cửa, một con mắt nhìn xuống Điều và hai người thấy nhau. Điều không lắc lư chiếc xe nữa và mỉm cười: anh luôn luôn xử sự một cách tự do và tự nhiên trước mặt người con này.

“Chào anh!” Tiếng nói của nàng nghe như một hơi thở mỏng manh, yếu ớt và rồi nàng mở rộng màn và cánh cửa kính.

Điều biết mình đã phát hiện ra một điểm lý tưởng để khui chai Johnny Walker vào giữa buổi sáng. Cái cảm giác này khiến anh càng sáng khoái, anh lui bước trở lại trước căn nhà.

4

Anh hy vọng rằng em không ngủ,” Điểu nói khi Himiko mở cửa cho anh.

“Ngủ hả? Ngủ vào giờ này à?” Nàng nói như trêu chọc. Himiko mặc chiếc áo tắm bằng vải màu tím, đưa tay che ánh nắng ban trưa nhưng vô ích, ánh sáng sau lưng Điểu chiếu gắt lên cổ và đôi vai trần của nàng. Ông nội của Himiko là một ngư phủ người Kyushu, thật sự là đã bắt cóc một cô gái Nga ở Vladivostok làm vợ. Chính điều này giải thích làn da trắng của Himiko, bạn có thể nhìn thấy những mạng mao mạch nằm dưới làn da này. Cách nàng đi đứng cũng vậy, có một cái gì đó gợi lên vẻ ngượng ngập của những di dân không bao giờ sống hoàn toàn thoải mái trên quê hương mới.

Co rúm người trong ánh sáng chói ngợp, Himiko giống như một con gà mẹ rối lên, vội vàng bước lui vào bóng râm của cánh cửa mở. Nàng đang ở giai đoạn nửa chùng xuân, giữa sắc đẹp không mấy hoàn hảo của một thiếu nữ mà nàng đã đánh mất và sự đẩy đà của một phụ nữ chín mùi. Có lẽ Himiko là loại phụ nữ đã s một thời gian dài trong trạng thái cơ thể như thế.

Để che chở cô bạn của mình tránh khỏi ánh sáng chói chang, Điểu nhanh chân bước vào phòng đóng cửa lại. Trong phút chốc, khoảng không gian chật hẹp của phòng ngoài chẳng khác nào bên trong chiếc lồng có nắp đậy. Điểu vừa nháy lia mắt vừa cời giày, cố làm quen với bóng tối lờ mờ. Himiko đứng sau lưng anh, đưa mắt nhìn.

“Anh ghét quấy rầy người ta khi họ đang ngủ,” Điểu ướm lời.

“Anh Điểu, hôm nay anh e dè quá. Anh thấy đó, em đâu có ngủ. Nếu suốt ngày em chợp mắt thì đêm em không bao giờ ngủ được. Em đang nghĩ về thế giới đa nguyên.”

Thế giới đa nguyên à? Khá hay, Điều nghĩ, chúng ta có thể bàn luận chuyện này trong men rượu. Điều đưa mắt nhìn xung quanh giống như một con chó săn đánh hơi dấu vết con mồi trong khi anh theo Himiko vào phòng trong. Trong phòng khách, trời có vẻ như đang về đêm, tối tăm và tù hãm chẳng khác nào một ổ rơm dành cho con thú nuôi bệnh hoạn. Điều liếc nhìn chiếc ghế mây cũ nhưng chắc chắn mà anh thường ngồi và sau khi dọn mấy tờ tạp chí, anh cẩn thận ngồi xuống. Từ lúc Himiko tắm xong, mặc quần áo và trang điểm cho đến giờ nàng vẫn chưa mở đèn, còn những tấm màn cửa thì he hé mở. Khách phải kiên nhẫn đợi chờ trong bóng tối. Lần viếng thăm sau cùng cách đây một năm, Điều đã đập nhằm một mảnh gương và ngón chân cái của anh bị cắt chảy máu. Anh rùng mình khi nhớ lại cái đau về nỗi sợ hãi.

Trong cảnh hỗn độn của sách báo, những chai, hộp không, dao, kéo, những bỏ bao, những đóa hoa héo hái trong khu rừng mùa đông mang về, những loại côn trùng và những bức thư vừa cũ vừa mới không chỉ nằm đầy kín sàn nhà và bàn ghế mà nằm cả trên kệ sách dọc theo cửa sổ, trên máy nghe nhạc, trên tivi: thật khó mà tìm chỗ đặt chai rượu. Điều do dự và rồi anh lấy chân đẩy cái mớ hỗn độn trên sàn để tạo một chỗ trống vừa chèn chai Johnny Walker vào giữa hai mắt cá. Himiko nhìn qua cánh cửa lớn và nói với vẻ xã giao: “Em vẫn không học được cách gọn gàng, ngăn nắp. Lần này trông nó giống như lần sau cùng anh có mặt ở đây phải không anh Điều?”

“Đúng như thế, khi thật, anh đã bị cắt ngón chân cái!”

“Tất nhiên rồi, cái sàn nhà quanh chiếc ghế đầy máu phải không nào?” Himiko nhớ lại. “Chuyện đó xưa rồi mà anh Điều. Nhưng rồi đâu vẫn hoàn đấy. Hiện giờ anh ra sao nào?”

“Thực ra thì anh bị một tai nạn.”

“Tai nạn à?”

Điều ngập ngừng. Anh không có ý định bộc lộ ngay tất cả nỗi phiền muộn trong lòng. “Vợ chồng anh có một đứa con nhưng nó chết rồi.” Anh đơn giản hóa sự việc.

“Trời! Thật vậy sao? Cùng một chuyện lại xảy ra cho hai người bạn của tôi! Em biết đến ba người như vậy. Anh không nghĩ rằng đó là hậu quả của bụi phóng xạ ư?”

Điều cố so sánh đứa con hình như có hai đầu của anh với những bức ảnh về sự đột biến do phóng xạ gây ra mà anh đã thấy. Nhưng anh chỉ nghĩ về sự bất bình thường của đứa bé và nỗi cảm giác cực kỳ hổ thẹn dấy lên cổ họng anh một cách gay gắt. Làm thế nào anh có thể bàn luận điều bất hạnh với người khác trong khi nó vốn là của chính anh?! Anh đã có cảm giác rằng đây không hề là vấn đề mà anh có thể san sẻ với đồng loại.

“Trường hợp của con anh, rõ ràng là một tai nạn.”

“Anh Điều, thật là một kinh nghiệm khủng khiếp đối với anh,” Himiko nói. Nàng im lặng nhìn anh bằng đôi mắt u buồn.

Điều chẳng cảm thấy băn khoăn gì qua cái nhìn của Himiko, thay vào đó, anh nâng chai Johnny Walker lên. “Anh muốn có một chỗ nào đó để uống và anh biết em chẳng phiền hà gì cho dù bây giờ là buổi trưa. Uống với anh chứ?”

Điều cảm thấy mình tán tỉnh cô gái giống như một thằng đĩ đực vô liêm sỉ. Nhưng đó là cung cách mà những gã đàn ông Himiko quen biết thường đối xử với nàng. Anh chàng mà nàng đã kết hôn, còn trắng trợn nhiều hơn Điều hay bất cứ những người bạn khác của nàng, nịnh nọt, tâng bốc nàng như thể chàng ta là một đứa em trai. Và bất ngờ một buổi sáng, chàng ta đã treo cổ tự tử.

“Anh Điếu, em có thể nhìn thấy cái chết của đứa bé vẫn con kề anh. Anh chưa hồi phục. Vậy thì em sẽ không hỏi thêm bất cứ điều gì về chuyện đó nữa.”

“Có lẽ như thế là tốt nhất. Hầu như chẳng có điều gì để nói nữa.”

“Chúng ta sẽ uống chứ?”

“Uống.”

“Em muốn tắm một chút, anh cứ uống trước đi anh Điếu! Ly và bình nước trong nhà bếp.”

Himiko biến vào phòng ngủ và Điếu đứng dậy. Nhà bếp và phòng tắm cùng chung một khoảng không gian khúc khuỷu ở cuối hành lang nối liền với đuôi của căn nhà nhỏ. Điếu nháy qua chú mèo nằm co tròn trên sàn nhà, bước qua chiếc áo tắm và bộ đồ lót mà Himiko vừa ném xuống, đi đến nhà bếp. Khi trở lại chỗ ngồi với cái bình đựng nước và ly tách mà anh đã rửa sạch, bỏ trong mỗi túi áo hai thứ, anh tình cờ nhìn qua cánh cửa kính lớn đang mở và thấy Himiko đang tắm trong phòng, nơi này còn tối hơn tiền sảnh. Tay trái nàng giơ lên như để cản dòng nước đen từ trong bóng tối tuôn xuống đầu nàng, còn tay phải thì để trên bụng. Himiko nghiêng đầu qua bên phải nhìn xuống đôi mông và bắp chân phải thon gầy của mình. Điếu nhìn thấy cả lưng, mông và đôi chân của nàng, khiến anh không thể kiềm chế được nỗi chán ghét choán ngập cả người. Người anh nổi da gà. Anh nhón gót như để trốn chạy khỏi bóng tối đầy ma quỷ: và rồi anh vừa run vừa chạy qua phòng ngủ, và quay lại chiếc ghế mây quen thuộc. Anh đã chiến thắng nó một lần, anh không thể nói khi nào, và bây giờ nó lại sống dậy trong người anh: lòng khát khao, kinh tởm của một chàng trai trẻ bị giày vò trước một thân thể trần truồng. Điếu cảm thấy rằng cơn bạch tuộc của sự kinh tởm cũng sẽ vươn dài những xúc tu của nó ngay cả khi anh trở lại với vợ mà bây giờ đang nằm trên giường bệnh và nghĩ về đứa con đã cùng cha nó đến một bệnh viện khác vì một khuyết tật tim. Nhưng cái cảm giác này kéo dài có lâu không? Nó có nổi lên gay gắt không?

Điểu bóc nút khăn trên chai rượu bằng móng tay và rót cho mình một ly. Cánh tay anh vẫn còn run: tiếng kêu róc rách của rượu chạm vào ly giống như tiếng chuột rúc giậu dữ. Điểu cau mày nhăn nhó, như một ông già khó tính, nốc vội ly rượu vào cuống họng. Nóng như lửa đốt! Anh sặc rượu và đôi mắt cay xè. Nhưng ngay lập tức cái mũi tên khoái cảm cay nồng đã đâm xuyên vào bụng anh, rung rinh và dừng lại. Điểu ợ lên như một đứa con nít, thơm phức mùi dâu tây hoang dại, chùi môi bằng mu bàn tay và lại rót đầy một ly, lần này thì tay không còn run nữa. Đã mấy ngàn tiếng đồng hồ anh tránh xa thứ rượu này rồi? Che giấu một điều gì giống như mối ác cảm với ai đó mà anh không thể nêu tên, Điểu nhâm nhi cạn ly thứ hai, chẳng khác nào chú chim sẻ ngô mổ những hạt kê. Lần này cổ họng anh không bốc cháy, anh không sặc không chảy nước mắt. Điểu nâng chai Johnny Walker lên và xem xét bức hình trên tờ nhãn. Anh nhìn một cách say mê rồi uống ly thứ ba.

Vào lúc Himiko trở lại, Điểu bắt đầu chuyển choáng hơi men. Khi thân hình của Himiko bước vào phòng thì nỗi kinh tởm dâng lên trong đầu anh, nhưng những chức năng hoạt động của nó đã bị chất độc trong rượu làm suy yếu. Ngoài ra, chiếc áo đen một mảnh mà Himiko mặc đã làm giảm bớt mối đe dọa của da thịt mà nó che đậy: giống như một khối lông bồm xồm làm cho nàng trông chẳng khác nào một bức biếm họa con gấu thật buồn cười. Khi Himiko chải tóc xong, nàng mở đèn. Điểu dọn sạch một khoảng trống trên bàn, đặt ly và tách cho Himiko rồi rót rượu và nước lạnh. Himiko ngồi xuống chiếc ghế gỗ rộng có chạm trổ, sửa sang cái áo hết sức cẩn thận cốt không phơi bày làn da tươi mát vừa mới tắm xong của nàng. Điểu cảm thấy dễ chịu. Dần dần anh vượt qua nỗi kinh tởm, nhưng không có nghĩa là diệt được tận gốc rễ.

“Chúng ta đang ngồi đây,” Điểu lên tiếng, hớp một ngụm rượu.

“Vâng, chúng ta đang ngồi đây!” Himiko trề môi giống như con đười ươi đánh hơi mùi vị và nhấp một tí rượu.

Họ ngồi chết trong không khí đầy hơi rượu, nóng bức một cách im lặng, và lần đầu tiên bốn mắt nhìn nhau. Tươi mát sau khi tắm xong, Himiko trông xinh ra, có lẽ mẹ nàng mới là người chùn bước trước ánh mặt trời. Điều thỏa mã. Chỉ cần đôi chút thay đổi như vậy, ở tuổi của Himiko vẫn còn gây được ấn tượng. “Em nhớ đến một bài thơ lúc em tắm. Anh có nhớ bài thơ này không?” Himiko thì thầm đọc một câu thơ tiếng anh như đọc một câu thần chú. Điều lắng nghe và yêu cầu nàng đọc lại.

“Thà giết một đứa bé trong nôi còn hơn là nuôi dưỡng những khát vọng hảo huyền.”

“Nhưng em không thể giết được tất cả những đứa bé trong nôi,” Điều lên tiếng. “Nhà thơ đó là ai?”

“William Blake ^u. Anh nhớ chứ, em đã viết một luận văn về ông ta.”

“Dĩ nhiên là nhớ, em đang nghiên cứu Blake mà.” Điều quay đầu và phát hiện ta bức tranh phiên bản Blake treo trên tường tiếp giáp với phòng ngủ. Anh vẫn thường thấy bức tranh này thường nhưng chưa bao giờ anh nhìn nó một cách cẩn thận. Bây giờ anh để ý đến vẻ kỳ lạ của nó. Một quảng trường được vây quanh bởi những tòa nhà xây theo phong cách Trung Đông. Đẳng xa nổi lên một cặp kim tự tháp đúng kiểu: chắc chắn là Ai cập. Ánh sáng mong manh của buổi bình minh tràn ngập cả cảnh tượng – hay đó là bụi mù. Một xác thanh niên chết nằm trườn ra quảng trường giống như một con cá bị mổ bụng. Kế anh ta là người mẹ quản trí được vây quanh bởi một nhóm người già cầm đèn lồng và những phụ nữ đưa nôi. Nhưng cảnh tượng này bị một gã khổng lồ ngự trị, từ trên trời cao giang rộng đôi tay sà xuống quảng trường. Phải chăng là con người? Thân hình lực sĩ đẹp phủ đầy vảy. Đôi mắt chưa đầy nỗi đau khổ đáng ngại và đầy nỗi đấng cay cực độ, miệng thì giống như một hố sâu che lấp cả mũi – miệng của con rồng lửa. Ma quỷ hay thần thánh? Sinh vật này hiện ra sẽ bay vút lên trời cao, làm náo loạn cả bầu trời đêm ngay khi lớp vảy của nó bốc lửa.

“Ông ta đang làm gì thế? Phải chăng thân hình ông được coi như là bọc một lớp vảy hay ông đang mặc một chiếc áo giáp giống những kỵ sĩ thời Trung cổ?”

“Em nghĩ là vảy,” Himiko đáp. “Trông màu sắc xanh lục của chúng thì giống vảy nhiều hơn. Ông ta chính là thần Plague! Thành tích xuất sắc nhất của ông ta là tiêu diệt những con dân Ai cập cao tuổi nhất!”

Điều không hiểu nhiều về Thánh kinh, có lẽ đó là cảnh tượng trong thiên Exodus. Nhưng dù thế nào thì đôi mắt và cái miệng của sinh vật này cũng có vẻ kỳ cục độc địa. Đau buồn, sợ hãi, ngạc nhiên, mệt mỏi, cô đơn – ngay cả nụ cười hàm ẩn trong đôi mắt đen như than và cái miệng rộng.

“Ông ta cũng chẳng trợn trư gì!” Himiko lên tiếng.

“Em thích người có vảy à?”

“Chắc chắn rồi. Và em thích tưởng tượng mình sẽ có cảm giác như thế nào nếu chính mình là linh hồn của thần Plague.”

“Có lẽ nói không ngoa, mắt và miệng em bắt đầu giống ông ta rồi đó.” Điều liếc nhìn miệng của Himiko.

“Thật là đáng sợ, phải thế không anh? Bất cứ khi nào em có cảm giác sợ hãi, rằng thật là tồi tệ làm sao nếu em làm cho một ai đó phải sợ – đó là cách đền bù về mặt tâm lý mà em có được. Anh có nghĩ rằng anh đã làm người khác sợ như anh đã từng sợ trong đời anh không?”

“Anh đang tự hỏi như thế. Anh phải nghĩ về điều này đã.”

“Anh phải biết rằng có lẽ đó không phải là điều mà anh có thể nghĩ đến được.”

“Thế thì anh nghĩ rằng thực sự mình chẳng bao giờ làm ai sợ.”

“Em tin chắc anh chứ thì đúng hơn. Nhưng anh không nghĩ đó là một kinh nghiệm mà sớm muộn gì anh cũng sẽ trải qua sao?” Giọng nói của Himiko dè dặt, nhưng ẩn chứa một lời tiên đoán.

“Anh nghĩ giết một đứa bé trong nôi sẽ làm cho em cũng như mọi người đều khiếp sợ.” Điều rót rượu cho mình và Himiko. Anh nốc một hớp cạn ly rồi rót đầy trở lại. Himiko thì uống một cách từ tốn.

“Em không muốn uống à?” Điều hỏi.

“Vì em còn lái xe. Em chưa bao giờ chở anh đi phải không?”

“Anh không nghĩ thế. Chúng mình sẽ cùng đi vào một ngày gần đây.”

“Em sẽ chở anh đi bất cứ đêm nào cũng được. Ban ngày thì nguy hiểm vì xe cộ quá nhiều, phản xạ của em nhanh hơn khi trời tối.”

“Đó có phải là lý do mà em tự giam mình suốt ngày và nghĩ ngợi không? Anh muốn nói đến cuộc sống của một triết gia thực sự – một triết gia lái chiếc xe MGC đỏ chạy như bay trong đêm tối – không phải là xấu. Thế giới đa nguyên này là gì?”

Điều để ý đến khuôn mặt của Himiko khi nó bùng lên niềm khoái cảm với vẻ khoan khoái. Đây là sự đền bù cho điều khiếm nhã vì cuộc viếng thăm đường đột của anh và cho cuộc rượu mà anh đã dự định: chẳng ai ngoài anh ra chịu khó ngồi nghe những điều mơ tưởng của Himiko.

“Ngay lúc này anh và em đang ngồi trò chuyện với nhau trong căn phòng là một phần của cái mà chúng ta gọi là thế giới thực sự,” Himiko bắt đầu. Điều ổn

định tinh thần để lắng nghe, bàn tay giữa cân bằng ly nước một cách cẩn thận. “ Cũng ngẫu nhiên mà anh và em cùng tồn tại dưới những hình thái khác trong vô số thế giới khác. Bây giờ cả hai chúng ta nhớ lại những thời kỳ trong quá khứ khi cơ hội sống hay chết là 50-50. Chẳng hạn, hồi em còn nhỏ, em bị sốt thương hàn và gần chết. Và em vẫn còn nhớ không sót một chi tiết rằng lúc đó em đứng giữa ngã ba đường, em có thể bước vào cõi chết hay trèo lên dốc để hồi sinh. Đương nhiên, con Himiko ngồi với anh trong căn phòng này chọn con đường hồi sinh. Nhưng trong cùng một khoảnh khắc con Himiko khác lại chọn cái chết! Và một thế giới người sống với những hồi ức ngăn ngui về con Himiko đã chết đi quanh ngọn lửa thiêu đốt thi thể chết trẻ vì bệnh thương hàn của nó. Anh có hiểu thế không, anh Điếu? Mỗi lần anh đứng trước cái sống và cái chết, anh có hai thế giới trước mặt. Đối với anh một đấng là mất tất cả những người thân bởi vì anh chết. Đấng khác là anh còn lại những người thân bởi vì anh tồn tại trong đó. Chỉ khi nào anh cởi áo quần, anh từ bỏ thế giới mà trong đó anh chỉ tồn tại như một cái xác và di chuyển đến một thế giới mà ở đó anh vẫn còn sống. Nói một cách khác, những thế giới khác nhau hiện lên quanh mỗi chúng ta theo cách những cành cây và nhánh lá lìa khỏi thân cây.

Cách phân chia tế bào thế giới này cũng đã xảy ra khi chồng em tự tử. Em bị bỏ lại phía sau thế giới mà chồng em chết ở đó, nhưng ở bên kia bờ một thế giới khác, nơi anh ta vẫn tiếp tục cuộc sống không tự tử, một Himiko khác đang cùng chung sống với anh ta. Thế giới mà một người bỏ lại phía sau anh ta khi anh ta chết, phải nói là chết ở tuổi còn rất trẻ, và thế giới ở đó anh ta thoát chết vẫn tiếp tục sống – những thế giới chứa đựng chúng ta đều không ngừng nhân lên. Đó là tất cả những gì em muốn nói về thế giới đa nguyên.

“Và anh biết không anh Điếu? Anh không nên buồn nhiều về cái chết của cô anh. Bởi vì một vũ trụ khác từ đũa bé tách ra, và trong thế giới đang phát triển ở vũ trụ đó, đũa bé đang lớn lên và khỏe mạnh ngay từ giây phút này. Trong thế giới đó, anh là một người cha trẻ say sưa vì hạnh phúc và em cảm thấy mình lạc hậu vì mới nghe được những tin tốt lành và chúng ta cùng uống với nhau một cốc rượu mừng. Anh Điếu, anh có hiểu thế không?”

Nụ cười nở trên khuôn mặt của Điều là nụ cười bình yên. Rượu đã ngấm vào mao mạch xa nhất trong cơ thể anh và nó đang gây hiệu quả mạnh: áp lực giữa màu đỏ tái trong người anh và thế giới bên ngoài bằng nhau. Điều biết khá rõ, không hẳn cái cảm giác này sẽ kéo dài

“Anh Điều, anh không thể hiểu một cách đầy đủ, nhưng ít ra anh cũng có được ý tưởng chung chung chứ? Trong hai mươi bảy năm sống của anh cũng có những lúc anh đứng ở cái gạch nối mơ hồ của cái sống và cái chết. Vậy thì, trong mỗi một lúc nào đó anh tồn tại trong thế giới này và bỏ lại thân xác mình trong thế giới khác. Anh Điều, anh phải nhớ những giây phút đó chứ?”

“Đúng ra anh có nhớ. Có phải em đang nói rằng anh bỏ lại thể xác của mình trong mỗi một dịp may đó và thoát khỏi thế giới này?”

“Chính xác là thế.”

Có thể nàng có lý chẳng? Điều tự hỏi một cách uể oải. Phải chăng có một anh chàng Điều khác bỏ lại phía sau một thể xác ở mỗi phút giây nguy kịch đó? Và phải chăng có những anh chàng Điều đã chết trong hằng hà thế giới khác, một anh chàng Điều là cậu học trò bạc nhược, nhút nhát và một học sinh trung học có tinh thần nghèo nàn nhưng thể xác thì khỏe mạnh hơn thể xác của anh? Vậy thì ai trong số những tên Điều chết đó đáng ao ước nhất? Có một điều chắc chắn: không phải chính anh, không phải anh chàng Điều trong thế giới này.

“Vậy thì có một cái chết chung cuộc khi cái chết của em trong thế giới này cũng chính là cái chết của em trong tất cả những thế giới khác?”

“Về mặt nào đó phải có. Anh phải sống đến vô tận ít nhất trong một thế giới. Em muốn nói anh có thể chết vì tuổi già khi anh trên chín mươi. Vì vậy chúng ta đều sống trong thế giới này hay thế giới khác cho đến khi chúng ta chết vì

tuổi già trong thế giới cuối cùng của chúng ta – điều đó nghe có vẻ hợp lý, phải thế không anh Điều?”

Sự nhận thức bất ngờ buộc Điều ngắt lời: “Em vẫn còn tự giày vò mình về chuyện tự tử của chồng em phải không. Và em đã bày tỏ toàn bộ sự lừa dối mang tính triết lý này để cướp mất cái chết chung cuộc.”

“Anh muốn nói gì thì nói, vai trò của em từ khi anh ta bỏ em lại thế giới này là không ngừng tự vấn tại sao anh ta chết...” Làn da xám quanh đôi mắt yếu ớt của Himiko đổi màu nhanh chóng một cách đáng sợ. “... bây giờ tuy đó là một vai trò đáng ghét nhưng em chấp nhận nó, em không trốn tránh những trách nhiệm của em, ít nhất là trong thế giới này.

“Himiko, đừng nghĩ anh phê bình em, vì anh không phê bình. Anh chỉ không thích nhìn thấy em tự hành hạ mình...” Điều mỉm cười, cốt làm cho lời lẽ của anh bớt cay độc, nhưng nó vẫn thốt ra. “Em đang cố làm một điều gì đó mà nó vượt ra ngoài cái bất biến có liên quan đến cái chết của chồng em bằng cách thừa nhận có một thế giới khác mà anh ta vẫn sống. Nhưng em không thể tạo nên tính tuyệt đối của người thân đã chết, không phải là vấn đề em dùng cách đánh lừa mang tính tâm lý nào.”

“Có lẽ anh đúng, anh Điều... xin rót cho em ly khác.” Giọng nói của Himiko khô khốc và thờ ơ. Điều rót đầy ly của cả hai người và cầu mong Himiko uống để quên đi những lời phê bình tự phát của mình và ngày mai lại tiếp tục mơ về thế giới đa nguyên. Giống như một nhà du hành vượt thời gian đang viếng thăm một thế giới mười ngàn năm về trước, Điều khiếp sợ phải chịu trách nhiệm cho bất cứ rủi ro nào xảy ra trong thế giới hiện tại. Cái cảm giác đó đã chầm chậm lớn dần trong anh từ khi anh biết được rằng con anh là một quái vật. Bây giờ anh muốn rời bỏ thế giới này trong chốc lát, như một người bỏ một ván bài khi anh ta có nước bài xấu.

Trong im lặng, Điều cùng Himiko trao đổi nụ cười cao thượng và chủ tâm uống, giống như con bọ hút nhựa cây. Những tiếng ồn từ con đường chiều mùa hạ đưa đến tai Điều như những tín hiệu từ một khoảng cách mênh mê, những tín hiệu không ai chú ý đến. Điều nhồm người lên trên ghế và ngáp, nhỏ một giọt nước mắt vô nghĩa như nước bọt. Anh lại rót đầy ly và nốc cạn – để tin chắc rằng sự suy sụp của mình từ thế giới này sẽ trôi chảy...

“Anh Điều?”

Điều làm đổ rượu lên đùi, mở to đôi mắt và bắt đầu cảm thấy khá say.

“Gì?”

“Cái áo khoác da hoẵng mà anh lấy của bác anh – bây giờ nó ra sao rồi?” Himiko nói chậm rãi bằng cách phát âm chính xác. Mặt nàng, giống như một quả cà chua lớn, tròn và đỏ gấc.

“Đó là một câu hỏi hay. Anh thường mặc nó trong năm đầu ở trường đại học.”

“Anh Điều! Anh vẫn mặc nó trong mùa đông của năm thứ ha”.

Mùa đông – từ này làm cho Điều nhớ lại kỷ niệm của một đêm say mèm.

“Đúng thế – Anh trải nó trên nền đất ướt trong bãi gỗ vào cái đêm mà chúng ta cùng ở bên nhau. Sáng hôm sau nó giống như một cái bánh bằng bùn và dăm bào. Anh không bao giờ mặc lại vì dạo đó những người thợ tẩy quần áo không nhận giặt tay áo khoác da hoẵng. Anh nghĩ mình đã vo tròn cất vào nhà kho rồi sau này vứt đi.”

Điều ném cái nhìn tinh quái đến Himiko bằng đôi mắt đỏ ngầu, nhức nhối. Đầu óc anh căng phồng vì máu. Khói thuốc lượn vòng trong phòng như đàn cá

mòi mắc bầy: Himiko đang thả hồn trong men rượu và thân thể nàng vừa mềm mại, vừa tròn trịa hơn bao giờ hết, đặc biệt là khuôn mặt đỏ bừng, nóng bỏng của nàng. Giá mà, Điều nghĩ một cách buồn bã, tôi có thể lập lại cảnh hiệp dâm vào đêm đông đó với Himiko. Điều nốc ly rượu và anh run lên vì ghê sợ. Nếu anh muốn tái tạo tất cả trạng thái căng thẳng kỳ diệu của phút giây ân ái mà anh đã làm hỏng trong đêm đông đó, có lẽ anh sẽ không có sự lựa chọn nào ngoài việc bóp cổ người con gái này cho đến chết. Một giọng nói vụt bay ra khỏi chỗ trú ngụ của lòng ham muốn trong người anh: *Giết nàng và ngủ với thi thể của nàng!* Nhưng Điều biết anh sẽ không bao giờ dám làm chuyện mạo hiểm đó trong tình trạng hiện thời của mình. Tôi chỉ có cảm giác thèm muốn và cướp đoạt bởi vì tôi biết Himiko còn trinh. Điều khinh miệt tâm trạng rối loạn của mình và anh cố chối bỏ một phần. Nhưng con nhím biển của bất an và lòng ham muốn cháy bỏng hắc ám không chịu rời đi. Nếu anh không thể giết nàng và hiệp dâm thi thể, thì hãy tìm một điều gì đó có thể gọi lên một hoàn cảnh tốt đẹp hơn! Nhưng Điều bất lực, anh chỉ có thể kinh ngạc đứng trước sự ngu dốt về mối hiểm họa và sự đồi bại của mình. Điều uống cạn ly rượu giống như một cầu thủ bóng rổ uống cạn ly nước sau khi bị đuổi ra sân vì phạm quá nhiều lỗi: cẩu kính, tự cao và chán ngán. Lúc này rượu mất hết cả hương vị, nó không còn đáng nữa.

“Anh Điều, lúc nào anh cũng nốc rượu như nốc nước trà vậy phải không? Ngay cả nước trà em cũng không thể uống nhanh như thế khi nó còn nóng.”

“Đúng vậy. Khi nào anh cũng uống kiểu này cả.” Điều lẩm bẩm.

“Cả những lúc có vợ anh bên cạnh?”

“Em n

“Anh không thể làm vừa lòng một người đàn bà khi anh uống theo cách đó. Điều quan trọng hơn, em tự hỏi không biết rằng anh có thể từ bỏ nó được

không, dù anh cố gắng đến như thế nào. Anh nên chấm dứt bằng cách phân sức từng đoạn một giống như một vận động viên bơi sắp đường trường...”

“Có phải em đang nghĩ sẽ lên giường với anh bây giờ không?”

“Em không ngủ với anh khi anh quá say như thế, nó vô nghĩa với cả hai chúng ta.”

Điều thọc ngón tay qua cái lỗ rách trong túi quần, anh khám phá ra một cái đó ấm ấm và mềm: một con chuột đại khờ và đờ đẫn. Không còn sinh khí, hoàn toàn trái ngược với con nhím biển đang bốc lửa trong ngực anh.

“Chẳng làm ăn được gì, phải thế không anh Điều?” Một cách tự tin, Himiko khẽ cử động thách thức.

“Anh không còn khả năng, nhưng chắc chắn anh có thể thực hiện... để đưa em lên chín tầng mây!”

“Đối với em, anh biết đó, để đạt đến độ cực khoái không đơn giản như thế đâu. Anh Điều, hình như anh không còn nhớ rõ cho lắm chuyện xảy ra khi chúng ta nằm trong bãi gỗ. Đối với anh thì sao em không biết. Nhưng đối với em, đó là đêm động phòng hoa chúc. Trời lạnh, nhớp nhúa, lỗ bịch và cũng lâm lu. Từ đó em đã tham dự một cuộc đua đường dài và phải vật lộn suốt đường, anh Điều!”

“Anh đã làm cho em cảm thấy nhạt nhẽo sao?”

“Nếu anh muốn nói đến sự khoái lạc bình thường, em đã phát hiện điều đó cho chính mình ngay tức thì. Em đã có được từ vài người bạn cùng lớp hầu như trước khi bùn trong bãi gỗ dính vào móng tay em khô đi. Nhưng từ đó đến giờ, em không ngừng săn đuổi một niềm cực khoái tốt hơn, và vẫn một niềm cực khoái hơn thế – giống như leo lên một bậc cầu thang!”

“Và em đã thỏa mãn được từ khi em tốt nghiệp đại học?”

“Từ trước khi em tốt nghiệp. Bây giờ thì anh có thể biết đó là công việc chính của em khi em còn là sinh viên.”

“Em là một người bệnh hoạn trong chuyện đó rồi.”

“Không, đó không phải là sự thực, anh Điều. Một hôm nào em sẽ chứng tỏ cho anh thấy – trừ khi anh muốn kỷ niệm tình dục cuối cùng của anh với em là sự cố trong bãi gỗ. Anh nghĩ sao?”

“Anh sẽ dạy cho em cái mà anh chọn lựa trong suốt cuộc đua đường dài của anh,” Điều lên tiếng. “Chúng ta đừng bôi mặt đá nhau nữa, hãy lên giường nào!”

“Anh say quá rồi, anh Điều.”

“Em đúng là một người bộc trực,” Điều co rúm người lại.

“Anh Điều, hơn nữa, hôm nay anh thật sự không phải đi tìm tình dục. Anh nhìn em như thế chuyện làm tình sẽ khiến anh kinh tởm. Anh nói chúng ta cùng nhau lên giường, nhưng rốt cuộc những gì anh có thể làm được là ngã gục và nôn mửa...”

“Anh nghĩ thỉnh thoảng chúng ta cũng học được kinh nghiệm, những nhận xét của em đều đúng.” Điều ngán ngẩm nói.

“Chẳng có gì phải vội,” Himiko an ủi.

“Không. Chẳng vội. Dường như đã quá lâu anh phải sống trong hoàn cảnh vội vàng. Khi còn là một đứa bé, anh luôn luôn vội vội vàng vàng. Anh tự hỏi

không biết tại sao?”

“Có lẽ vì người ta có quá ít thời gian khi còn bé. Em muốn nói anh lớn quá nhanh.”

“Anh lớn nhanh, đúng thế. Và bây giờ anh đủ già để làm một người cha. Anh chỉ không chuẩn bị một cách tương xứng như một người cha nên không thể gặp được một đứa con đích thức. Em có nghĩ anh sẽ trở thành người cha của một đứa con bình thường không? Anh thì không tin.”

“Anh Điều, không ai tin điều đó. Khi đứa con kế tiếp của anh trở thành một đứa trẻ hoàn toàn khỏe mạnh thì anh sẽ biết chắc rằng mình là một người cha bình thường và anh sẽ cảm thấy mình lấy lại được lòng tin.”

“Em thật sành đời.” Điều phấn chấn hẳn lên. “Himiko, anh muốn hỏi em” – Cơ buồn ngủ nhận chìm anh trong những cơn sóng và Điều biết anh không thể nào kháng cự lại thêm một phút. Anh nhìn chăm chăm vào chiếc ly trống đang chập chờn trong ảo giác và lắc đầu tự hỏi có nên uống thêm một ly nữa không, cuối cùng anh thừa nhận rằng cơ thể mình không thể chấp nhận thêm một giọt rượu nào nữa. Chiếc ly tuột khỏi những ngón tay của anh, và vào đùì rồi lăn xuống sàn nhà.

“Himiko, anh muốn hỏi em thêm một điều nữa,” Điều lên tiếng cố giữ đôi chân đứng vững, “ – khi em chết như một đứa bé sơ sinh, em sẽ bước vào thế giới nào?”

“Anh Điều, nếu có một thế giới như vậy, thì chuyện sẽ hết sức đơn giản. Nhưng anh đâu có tin vào thế giới đa nguyên của em phải không? Con của anh sẽ sống cho đến lúc cây già trái chín ở tuổi chín mươi trong thế giới cuối cùng của cháu.”

“Thì ra thế,” Điểu nói. “Tốt. Anh sẽ đi ngủ. Này Himiko! Trời tối chưa? Làm ơn kéo hé màn giùm anh.”

“Mới giữa ngày thôi anh Điểu. Nếu anh muốn ngủ, anh có thể ngủ trên giường em. Em sẽ ra ngoài khi trời tối.”

“Em bỏ một người bạn đáng thương về chiếc xe thể thao màu đỏ à?”

“Khi một người bạn đáng thương đã say, điều tốt nhất để làm là để anh ta lại một mình. Nếu không thì say cả hai chúng ta cùng tiếc nuối.”

“Tuyệt đối đúng! Em đã giữ lại tất cả túi khôn của nhân loại. Như thế em lái chiếc MG suốt đêm sao? Cho đến sáng sao?”

“Đôi khi, anh Điểu. Em có những cuộc rong chơi để thực hiện – giống như buồn ngủ tìm chiếu manh!”

Cuối cùng khi Điểu nhắc mình ra khỏi chiếc ghế mây, khệnh khạng và nặng nề như mang thân thể của một người khác, anh choàng tay ôm đôi vai chắc nịch của Himiko rồi đi thẳng vào phòng ngủ. Anh cảm thấy trong đầu mình như một mặt trời bốc cháy và xung quanh có một tầng hê lùn đang nhảy múa và rắc những bụi sáng như trong truyện thần tiên Peter Pan mà anh đã xem. Điểu cười, bị kích thích vì ảo giác. Khi ngã quỵ trên giường, anh còn nói được một câu sảng khoái: “Himiko! Em giống như một bà dì vĩ đại!”

Điểu ngủ. Trong giấc mơ của anh, ngang qua quảng trường tranh tối tranh sáng, một người đàn ông với đôi mắt đen buồn và cái miệng của con rồng lửa có vết thủng khùng khiếp đang di động, nhưng chẳng bao lâu anh ta bị cuốn hút trong bóng tối hơi ngả màu đỏ. Âm thanh của chiếc xe thể thao khuất dần, giấc ngủ sâu lắng.

Trong suốt đêm, Điều thức dậy hai lần, và không lần nào có Himiko ở đó. Anh bị đánh thức bởi tiếng kêu giật ngược nhưng dai dẳng từ ngoài cửa sổ: “Himiko! Himiko!”

Tiếng kêu lần đầu vẫn có giọng của một thanh niên. Lần thứ hai Điều mở mắt, anh nghe tiếng của một gã trung niên. Anh ra khỏi giường, kéo màn cửa ngay chỗ mà Himiko đã kéo để nhìn anh và anh nhìn xuống người khách trong đêm. Trong ánh trăng nhợt nhạt, Điều thấy một anh chàng quý phái nhỏ con mặc áo lễ phục bằng vải lanh trông quá chặt như thể chiếc áo đã rút lại. Cái đầu trong như quả trứng nhô lên cửa sổ, anh chàng nhỏ con gọi tên Himiko bằng một giọng phiền muộn, nghe có vẻ như là một phức hợp của sự ngượng nghịu và hơi chán ngán. Điều thả màn và bước vào phòng bên cạnh để lấy chai rượu. Anh nốc một ngụm hết chỗ rượu còn lại, đi mất hút vào giường của người tình và rơi ngay vào giấc ngủ.

5

Tiếng kêu ai oán cứ xâm nhập vào giấc ngủ của Điều cho tới khi anh miễn cưỡng thức giấc. Thoạt tiên anh nghĩ rằng chính mình đang rên rỉ, kì thực, khi anh mở mắt ra thì vô số lỗ yêu tinh đang sinh sôi nảy nở trong bụng anh, bắn những mũi tên như kim xuyên vào ruột anh, buộc anh phải thốt lên những tiếng kêu rên. Nhưng giờ đây anh lại nghe tiếng rên rỉ không phải thoát ra từ miệng mình. Điều thận trọng cất đầu dậy mà không thay đổi tư thế, nhìn xuống cạnh giường và cái tivi. Nàng đang rên hừ hự như một con dã thú, những tiếng rên đến từ trong mơ. Dấu hiệu của sự sợ hãi.

Xuyên qua màn không khí lờ mờ trong căn phòng, Điều nhìn thấy khuôn mặt trẻ, tròn trịa, tái xanh của Himiko hằn vẻ đau đớn, mệt mỏi. Tấm chăn tuột xuống ngang hông nàng. Điều chăm chăm nhìn bộ ngực và hai bên sườn nàng. Cặp vú của nàng có hình th đối nhưng lại thông xuống một cách thiếu tự nhiên về hai phía ngược nhau. Vùng da thịt giữa đôi vú thì khoáy đẹt, bằng phẳng và có một cái gì đó hơi phớt lạnh. Điều cảm thấy thân quen với bộ ngực chưa chín muồi này. Đêm đông ấy đáng lẽ Điều đã nhìn thấy nó trong trại gỗ. Nhưng hai bên sườn Himiko và cái bụng phệ của nàng che khuất gần hết dưới tấm chăn, đã không gợi lên được nỗi luyến tiếc quá khứ. Ở đó, gợi lên lớp mỡ mà tuổi tác bắt đầu hằn lên thân thể nàng. Và cái dấu vết nhũn nhão ấy là một phần cuộc sống mới của Himiko, chẳng can dự gì đến Điều. Những lớp mỡ dưới làn da của nàng có lẽ lan nhanh như một ngọn lửa, làm thay đổi hoàn toàn đường nét trên cơ thể nàng. Cả hai bầu vú của nàng rồi cũng sẽ mất đi vẻ thanh xuân tươi mát vẫn có.

Himiko lại rên rỉ và cặp mắt chớp chớp của nàng mở ra như thể nàng bị giật mình. Điều vờ ngủ. Một phút sau anh mở mắt ra thì Himiko đã rơi vào giấc ngủ lại rồi. Giờ đây nàng nằm im như một bà mẹ, cuộn tấm chăn lên tận cổ, chìm trong giấc ngủ yên lặng ngây ngô của loài giun dế. Nàng đã đạt được sự

thỏa thuận với lũ yêu quái trong giấc mơ. Điều thanh thản nhắm mắt lại và quay về với cái bao tử của anh phồng lên cho đến khi nó lấp kín cơ thể và choán hết thế giới ý thức của anh. Anh cố tập trung tư tưởng: Himiko quay về khi nào? Không biết đứa bé đã được mang lên bàn mổ với cái đầu quấn băng như Apollinaire chưa? Liệu hôm nay anh có lên lớp mà không gặp bao tử đầu lúi từng bước. Điều biết anh sẽ nôn ra bất cứ lúc nào và nỗi sợ đó làm da mặt anh lạnh toát.

Nàng sẽ nghĩ gì về tôi nếu tôi nôn bắn chiếc giường này? Khi sinh lực tôi dồi dào mặc dù say, tôi đã lấy đi trinh tiết của nàng giữa trời đông giá, chẳng khác nào một cuộc cưỡng hiếp, và tôi cũng không hề nhận ra mình đang làm gì! Rồi nhiều năm sau đó, khi tôi ngủ lại đêm trong phòng nàng, tôi lại say be bét để rồi khi thức dậy sần sàng nôn thốc nôn tháo. Làm sao anh có thể đê tiện đến thế! Điều chọt ợ lên hàng chục cái nong nặc mùi hôi và ngòi dậy ngay trên giường, rên rỉ với cơn đau trong đầu. Anh khó khăn bước ra khỏi giường nhưng cuối cùng cũng đến được phòng tắm.

Khi Điều đóng cánh cửa gương xộc xệch lại và nhận ra mình cô lập trong phòng tắm, anh cảm nhận mình có thể hưởng được niềm vui bất ngờ: Anh tha hồ nôn mửa mà không bị Himiko bắt gặp. Giá mà anh có thể nôn ra một cách thỏa thích như đứa bé nôn sữa mẹ...

Điều quì gối, tì khuỷu tay lên bồn vệ sinh hiện đại, cúi đầu xuống với thái độ của một con chiên ngoan đạo và chờ cho áp lực trong bao tử bùng nổ. Khuôn mặt vừa mới hoàn toàn giá lạnh của anh, giờ đây lại đỏ ửng lên với hơi nóng ừng ực, rồi đột ngột tê cóng lại. Từ thế nhìn xuống của mình. Điều thấy bồn vệ sinh trông giống như cái cổ họng màu trắng, rộng lớn, càng giống hơn nữa khi đáy bồn nhô lên lớp nước sạch.

Đợt nôn ọc đầu tiên ào đến. Điều ho rũ rượi, cổ anh khô quánh lại, bụng phập phồng. Nước mắt nước mũi chảy tràn lên những miếng thức ăn bị anh nôn ra còn dính chặt ở môi trên. Điều lai yếu ớt nôn ra hết những thứ còn sót lại trong ruột. Đầu óc anh quay mòng mòng. Điều đứng thẳng người lên như

một anh thợ hàn vừa hoàn thành nhiệm vụ, anh dùng giấy vệ sinh chùi mặt và hỉ mũi thật mạnh. Anh thở hắt ra. Nhưng chưa phải là đã xong, cứ một lần quặn bụng, anh lại phải nôn ít nhất là hai lần. Luôn luôn như vậy. Và anh muốn nôn ra được lần thứ hai cho nhẹ bụng, anh phải dùng ngón tay móc họng. Điều lại thở dài âu lo, cúi thấp đầu xuống, mặt bên trong bồn cầu giờ đâu nhóp nhúa, trông thật thảm hại. Điều nhắm mắt lại với vẻ kinh tởm cực độ, đưa tay sờ soạng trên đầu mình, tìm dây kéo nước. Dòng nước ào xuống như lũ phá hơi mát lạnh cuốn qua đầu Điều. Khi mở mắt ra, anh thấy cái cổ họng trắng toát kia lại há ra nhìn anh như trước. Điều thọc ngón tay vào cổ họng ti tiện đỏ ửng của mình để bắt nó phải nôn. Tiếng rên rĩ và những giọt nước mắt vô nghĩa, những tia chớp quay cuồng trong đầu, dòng nước mũi lòng thòng cứ tuôn ra. Xong xuôi, anh vừa chùi miệng vừa chùi những ngón tay bẩn và hai gò má lem luốc mắt rồi lại sụp xuống bồn cầu. Có phải tất cả điều này ít nhất mang ý nghĩa đến bù một phần cho nỗi đau đớn của đứa bé? Điều tự hỏi nhưng rồi lại đỏ mặt lên vì thái độ vô liêm sỉ của mình.

Tôi không thể tự cho mình khuây khỏa với sự đần độn giả tạo này, dù là một mảy may trong trí. Điều tự khuyên mình như một nhà đạo đức chân chính. Dầu sao sau khi nôn ra được, người nhẹ nhõm và bụng êm, dẫu không kéo dài, cũng giúp cho Điều thấy dễ chịu chút ít kể từ lúc anh mở mắt ra. Hôm nay anh phải lên lớp, và còn những thủ tục phải hoàn tất ở bệnh viện cho đứa con mà có thể giờ này đã chết rồi! Điều phải liên hệ với mẹ vợ để biết về cái chết của đứa con và phải bàn với bà chuyện báo tin cho vợ anh. Thật là một thời gian biểu khủng khiếp. Và tôi lại ở đây, trong phòng tắm của người tình, gục đầu vào cái bồn vệ sinh trong tình trạng mê mụ với tất cả sức mạnh bị nôn hết ra ngoài. Thật trái khoáy. Điều không còn sợ sệt gì nữa, thực tế, những giờ khắc bất lực và hoàn toàn vô trách nhiệm đã tạo cho anh hương vị ngọt ngào của sự tự cứu rỗi. Điều ngã quỵ xuống sàn nhà, chỉ còn biết đến nỗi nhức nhối trong mũi và cổ họng, trông anh cũng chẳng khác gì đứa bé đang trên bờ vực của cái chết. Thái độ khác biệt duy nhất là tôi không gào toáng lên như đứa bé. Nhưng không phải vì thế mà hành vi của tôi tránh được tội phần ô nhục hơn...

Giá như có thể được, Điều đã lao mình vào bồn vệ sinh khi anh kéo dây giội nước cho sạch cầu và để cho giòng nước găm réo cuốn trôi vào cống rãnh tăm tối như địa ngục. Nhưng thay vì làm vậy, anh lại khạc ra một lần nữa, rồi miễn cưỡng rời khỏi bồn vệ sinh và mở cánh cửa gương. Lúc bấy giờ, có phần nào anh quên mất Himiko, nhưng ngay khi đặt bàn chân trần vào phòng ngủ, anh biết nàng đã tỉnh giấc và đã tưởng tượng ra tấn thảm kịch nhỏ trong phòng vệ sinh cùng với sự im lặng khác thường để theo dõi anh. Người bạn tình vẫn con nằm trên sàn nhà, nhưng xuyên qua luồng ánh sáng mỏng manh từ khe hở của những tấm màn cửa sổ, Điều dò dẫm đi từ góc này sang góc khác và nhìn thấy đôi mắt nàng mở to. Anh không còn cách lựa chọn nào khác hơn là lò dò quanh chân nàng giống như một chú chuột để đến chỗ anh để quần áo ở chân giường. Trong lúc ấy, Himiko có thể là đang mở rộng đôi mắt như ống kính máy quay phim để chăm chăm nhìn cái bụng mềm nhũn và cặp đùi gân guốc của anh.

“Em có nghe anh nôn như một con chó trong phòng vệ sinh không?” Điều ngượng ngùng hỏi.

“Như một con chó ư? Chẳng có giống chó nào lại rống khùng khiếp như thế.” Giọng Himiko vẫn còn ngái ngủ. Đôi mắt nàng mở to, chăm chú nhìn Điều dò xét.

“Đây là giống cho St. Bernard to như con bò.” Điều chán ngán nói.

“Nghe có vẻ tồi tệ nhỉ. Anh thấy khỏe chưa?”

“Giờ thì khỏe rồi.” Điều loang choang bước về phía giường, giẫm phải chân Himiko mạnh đến nỗi nàng hét toáng lên, cuối cùng anh cũng với được chiếc quần dài. “Nhưng thế nào sáng nay anh cũng đỡ dẫn trở lại, thường là như thế. Lâu rồi anh không uống và cái dư vị sau cơn say đã biến mất, vì vậy đây có thể là lần tồi tệ nhất trong đời anh. Bây giờ nghĩ đến nó, anh muốn uống một ly để

giải nghệ,” Điều cố pha trò bằng cách lên giọng than van, nhưng lại kết thúc câu nói với nét mặt đăm chiêu, cay đắng.

“Sao anh không thử lại xem?”

“Anh không thể say sưa trong ngày hôm nay.”

“Nước chanh sẽ giúp anh tỉnh táo lại đấy, có vài trái chanh trong bếp.

Điều ngoan ngoãn nhìn vào bếp. Nhờ ánh đèn từ trường Flemish rọi qua ô cửa kính mờ, Điều thấy trong cái rổ có một mớ chanh non khiến cái bao tử yếu đuối của anh cồn cào ngay lập tức.

“Em vẫn thường mua nhiều chanh như thế này ư?”

“Cái đó còn tùy,” Himiko trả lời bằng một thái độ hờ hững đáng kinh sợ, như thể nàng đang cố gây ấn tượng khó chịu lên câu hỏi của Điều. Điều liến láu trở lại: “Em về lúc nào vậy? Có lái xe chạy long nhong cho tới rạng sáng không?” Thay vì trả lời, Himiko chỉ chòng chọc nhìn anh một cách chế nhạo, vì thế Điều phải vội vàng nói thêm như cốt để báo cáo: “Lúc nửa đêm có hai người bạn em đến đây. Một người có vẻ trai tơ còn người kia là một vị trung niên có cái đầu tròn như quả trứng. Anh đứng sau bức màn cửa nhìn gã nhưng không chào.”

“Chào ư? Dĩ nhiên anh không cần phải làm như thế.” Himiko vẫn nằm yên như chết và nói. Điều lấy chiếc đồng hồ đeo tay trong túi chiếc áo khoác ra xem giờ – chín giờ sáng rồi. Buổi lên lớp của anh bắt đầu vào lúc 10 giờ. Anh thầy nào đủ dũng cảm nằm nhà mà không báo cáo cho văn phòng biết hoặc đi dạy trẻ thì anh ta quả là một đấng trượng phu. Điều thì không dũng cảm đến thế và cũng không quá thiếu khôn ngoan. Anh thắt cà vạt bằng xúc giác.

“Em đã ngủ với cả hai vài lần và họ nghĩ chính điều đó cho phép họ được quyền đến đây vào lúc nửa đêm. Tên trai tơ là một loại người đồng bóng. Đặc biệt hẳn ta không quan tâm đến việc hai chúng ta ngủ chung với nhau. Ước mơ của hẳn là lai vãng quanh đây khi em ngủ với người khác để khi có chuyện gì thì hẳn ra tay giúp đỡ. Hẳn luôn luôn chờ cho đến khi một ai đó có mặt trong phòng này với em thì hẳn tạt vào, cho dù là hẳn ghen tuông một cách điên cuồng!”

“Thế em có cho hẳn một cơ hội nào chưa?”

“Chắc chắn là không rồi!” Himiko búng ngón tay, “Anh chàng trai tơ ấy thích làm một việc gì đó cho những người lớn tuổi như anh. Nếu có dịp hai người gặp nhau, hẳn sẽ làm tất cả những gì để anh vui lòng. Anh Điếu, em dám cá là nhiều lần anh đã được người khác phục vụ như thế. Chả phải là anh đã có nhiều sinh viên đàn em tôn thờ anh ư? Và hẳn là phải có nhiều học sinh hết lòng hết dạ phục vụ anh. Em luôn luôn nghĩ đến anh như một mẫu người hùng đối với bọn trẻ con có văn hóa kém hơ

Điếu lắc đầu phủ nhận điều đó và đi vào nhà bếp. Khi gót chân trần của anh chạm vào sàn gỗ lạnh ngắt, anh nhận ra mình không mang bít tất, mà đó chẳng phải là việc không hệ trọng! Nếu anh phải thót bụng lại để cúi người tìm bít tất, có thể anh lại nôn ra. Điếu rúm người sợ hãi. Nhưng cái cảm giác giẫm chân trần lên sàn nhà lại hay, cả việc dùng những ngón tay ướt bóp quả chanh trong khi dòng nước từ chiếc vòi chảy dồn lên hai tay anh cũng là điều thú vị nốt. Điếu chọn một quả chanh lớn, cắt làm đôi và vắt nước vào miệng. Một cảm giác hồi phục mà anh nhớ rất rõ đã rơi từng tiếng boong boong, lạnh lẽo cùng với những giọt nước chanh từ cổ chui xuống cái bụng bị hành hạ của anh. Điếu quay người lại phòng ngủ tìm đôi bít tất, cẩn thận giữ cho người đứng vững.

“Nước chanh thật là hiệu nghiệm,” anh nói với Himiko với vẻ biết ơn.

“Có thể là anh còn nôn lại, nhưng lần này có mùi chanh sẽ dễ chịu hơn.”

“Cám ơn em đã động viên anh.” Điều cảm thấy hài lòng khi biết những giọt nước chanh càng ngấm vào người anh càng khoan khoái.

“Anh đang tìm gì thế? Trông anh giống như gà đang mắc tóc.”

“Đôi bít tất của anh,” Điều thì thì thào, chính cái chân trần khiến anh trông thật buồn cười.

“Trong giày anh đấy, như vậy khi đi về anh có thể mang cả vớ lẫn giày.”

Điều nhìn Himiko đang cuộn chăn nằm trên sàn nhà và ngờ rằng đấy là một thói quen bất cứ khi nào một trong những tình nhân của nàng chôn xác trong giường. Có thể nàng đề phòng chuyện những người bạn của nàng chuồn ra khỏi nhà với đôi chân trần, giày xách trên tay nếu có một gã nhân tình to con và hung dữ hơn xuất hiện.

“Tốt hơn anh nên đi,” Điều nói. “Sáng nay anh có hai lớp. Cám ơn em về buổi tối hôm qua và sáng nay.”

“Anh trở lại không? Anh Điều, cú thể là chúng ta cần nhau đấy

Điều sững người như bất ngờ nghe một người cầm lên tiếng khóc than. Himiko nheo mắt nhú mày nhìn anh.

“Có lẽ em nói đúng. Có lẽ chúng ta cần nhau.”

Giống như nhà thám hiểm đi xe điện băng qua vùng đầm lầy. Anh tìm được loạng choạng bước qua mớ hỗn độn trong phòng khách đầy bóng tối. Khi ra đến phòng ngoài, anh vội vã mang vớ, xỏ giày, sợ nôn trở lại.

“Tạm biệt,” Điều nói vọng vào. “Ngủ ngon nhé!” Himiko vẫn cầm như hến.

Điều bước ra ngoài. Buổi sáng mùa hè nắng gắt. Khi Điều đi ngang qua chiếc MG đỏ, anh để ý thấy chìa khóa xe còn nằm trong công-tắc. Trong những dịp như thế này, một tên trộm có thể cuỗm mất chiếc xe mà không gặp mấy may rắc rối nào. Ý nghĩ đó làm anh buồn. Himiko! Làm sao một cô nữ sinh viên đại học sắc sảo, cẩn thận, siêng năng như thế lại trở thành một con người sơ sót như thế này? Người con gái đã kết hôn chỉ để cho chồng mình phải tự sát, và giờ đây, sau sự phẫn chấn được lao xe đi trong đêm tối, nàng đã gặp những giấc mơ khiến cho nàng phải rên rỉ vì sợ hãi.

Điều định lấy chìa khóa ra khỏi công-tắc. Nhưng nếu anh quay lại chỗ cô bạn mình nằm im lặng trong bóng tối với đôi mắt nhắm nghiền, thì khó mà tìm lòng cất bước quay lui. Điều để mặc chiếc chìa khóa ở đó, anh nhìn quanh, tự trấn an là chẳng có tên đạo chích nào ẩn náu quanh đây, ít ra là ngay lúc này. Trên nền đất, bên cạnh bánh xe có một mẩu xì gà. Hẳn là của anh chàng nhỏ con có cái đầu quả trứng đã vứt nó ở đây vào tối hôm qua. Chắc là có nhiều người tìm Himiko trong một ý nghĩa thân thiện hơn cả Điều.

Điều lắc mạnh đầu, thở vài hơi thật sâu, cố chống lại cảm giác buồn nản đầy đe dọa. Như anh không thể nào thoát khỏi cái cảm giác đau đớn như bị ăn phải dùi cui, anh cúi đầu bước ra khỏi con đường nhỏ lấp lánh ánh sáng.

Dù gì chẳng nữa, Điều vẫn khéo kiềm chế để giữ mình vững vàng trên đường đến trường. Anh đã trải qua một chặng đường, sân ga rồi tàu hỏa. Tệ hại nhất là trên tàu hỏa, may mà anh còn sống sau khi nếm mùi lắ lư và mùi hôi của những người xung quanh mặc dù cổ họng anh khô rốc. Trên xe, trong tất cả số hành khách, chỉ có Điều là chảy mồ hôi, dường như tất cả sức của mùa hè chỉ vây bọc có mỗi mình anh. Kẻ nào chạm vào người anh cũng quay lại nhìn một cách xét nét. Điều chỉ còn biết co rúm người lại, giống như một con heo ních đầy bụng chanh, bốc lên toàn mùi chua. Anh đưa cặp mắt nhìn dọc theo xe, tìm sẵn một chỗ có thể lao đến ngay khi cần nôn mửa.

Cuối cùng khi đến được cổng trường mà không bị đau bụng, Điều giống như một người lính gia kiệt sức sau một cuộc tháo chạy khỏi chiến trường. Nhưng điều tồi tệ nhất vẫn chưa đến. Kẻ thù đã bao vây và nằm chờ phía trước.

Điều lôi từ trong tủ ra tập văn tuyển và hộp phấn. Anh liếc nhìn cuốn tự điển Consize Oxford trên đầu kệ, nhưng hôm nay dường như nó có vẻ quá nặng để mang đến lớp. Trong lớp anh lại có nhiều sinh viên có kiến thức về thành ngữ và luật văn phạm còn vượt xa hơn cả anh. Nếu gặp một từ mới hoặc một câu văn khó, anh chỉ cần gọi một người trong bọn họ lên. Cái đầu bọn sinh viên của Điều nhồi nhét quá nhiều kiến thức phức tạp như một món tạp-pí-lù, do đó họ lĩnh hội một vấn đề tổng thể, họ thường làm cho vấn đề trở nên rối rắm và bị sa lầy. Việc của Điều là tổng hợp và tóm lược toàn đoạn văn. Vì vậy trong đầu Điều thường ngờ vực không biết giờ lên lớp của anh có ích gì cho kỳ thi vào đại học của họ hay không.

Hy vọng tránh được ông trưởng khoa, một người tốt nghiệp đại học Michigan có gương mặt dễ nhìn và đôi mắt nghiêm nghị, một người đáng mặt là tinh hoa của đám sinh viên ngoại quốc, Điều bước ra ngoài qua cửa sau, tránh đi thang máy trong phòng giáo viên và bước lên cầu thang xoắn ốc dính sát vào bức tường bên ngoài. Không dám nhìn xuống cảnh tượng đang dần dần cuộn lại dưới chân, anh chịu đựng sự đong đưa của chiếc cầu thang giống như con tàu đang rẽ sóng vì những bước chân thành thịch của bọn học sinh chạy vượt qua mặt anh. Như một người say sóng, trông anh xanh xao, bước chân trĩu nặng, hơi thở dồn dập. Điều lừ đừ leo lên cầu thang khiến bọn học sinh vượt qua mặt anh phải dừng lại một lúc, nhìn anh chăm chăm, ngập ngừng, rồi lại lao lên khiến cho cầu thang sắt rung lên bần bật. Điều thở dài, đầu anh choáng váng, anh bám chặt vào tay sắt vịn...

Đến được đầu cầu thang anh thấy nhẹ người hẳn! Có ai đó gọi tên anh, Điều khó chịu quay lại. Đó là người bạn đang giúp bảo trợ một nhóm nghiên cứu ngôn ngữ Slave do Điều và một vài thông dịch viên khác thành lập. Nhưng từ khi anh rời vì dư vị của hơi men, việc gặp một kẻ mà anh không mong đợi

trở thành mối phiền toái kinh khủng. Anh khếp mình như một con rùa rụt đầu và tứ chi vào mai để tự vệ trước sự tấn công.

“Chào Điểu!” Người bạn lên tiếng: đối với bạn bè, cái tên tục vẫn có giá trị trong bất kỳ hoàn cảnh nào. “Tôi điện thoại cho anh từ tối qua nhưng không gặp. Vì thế tôi nghĩ mình phải đến...”

“Có chuyện gì vậy?” Điểu hỏi, không mấy niềm nở.

“Anh đã nghe tin gì về ông Delchef chưa?”

“Tin gì?” Điểu hỏi lại, mơ hồ cảm thấy e ngại. Ông Delchef là tùy viên công sứ của một nước cộng hòa xã hội nhỏ miền Balkan và là trợ giáo của nhóm nghiên cứu.

“Cụ thể là ông ta đã ở với một cô gái Nhật và không trở lại tòa công sứ. Họ nói đã một tuần nay rồi. Tòa công sứ muốn giữ kín nội bộ và tìm ông Delchef về, nhưng họ chỉ mới đến đây một thời gian ngắn và lại thiếu người. Cô gái sống trong khu ổ chuột tồi tàn nhất ở Shinjuku, vào đó giống như một bát quái trận đồ, và chẳng có ai trong tòa công sứ rành đường sá đủ để đi tìm người lạc trong đó. Chúng ta sẽ đến đó: tòa công sứ yêu cầu nhóm nghiên cứu giúp đỡ. Dĩ nhiên là chúng ta phải giúp, dù sao chúng ta cũng chịu một phần trách nhiệm cho tất cả những gì đã xảy ra...”

“Trách nhiệm à?”

“Ông Delchef gặp ả ở quán rượu mà chúng ta đưa tới sau buổi họp, quán Pullman Car ấy mà.” Anh bạn của Điểu khúc khích cười. “Anh còn nhớ cô nàng nhỏ con, kỳ lạ, mặt trát đầy phấn không?”

Điểu nhớ ra cô gái ngay, một cô gái nhỏ con, kỳ lạ, mặt trát đầy phấn. “Nhưng cô ả không nói được tiếng Anh hay bất cứ thứ ngôn ngữ Slave nào, mà

tiếng Nhật của ông Delchef thì cũng chẳng hơn gì, làm sao họ sống với nhau được?”

“Chỉ có trời biết. Thế anh nghĩ cả tuần họ cãi như hến chắt và chẳng làm gì chắt?” Anh bạn của Điều lúng túng nói bóng gió.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu ông Delchef không trở về tòa công sứ. Ông ta sẽ trở thành kẻ đào nhiệm hay gì khác?”

“Anh có thể cá!”

“Thật sự ông ta đang gây rắc rối, ông Delchef...” Điều cau có nói.

“Tôi định triệu tập một buổi họp nhóm nghiên cứu để bàn về chuyện này. Tối nay anh có rảnh không?”

“Tối nay à?” Điều bối rối. “Tôi...tôi...tôi không thể họp tối nay được.”

“Nhưng anh gần gũi ông Delchef hơn tất cả chúng tôi. Nếu chúng tôi quyết định gửi một đặc phái viên trong nhóm nghiên cứu đi, chúng tôi hy vọng anh đồng ý đi...”

“Phái viên à...Dù sao tôi cũng không thể làm được tối nay.” Điều nói. Rồi anh tự buộc mình nói thêm: “Chúng tôi mới có con, nhưng có điều không ổn. Đứa bé có thể đã chết hoặc đang chết cũng nên...”

“Trời!” Anh bạn của Điều kêu lên, co rúm người lại. Trên đầu họ chuông bắt đầu reo.

“Thật là khủng khiếp, khủng khiếp quá. Anh nghe đây, vậy thì tối nay chúng tôi sẽ lo liệu mà không có anh. Anh cố giữ gìn sức khỏe nhé! Còn chị ấy có khỏe không?”

“Khỏe, cảm ơn anh.”

“Khi nào chúng tôi quyết định phải làm gì về chuyện ông Delchef, tôi sẽ liên hệ với anh. Trời ơi, anh có vẻ suy sụp đấy – hãy bảo trọng nhé!”

“Cảm ơn.”

Điều nhìn theo anh bạn hồi hả xuống cầu thang như đang tháo chạy, đâm ra giận chính mình vì giữ kín chuyện vằng vắt sau cơn say. Điều bước vào lớp. Trong nháy mắt, anh đối đầu với một trăm bộ mặt có cái đầu tỉnh táo. Anh hạ ánh mắt dăm chiêu xuống như thể đang suy tư, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn vào mặt đám học trò. Cầm lấy tập văn tuyển và hộp phấn ngang ngực giống như thứ vũ khí tự vệ, anh bước tới bục giảng.

Giờ học! Điều mở tập văn tuyển ngay đoạn đã giảng xong tuần trước mà chẳng có khái niệm gì về nó cả. Anh đọc lớn và nhận ra ngay đó là một đoạn văn của Hemingway. Tập văn tuyển này là một tập hợp lớn những đoạn văn học ngắn của văn học Mỹ hiện đại, được vị trưởng khoa chọn vì ngẫu nhiên ông ta thích chúng và cũng vì những đoạn văn được khai thác bởi nhiều cái bẫy về văn phạm. Hemingway à! Điều phấn chấn hẳn lên. Anh thích Hemingway, đặc biệt là cuốn *The Green Hills of Africa*. Đoạn văn từ tập văn tuyển này lấy từ tiểu thuyết *The Sun Also Rises*, đoạn gần cuối, khi nhân vật chính bơi trong đại dương. Người kể chuyện bơi qua những con sóng lớn, trời lên hụp xuống, và khi anh ta bơi ra đến ngoài khơi, nơi sóng yên biển lặng, anh ta nằm ngửa người nhìn bầu trời và có cảm giác dưới lưng mình gò đồng ngổn ngang...

Tận cùng cơ thể, Điều cảm thấy manh nha một cơn khủng hoảng gì đó và không thể kiềm chế được. Cổ họng anh khô khốc, lưỡi sưng phồng trong miệng như của ai khác. Anh chìm ngập trong nỗi sợ hãi. Nhưng anh vẫn tiếp tục đọc to, mắt liếc nhìn cánh cửa lớn giống như con chồn đầu ốm ranh ma và yếu đuối. Liệu anh có thể chạy kịp ra hướng đó để nôn kịp lúc không? Nhưng

nếu vượt được qua cơn nôn thì tốt hơn nhiều. Mong rằng cái bụng không làm cho cái đầu phải nghĩ ngợi về nó, Điều cố đặt đoạn văn anh đang đọc vào trong một ngữ cảnh. Nhân vật chính nằm đầu đó trên bãi biển và rời bước vào một cuộc bơi khác. Khi chàng quay về khách sạn thì nhận được một bức điện của người yêu – đã chạy theo anh chàng đầu bò trẻ tuổi – mà chàng đang mong đợi. Điều cố nhớ nội dung bức điện: ANH CÓ THỂ ĐẾN KHÁCH SẠN MONTANA Ở MADRID KHÔNG? EM ĐANG GẶP RẮC RỐI. BRETT.

Vâng, bức điện đó nghe ra có lý. Và anh nhớ lại nó một cách dễ dàng. Đó là một điềm lành, vì trong tất cả những bức điện mà anh đã đọc, bức điện này thống thiết nhất. Tôi sẽ vượt qua cơn buồn nôn – một lời cầu nguyện hơn là một suy nghĩ. Điều tiếp tục xây dựng lại ý nghĩ gián đoạn: nhân vật chính lặn sâu vào lòng biển với đôi mắt mở to và trông thấy một cái gì đó màu xanh đang rỉ ra theo đáy biển. Nếu nó nôn ra ở đoạn văn này, tôi sẽ kiềm nó lại. Đó là một câu thần chú. Điều tiếp tục: “Tôi” bước lên bờ, quay về khách sạn và nhặt bức điện của anh ta. Lúc ấy Điều nhớ lại bức điện: ANH CÓ THỂ ĐẾN KHÁCH SẠN MONTANA Ở MADRID KHÔNG? EM ĐANG GẶP RẮC RỐI. BRETT.

Nhưng nhân vật chính đã rời bãi biển, chẳng nói lấy một lời về chuyện bơi dưới nước với đôi mắt mở to. Điều ngạc nhiên, phải chăng anh đang nghĩ về một quyển tiểu thuyết khác của Hemingway? Hay một cảnh trong tác phẩm của tác giả khác? Sự nghi ngờ khiến câu thần chú mất linh nghiệm và Điều lạc giọng. Một mớ bầy nhầy trào lên cổ họng anh, lưỡi anh phồng lên cho tới lúc nó muốn bật ra khỏi miệng. Đối diện hàng trăm cái đầu tỉnh táo, Điều ngược mắt lên cười. Sự lố bịch kéo dài năm giây, nỗi im lặng tuyệt vọng. Thế rồi Điều sụm xuống, mấy ngón tay vươn ra như con chàng hiu cố bám lấy thân cây khi mắc lụt, anh rên lên một tiếng và bắt đầu nôn. Điều nôn như một con mèo mắc xương, cổ vươn ra thẳng đuột. Ruột gan anh như đang bị vắt cho khô róc: trông anh giống như một con quỷ ốm đói đang quằn quại dưới chân ông vua khổng lồ xứ Deva. Điều hy vọng ít nhất mình cũng đạt được chút khôi hài trong cách nôn mửa của mình, nhưng thực tế thì nó chỉ là một trò cười. Có điều là khi cơn buồn nôn lên tới miệng rồi lại dội ngược xuống cổ, anh đã cảm thấy

toàn mùi chanh như Himiko tiên đoán. Như những đóa hoa violet nở trong ngục tối, Điều tự bông đùa để giữ bình tĩnh. Nhưng những mọo tâm lý như thế tan biến ngay trên gương mặt giống như ổ bánh mì gặp mưa đang ho rữ rượi. Điều mở to miệng rên như sấm, cơ thể anh cứng đờ. Một màn đen như hai miếng che mắt ngựa từ hai bên thái dương của Điều lớn dần, thu hẹp tầm nhìn của anh lại. Điều ao ước được rơi vào một nơi sâu hơn, âm u hơn và từ đó nhảy sang một thế giới khác.

Một giây sau, Điều nhận ra mình còn trong thế giới hiện tại. Những giọt nước mắt ướt hai bên mũi. Anh buồn rầu nhìn xuống vũng nước mà anh nôn ra, một vũng nước màu đất nhợt nhạt, lác đác những bọt chanh màu vàng tươi. Nếu từ trên chiếc máy bay bay thấp, nhìn xuống Châu Phi vào thời điểm sau vụ mùa, có lẽ người ta thấy cùng một thứ màu sắc như thế trên những vùng đồng bằng: ẩn nấp dưới những bọt chanh kia là hà mã, thú ăn kiến và những con dê núi hoang dã. Buột chặt dù, chắc tay súng, bước ra ngoài và lao xuống nhanh như con chim bói cá.

Cơn buồn nôn đã giảm. Điều đưa bàn tay xám xịt, nhớp nhúa chùi miệng rồi đứng lên.

“Vì những chuyện ngoài ý muốn, hôm nay tôi cho lớp nghỉ sớm.” Anh nói trong hơi thở hỗn hển như người sắp chết. Cả lớp dường như hiểu được tình thế, Điều quay người nhặt tập văn tuyển và hộp phấn. Bất ngờ, một trong những cái đầu tinh táo kia nhảy lên và la lớn. Đôi môi hồng của cậu run lên và gương mặt nông dân tròn trịa, nhu nhược đỏ bừng bừng. Nhưng vì ghen hợm, phải nói lấp nên chẳng ai hiểu cậu nói gì. Dần dần mọi điều trở nên rõ ràng. Ngay từ đầu, cậu ta đã phê bình thái độ của Điều là không phù hợp với một giáo viên, nhưng đến khi cậu ta thấy phản ứng duy nhất của Điều là bày tỏ một sự bối rối, thì cậu ta lại hung hăng con bọ xít. Cậu ta không ngừng to tiếng về giá học phí cao, thời gian luyện thi ngắn, lòng tin của học sinh đối với trường, và bây giờ là tâm trạng giận dữ của họ khi lòng tin ấy đã bị phản bội. Dần dần, khi tỉnh rượi, sự kinh ngạc của Điều đã biến thành nỗi sợ hãi và nó làm anh nổ đôm đốp: anh cảm thấy mình biến thành con khnhăn sợ sệt. Không bao lâu, sự

cắm phần của kẻ tấn công anh lây lan sang chín mươi chín cái đầu tinh táo khác: Điều sẽ bị bao vây bởi một trăm phản ứng dữ dội và không còn cơ hội thoát thân. Anh chợt nhận ra mình đã hiểu quá ít về những đứa học trò mà mình từng dạy từ tuần này sang tuần khác. Một trăm kẻ địch mạnh mẽ khó lường đã đẩy anh đến bước đường cùng, và anh nhận ra những cơn buồn nôn nổi tiếp nhau như sóng dồn đã xóa sạch sức lực của anh.

Sự kích động của kẻ buộc tội cứ tăng dần lên cho đến khi hắt chực trào nước mắt. Nhưng dù có cố gắng Điều cũng không thể nào trả lời cho anh chàng đó được: sau khi nôn thốc nôn tháo, cổ họng anh cháy khô, đến một giọt nước bọt cũng không còn. Anh cảm thấy điều lớn lao nhất mà anh có thể làm được là thốt lên tiếng kêu lanh lảnh như chim. Ôi, anh rên rỉ không ra tiếng, tôi phải làm gì đây? Thứ cạm bẫy đáng sợ này luôn luôn ẩn nấp trong cuộc đời tôi, chờ cho tôi ngã xuống. Điều này khác với cuộc khủng hoảng mà tôi ôm ấp làm người thám hiểm châu Phi. Ngay như khi tôi rơi vào cái bẫy này, tôi cũng không thể ngắt đi hay chết tức tưởi được. Tôi chỉ có thể nhìn trân trối vào tường thành của cái bẫy suốt đời. Tôi là kẻ muốn gửi một bức điện: TÔI ĐANG GẶP RẮC RỐI – nhưng gửi cho ai đây?

Lúc này, một cậu học sinh có cái nhìn thông minh đứng lên khỏi chỗ ngồi giữa lớp và nói một cách bình tĩnh, chân thành: “Đẹp cái trò đó đi tụi bay, đừng phàn nàn nữa!”

Cơn giông tố mới bắt đầu bùng lên đã bất ngờ tan mất. Sự kích động mua vui trào ra và cả lớp biến thành một trận cười. Đã đến lúc hành động! Điều bỏ quyển văn tuyền lên trên hộp phấn rồi bước ra cửa. Ra khỏi phòng, anh lại nghe tiếng la hét và quay lại. Cậu học sinh vừa tấn công anh đang bắt chước tư thế ngồi chống hai tay xuống đất như khi anh nôn và đang ngửi cái vũng bầy nhầy của Điều. Cậu ta la toáng lên: “Nghe toàn mùi rượu. Ma men còn bám lấy thầy mà, chả ra cái giống gì cả! Tôi sẽ gặp thầy hiệu trưởng để cho thầy biết tay!”

Cho biết tay? Điều tự hỏi và anh chợt hiểu ra – phải rồi, đó là một lời thỉnh cầu thẳng thắn! Cậu học trò hớn hờ đứng lên và nói với vẻ buồn rầu gây cho cả lớp một trận cười, “Đáng lẽ thầy không nên nốc những thứ này, nó làm thầy nôn ra đấy.”

Thoát khỏi kẻ buộc tội mình, Điều leo xuống cầu thang. Có lẽ, đúng như Himiko nói, có một nhóm “ăng-ten” trẻ sẵn sàng đá phăng cái chức phụ giảng của anh khi anh vướng vào chuyện phiền toái. Anh mất hai ba phút để leo xuống hết cầu thang. Dù cau có với cái mùi chua lè của những thứ nôn ra còn vướng vất trên lưỡi hay sau cổ họng, trong ít phút ngắn ngủi đó, Điều thật sung sướng.

6

Điều do dự đứng lại giữa ngã tư hành lang dẫn đến văn phòng khoa nhi và khu chăm sóc đặc biệt. Một bệnh nhân trẻ ngồi trên chiếc xe lăn chuện choạng tiến về phía anh, trừng mắt nhìn anh như muốn nói hãy tránh ra cho anh ta đi qua. Trên hai chân anh là chiếc radio lớn và cổ lỗ sĩ. Điều lúng túng ép sát người vào tường. Lại một lần nữa, anh chàng bệnh nhân nhìn Điều bằng ánh mắt đe dọa, cứ như anh là đại diện cánh đàn ông trút cả nỗi bất hạnh của cuộc đời lên đôi chân anh ta, và rồi anh ta lăn xe phóng như bay trên hành lang. Nhìn chàng thanh niên, Điều thở dài. Điều nghĩ con mình vẫn còn sống, anh bước thẳng đến khu chăm sóc đặc biệt. Nhưng nếu đứa bé chết, anh phải có mặt ở văn phòng khoa nhi để làm giấy tờ đồng ý mổ và thiêu xác cháu. Anh đã đặt tiền cá cược vào cái chết của đứa bé, vì trong tận cùng tâm tưởng anh tin chắc con mình đã chết. Lúc này, anh là kẻ thù đích thực của đứa bé, kẻ thù đầu tiên trong cuộc đời của nó, kẻ thù xấu xa nhất. Điều nghĩ, nếu cuộc sống vĩnh hằng và nếu có một thượng đế phán xét, thì anh không thể giấu được tội lỗi của mình. Nhưng tội lỗi của anh lúc này, giống như nỗi đau khổ đã dồn dập tấn công anh trong xe cứu thương khi anh so sánh đứa bé với nhà thơ Apollinaire có cái đầu quấn băng, trước tiên lại có vị ngọt ngào.

Điều bước nhanh và tự tin, như thế đến chỗ hẹn với người yêu. Anh nôn nóng đi tìm một lời thông báo về cái chết của đứa bé. Khi nhận được những tin tức này, anh sẽ làm những thủ tục cần thiết (thu xếp cho việc mổ tử thi thì dễ vì bệnh viện sẵn sàng hợp tác, còn việc thiêu xác có lẽ sẽ phiền toái). Hôm nay một mình tôi sẽ thương khóc đứa bé, ngày mai tôi sẽ cho vợ tôi biết điều bất hạnh này. Đứa bé chết vì một vết thương trên đầu và bây giờ nó trở thành mối dây liên kết máu thịt giữa chúng tôi – tôi sẽ nói đại khái như thế. Chúng tôi sẽ thu xếp để ổn định lại cuộc sống gia đình. Và rồi, lại vượt lên trên tất cả mọi chuyện, những điều không vừa lòng trước đó, những ước muốn chưa thực hiện được, một châu Phi xa vời vợi...

Điểu nghiêng đầu, nhìn vào ô cửa phòng tiếp tân, giới thiệu tên mình với cô y tá từ sau khung kính đang chăm chú nhìn lại anh, và giải thích rằng con của anh được đưa đến đây vào ngày hôm qua.

“Ồ, anh muốn thăm đứa bé bị chứng thoát vị não phải không?” Cô y tá nở nụ cười vui vẻ. Cô ta là một phụ nữ ở độ tuổi bốn mươi, quanh môi lụa thưa vài sợi râu. “Anh cứ đến thẳng khu chăm sóc đặc biệt. Anh biết nó chứ?”

“Dạ, tôi biết,” Điểu trả lời bằng giọng khàn khàn, buồn tẻ. “Thế nghĩa là đứa bé vẫn còn sống sao?”

“Dĩ nhiên là cháu còn sống! Cháu bú sữa rất tốt và tay chân cháu rất khỏe mạnh. Xin chúc mừng anh!”

“Nhưng cháu bị thoát vị não mà.”

“Đúng rồi, chứng thoát vị não,” cô mỉm cười, không hề hay biết về sự do dự của Điểu. “Cháu là con đầu lòng của anh phải không?”

Điểu chỉ gật đầu, vội vàng lui bước xuống hành lang tiến về khu chăm sóc đặc biệt. Như thế là anh đã mất tiền cá cược. Anh phải trả bao nhiêu? Điểu lại gặp anh chàng bệnh nhân ngồi trên xe lăn ngay khúc ngoặt của dãy hành lang, nhưng lần này anh đẩy xe chạy thẳng tới một mạch, không thèm để ý đến anh ta và anh chàng tật nguyền phải cố tự điều khiển chiếc xe để tránh va chạm. Ngoài cái nhìn đe dọa của chàng trai, Điểu chẳng biết gì về tai họa của anh ta. Nếu anh ta có mất chân thì Điểu cũng không mán: lòng anh rỗng tuếch như một nhà kho bỏ trống. Dư vị của cơn say vẫn còn ngấm nga bài ca độc hại ở ngay lồm thượng vị và tận cùng sâu thẳm trong đầu anh. Hơi thở loạn xạ, nồng nặc mùi rượu, Điểu bước vội xuống hành lang. Lối đi nối liền với mái hiên nhà chính và khu điều trị cong vồng như một chiếc cầu treo khiến cho cảm giác mất thăng bằng của Điểu càng thêm tồi tệ. Dãy hành lang ngang qua khu điều

trị, hai bên được viền bởi những cánh cửa phòng bệnh, giống như một đường hầm đen ngòm chạy dài về phía ánh sáng mờ mờ, xa tít. Mặt xám nhợt màu tro, Điều càng lúc càng bước vội cho đến khi gần như chạy.

Cửa vào khu chăm sóc đặc biệt, trông giống như lối vào chiếc máy đông lạnh, được che bằng một tấm thiếc. Điều giới thiệu tên mình với người y tá đứng bên trong cánh cửa như đang thì thào một điều gì đó đáng xấu hổ. Anh lại cảm thấy ngượng nghịu với chính thân xác mình như ngày hôm qua, khi lần đầu tiên biết được sự bất bình thường của đứa con. Cô y tá vồn vã đưa Điều vào trong. Trong khi cô đóng cửa, Điều liếc nhìn vào cái gương soi mặt hình bầu dục treo trên cột nhà ngay trong phòng và thấy những giọt mồ hôi nhờn lấp lánh từ trán xuống mũi, đôi môi thì mấp máy theo hơi thở bồng chồn, đôi mắt vẫn đục thì thất thần: đúng là khuôn mặt của một kẻ đòi trụy. Bị choáng váng vì nỗi kinh tởm bất ngờ, Điều nhanh mắt nhìn sang chỗ khác, nhưng khuôn mặt của anh đã khắc sâu trong tâm khảm. Một linh cảm giống như lời hứa nghiêm trọng lướt qua cái đầu nóng bỏng của anh: từ giờ phút này tôi sẽ luôn luôn đau khổ vì hình ảnh của khuôn mặt này.

“Anh có thể cho tôi biết cháu nào là con anh?” Cô y tá đứng bên cạnh Điều lên tiếng như cô đang nói chuyện với cha của đứa bé xinh đẹp nhất và mạnh nhất bệnh viện. Nhưng cô không cười, cô không để lộ một chút tình cảm nào, Điều cho rằng đây là một cuộc thi vấn đáp theo tiêu chuẩn của khu chăm sóc đặc biệt. Không chỉ người y tá đã hỏi anh mà cả hai người y tá trẻ đang rửa những bình sữa bên dưới lò đun nước nóng to dùng ở mảng tường phía xa, một cô y tá lớn tuổi hơn đang đong sữa bột gần họ, một bác sĩ đang nghiên cứu những tấm thẻ hồ sơ nơi chiếc bàn chật hẹp dựa vào bức tường đầy những tấm quảng cáo lộn xộn và nhem nhuốc, một bác sĩ khác đứng cạnh ông này đang chuyện trò với một người đàn ông vừa lùn, vừa mập có vẻ như là cha – giống như Điều – của một trong những hạt mầm tai ương đang tập trung ở đây – tất cả mọi người có mặt trong phòng đều ngưng bật và quay im lặng quay nhìn Điều như đang theo dõi.

Điều đưa mắt nhìn về phía vách ngăn bằng kính trong căn phòng rộng lớn để tránh những cặp mắt kia. Ý thức của anh về sự hiện diện của các bác sĩ và y tá trong phòng chẳng mấy chốc biến mất. Giống như con gấu trúc với đôi mắt khô khốc và hung dữ đang tìm con mồi yếu đuối trên đỉnh ụ gò mồi, Điều quan sát những đứa bé nằm sau tấm kính.

Khu chăm sóc tràn ngập ánh sáng chói chang. Ở đây không còn là đầu mùa hạ nữa mà chính là mùa hạ: tia sáng phản chiếu đang thiêu đốt vầng trán của Điều. Hai mươi chiếc giường trẻ con và năm cái lồng ấp đã bỏ những bộ phận điện. Những đứa trẻ nằm trong lồng ấp chỉ hiện lên hình dáng lơ mờ như có một lớp sương bao quanh chúng. Còn những đứa nằm trong giường thì trần truồng và lồ lộ. Ánh sáng gay gắt độc hại đã làm chúng khô héo, chúng giống một đàn gia súc ngoan ngoãn nhất thế giới. Vài đứa đang động đậy tay chân, nhưng ngay cả những đứa bé này, những tấm tã lót và những chiếc áo ngủ bằng vải sợi của chúng trông cũng nặng như những bộ đồ lặn bằng chì. Tất cả bọn chúng đều gây ấn tượng về những người bị xiềng xích. Vài đứa bé bị buộc chặt cùm tay vào giường (cái cách để ngăn chúng khỏi làm xây xước làn da mềm mại) hay mắt cá bị cột bằng sợi băng ga (cái cách để bảo vệ mũi kim trong suốt thời gian truyền máu) và những đứa bé này trông càng giống tù nhân ốm yếu, nhỏ bé. Bọn chúng đều im lặng như Phải chẳng tấm vách kính ngăn tiếng ồn của chúng? Điều tự hỏi. Không, giống như những con rùa đau khổ không thèm ăn, tất cả chúng đều ngậm miệng. Điều đưa mắt nhìn những cái đầu của chúng. Anh đã quên mất khuôn mặt của con mình, nhưng con anh thì không thể nào lẫn với những đứa khác được. Vị giám đốc bệnh viện đã mô tả, “Hình dạng ư? Hình như là hai đầu! Có lần tôi nghe một bản nhạc của Wagner có tên là ‘Under the Double Eagle’-”. Cái lão già dịch này quả là một nhạc sĩ cổ điển.

Nhưng Điều không thể tìm ra đứa bé có cái đầu như thế. Anh cúi kính lần lượt nhìn qua, nhìn lại các dãy giường. Đột nhiên, chẳng một tín hiệu nào báo trước, những đứa bé bắt đầu khóc ré lên như những chú bê kêu be be và cựa quậy chân tay. Điều nao núng. Sau đó anh quay lại chỗ cô y tá như muốn hỏi “có chuyện gì thế?” Nhưng cô y tá không chú ý đến những đứa bé đang la khóc mà cũng chẳng để ý đến ai khác trong phòng. Mọi người đang im lặng,

chăm chú nhìn Điều và vẫn chơi trò đánh đố: “Anh đoán xem nào? Cháu nó nằm trong lồng ấp. Giờ thì anh có biết cháu nó nằm trong lồng ấp nào không?”

Một cách ngoan ngoãn, Điều khụy chân xuống và nhìn vào cái lồng ấp gần nhất như thể anh đang dán mắt vào một bể nuôi cá tối tăm đầy bùn loãng và những sinh vật trôi nổi. Anh đã phát hiện ra một đứa bé nhỏ như một chú gà bị vạt lông với làn da nức nẻ, nhớp nhúa một cách kỳ quặc. Đứa bé trần truồng, cái dương vật nhỏ như nhộng của nó được bọc kín bằng bao nhựa tẩm ethelyn và lỗ rún được quấn băng ga. Giống như người tí hon trong những truyện thần tiên bằng tranh, nó nhìn Điều với vẻ thận trọng trên khuôn mặt như thể nó cũng tham dự vào trò đánh đố của những cô y tá. Rõ ràng đứa bé không phải là con của Điều, nhưng cái nét già nua, điềm tĩnh và vô hại của nó đã gây cho Điều một cảm giác thân thuộc như với một người bạn vong niên. Điều đứng lên, tránh nhìn đôi mắt ướt lệ và hồn nhiên của đứa bé, rồi cương quyết quay lại nhìn những người y tá, như muốn nói rằng anh không tham gia vào trò chơi này nữa. Những tia sáng lung linh trong phòng chiếu vào các lồng ấp khác có thể nhìn thấy những đứa bé nằm trong đó.

“Anh chưa nhận ra đứa bé à? Tôi sẽ lăn cái lồng ấp phía sa, đối diện với cửa sổ, tới để anh có thể nhận ra cháu nhé.”

Ngay lập tức, Điều điên tiết lên. Và rồi anh hiểu rằng trò chơi này là màn giáo đầu khi bước vào khu chăm sóc đặc biệt, vì sau đó các bác sĩ và y tá đều trở lại công việc riêng của họ.

Điều kiên nhẫn nhìn vào lồng ấp mà cô y tá đã chỉ. Từ khi bước vào khu vực này, Điều đã bị cô y tá “xỏ mũi”, dần dần anh mất hết khả năng oán giận và nhu cầu kháng cự. Anh bây giờ như một người yếu đuối, không tự vệ được, anh đã bị trói buộc bằng những sợi băng ga giống như những đứa trẻ kia phải cam chịu số phận, chỉ biết cất lên tiếng khóc vô vọng. Điều thở hắt ra, hơi thở nóng ran. Anh quệt đôi bàn tay ướt vào đũng quần và rồi lấy tay chùi những giọt mồ hôi trên lông mày, mắt và gò má. Anh dụi mắt và nhìn thấy những tia

đom đóm nhảy múa, khiến anh có cảm giác mình đang đâm đầu xuống vực thẳm, quay mòng mòng...

Khi Điều mở mắt, cô y tá, giống như một ai đó bước vào tấm kính, đã ở phía bên kia vách kính và đang đẩy cái lồng ấp tiến về phía anh. Điều tự trấn an, củng cố tinh thần và nắm chặt bàn tay. Và rồi anh nhìn thấy con anh. Cái đầu của nó không còn quấn băng như cái đầu bị thương của nhà thơ Apollinaire nữa. Không giống như bất cứ đứa trẻ nào trong khu này, nước da của thằng bé đỏ như tôm luộc và bóng láng một cách bất bình thường, khuôn mặt ửng đỏ như phủ một mô sẹo phỏng sau khi chữa trị. Nhìn cách nhắm mắt của nó, Điều nghĩ thằng bé có vẻ đang chịu đựng một sự bực bội khủng khiếp. Và chắc chắn sự bực bội đó là vì cái khối u nhô ra, không thể dứt bỏ được, giống như một cái đầu đỏ gấc mọc sau sọ của nó. Có lẽ nó nặng trĩch và phiền toái như một mỏ neo buộc vào đầu đứa bé. Cái đầu dài và nhọn như đầu cá trê! Chính nó đã gây cho Điều một cơn chấn động tàn bạo như búa đập vào đe hơn là khối u, đồng thời làm cho anh muốn nôn mửa nhưng khác với cơn buồn nôn của cơn say, một cơn buồn nôn khủng khiếp đã tác động đến tận gốc rễ sự hiện hữu của Điều. Nhìn cô y tá đang quan sát những phản ứng của mình từ phía sau lồng ấp, Điều gật đầu, như anh muốn nói “thôi đủ rồi!” hay đồng ý phục tùng một điều mà anh chẳng hiểu mô tê gì. Đứa bé sẽ không phát triển với cái khối u của nó hay tiếp tục phát triển? Đứa bé không còn đứng trên bờ cõi chết nữa, không còn những giọt nước mắt đưa đám ngọt ngào, thanh thảo làm cho nó chảy tan như một món nước quả đông lạnh xoàng. Đứa bé tiếp tục sống và bắt đầu trở thành gánh nặng trên vai anh. Lốp da đỏ như tôm luộc sáng rực lên với cái mô sẹo bóng lưỡng được bọc trong tã lót, đứa bé khởi đầu cuộc sống một cách tàn bạo, kéo rê khối u nặng trĩch như chiếc neo của nó. Một đời sống thực vật? Có lẽ thế, một cây xương rồng coi như đã chết.

Cô y tá gật đầu như đã thỏa mãn khi nhìn thấy nét biểu hiện trên khuôn mặt Điều và đẩy chiếc lồng ấp trở lại cửa sổ. Tiếng khóc náo loạn xạ của bọn trẻ lại nổi lên, lay động căn phòng phía bên kia vách gương nơi ánh đèn sáng rực như một lò nung. Điều ngồi rủ xuống. Tiếng kêu la nhồi nhét vào cái đầu ủ rũ của anh như thuốc súng nhồi vào khẩu thần công đại bác. Anh ước gì có một cái

giường bé xíu hay một cái lồng ấp cho chính mình: cái lồng y hơi nước bay lơ lửng như sương mù là tốt nhất. Điều sẽ nằm trong đó và thở bằng mang như loài lưỡng cư yếu đuối.

“Anh cần phải hoàn tất thủ tục bệnh viện ngay bây giờ,” cô y tá quay sang Điều và nói. “Chúng tôi yêu cầu anh đóng 30 ngàn đồng yên tiền bảo đảm.”

Điều gật đầu.

“Đứa bé chịu uống sữa và tay chân cháu hoạt động dữ lắm.”

Tại sao nó uống sữa và tại sao nó hoạt động hờ Trờì? Điều tự tra vấn và hầu như quở trách. Cái tính cầu nhàu đang trở thành một thói quen mới làm cho anh kinh tởm.

“Nếu anh chờ ở đây tôi sẽ mời bác sĩ trực.”

Điều đứng lại một mình như ông phỗng đá. Các cô y tá mang tã lót và khay sữa cho bọn trẻ khuyển tay đụng vào người anh nhưng không một ai để mắt đến gương mặt của anh. Và người mở miệng nói lời xin lỗi chính là Điều. Ngay lúc này, khu vực phía bên này vách kính nổi lên tiếng la ó của một người đàn ông nhỏ con, hình như ông ta đang thách thức với một trong những vị bác sĩ.

“Làm sao ông biết chắc là không có gan? Làm sao có chuyện như thế được? Tôi đã nghe giải thích hàng trăm lần nhưng vẫn không thể nào hình dung được. Tôi muốn nói có phải một đứa bé không có lá gan nào đúng là chuyện vợ vẫn phải không? Có đúng vậy không, thưa bác sĩ?”

Điều tìm cách chen vào chỗ các cô y tá đang lằng xằng với công việc và anh đứng đó rũ rượi như cây liễu, nhìn xuống đôi tay đẫm mồ hôi của mình. Chúng giống như đôi găng da thấm nước. Điều nhớ đến đôi bàn tay của đứa con đưa

lên sau hai tai của nó. Đó là đôi bàn tay rộng giống như tay anh, với những ngón dài. Điều giấu đôi tay của mình vào túi quần, rồi nhìn người đàn ông nhỏ con tuổi trên 50 đang rần gân cổ bảo vệ lập luận cố chấp của mình với vị bác sĩ. Ông ta mặc một chiếc quần chèn nâu và chiếc áo thể thao bạch ngọc. Chiếc áo quá rộng so với tâm thân gầy nhom của ông, trông giống như một miếng vải tạm bợ xác chết khô. Đôi cánh tay trần và cổ ông ta cháy đen như miếng da trâu, càng tăng thêm vẻ gân guốc. Làn da và thớ thịt này chỉ thấy ở những người lao động chân tay dài gió dầm sương quanh năm suốt tháng. Mái tóc xoăn của ông bám vào đỉnh đầu giống cái đĩa sâu úp ngược trông thật thô bỉ, v trán quá rộng, đôi mắt lơ lơ, đôi môi nhỏ và cái quai hàm đã phá hỏng nét cân đối trên khuôn mặt ông ta. Rõ ràng ông ta làm việc bằng đôi tay, nhưng không phải là người lao động thuần túy. Có thể ông vừa phải nai lưng làm những công việc nặng nhọc lại vừa vất óc vì trách nhiệm với một công việc kinh doanh tầm tầm. Chiếc thắt lưng bằng da của ông to bản như một *obi*, nhưng nó đối trọng với sợi dây đồng hồ quá cỡ bằng da cá sấu mà ông đang đeo trên cổ tay vung vẩy trước mặt vị bác sĩ cao hơn ông ta cả cái đầu. Cách ứng xử của viên bác sĩ rõ ràng là cách của một viên chức nhỏ trong bệnh viện, còn người đàn ông thì điên tiết cố giành phần thắng về mình bằng cách cá vú lấp miệng em. Nhưng thỉnh thoảng ông quay lại nhìn các cô y tá và Điều, và đôi mắt của ông hàm chứa nét vô vọng của người theo chủ nghĩa thất bại, như thể biết mình chẳng còn cách nào tìm lại được những gì đã mất. Một con người nhỏ bé kỳ quặc.

“Chúng tôi không biết nó xảy ra thế nào, tôi nghĩ anh phải xem nó là một tai nạn. Nhưng thực tế là con anh không có lá gan. Phân trắng, thế đó! Trắng tinh! Anh có bao giờ thấy một đứa trẻ có phân như thế chưa?” Viên bác sĩ nói một cách trịch thượng, cố trấn áp ý tưởng ngoan cố của người đàn ông.

“Tôi đã thấy những chú gà con ỉa cứt trắng. Và hầu hết gà đều có gan, đúng không? Như món gan gà chiên và trứng chiên đúng không? Hầu hết gà đều có gan nhưng thỉnh thoảng những chú gà con vẫn ỉa cứt trắng!”

“Tôi biết điều đó, nhưng chúng ta không nói về gà con – đây là một bé con.”

“Nhưng một đứa bé ỉa cứt trắng thật sự là không bình thường phải không?”

“Cứt trắng hả?” Viên bác sĩ giận dữ cắt ngang. “Một đứa bé ỉa cứt trắng là không bình thường cho lắm, đúng thế. Có phải anh muốn nói đến cứt trắng phải không?”

“Phải rồi, một cục cứt trắng. Tất cả những đứa bé không gan đều có phân trắng, tôi biết thế, nhưng thưa bác sĩ, phải chăng tất cả những đứa bé ỉa cứt trắng đều không có gan?”

“Tôi đã giải thích điều này ít nhất là cả trăm lần rồi!” Giọng nói hằn học của viên bác sĩ nghe như một tiếng kêu than. Ông có ý cười người đàn ông, nhưng khuôn mặt rộng nham sau đôi kính dày gọng sừng của ông lại méo xẹo, còn đôi môi thì đang rung lên.

“Tôi có thể nghe lại một lần nữa thôi được không, thưa bác sĩ? “ Lúc này giọng nói của người đàn ông bình tĩnh và dịu dàng lại. “Thằng bé không có gan chẳng phải là chuyện đáng buồn cười cho nó hay cho tôi. Tôi muốn nói đây là một vấn đề nghiêm trọng, đúng thế không thưa bác sĩ?”

Cuối cùng viên bác sĩ nhượng bộ, rút tấm thẻ y tế ra và giải thích cho người đàn ông đang ngồi cạnh bàn. Hai người trò chuyện thì thầm với nhau cốt không cho Điểu nghe. Trong khi anh đang cố vênh tai nghe lén thì một viên bác sĩ trẻ búng tuổi anh nhảy xổ vào phòng và tiến thẳng tới sau lưng anh.

“Anh là thân nhân của đứa bé bị chứng thoát vị não phải không?” Với giọng lạnh lạnh như tiếng sáo tây, viên bác sĩ thốt lên.

“Dạ phải,” Điểu quay lại trả lời. “Tôi là cha...”

Viên bác sĩ dò xét Điều bằng đôi mắt khiến anh nghĩ đến một con rùa. Và con rùa mở thao láo đôi mắt. Cái cằm lẹm và cổ họng nhăn nheo lệch sang một bên của anh ta càng khiến cho người ta nghĩ đến một con rùa – một con rùa háu ăn. Nhưng trong đôi mắt kia có màu trắng dã, bởi vì hai con người có vẻ nghiêm khắc hơn là vẻ diễn cảm, cũng có một chút gì xuề xòa nhân hậu.

“Cháu là con đầu lòng của anh phải không?” Viên bác sĩ lên tiếng và cứ nghi ngờ tra hỏi Điều. “Anh hẳn sống phóng túng lắm.”

“Dạ...”

“Hôm nay cũng chưa có gì tiến triển để đề cập. Trong bốn hay năm ngày nữa, chúng tôi mới có người từ khoa phẫu thuật não khám xét đứa bé. Viên bác sĩ phụ tá giám đốc của chúng tôi là một trong những người đứng hàng đầu trong lĩnh vực này. Dĩ nhiên là đứa bé sẽ khỏe mạnh hơn nhiều trước khi chúng tôi có thể giải phẫu hoặc là không có ý kiến gì. Khoa giải phẫu não ở đây đông bệnh nhân khủng khiếp đến nỗi các bác sĩ cố tránh để khỏi phí thời gian.”

“Vậy thì...sẽ giải phẫu chứ?” “Vâng, nếu đứa bé đủ sức chịu đựng.” Viên bác sĩ trả lời nhưng hiểu sai ý của Điều.

“Đứa bé có phát triển bình thường nếu được giải phẫu không? Ở bệnh viện nơi cháu sinh ngày hôm qua họ quả quyết nếu giải phẫu được thì cháu cũng chỉ là một sinh vật có đời sống thực vật.”

“Một đời sống thực vật – Tôi không...” Viên bác sĩ không trả lời thẳng câu hỏi của Điều, im lặng. Điều nhìn vào khuôn mặt anh ta, chờ đợi. Và bất ngờ anh cảm thấy một ước muốn nhục nhã trói buộc mình. Nó nổi lên trong sâu thẳm của tâm trí giống như một viên đạn đen mà anh đã cảm nhận được ở ô cửa phòng tiếp tân khi biết rằng đứa bé vẫn còn sống, và dần dần nó càng hiện rõ ý nghĩa với một sức mạnh khủng khiếp như một cơn lũ: làm sao chúng tôi, vợ tôi và tôi, có thể sống chuỗi đời còn lại với một quái thai cõng trên lưng?

Bằng cách này hay cách khác, tôi cũng phải trốn thoát, trời ơi, cuộc du hành của tôi đến châu Phi rồi sẽ ra sao? Bằng mọi giá để bảo vệ lấy bản thân, như thể anh đang bị con quái vật trong lồng ấp đuổi theo qua vách kính ngăn, Điều gắng hết sức mình cho cuộc chiến đấu. Cùng lúc này, anh thẹn đỏ mặt và bắt đầu toát mồ hôi, xấu hổ vì cái vòng kim cô của tính đê hèn đã dính chặt vào mình. Một lỗ tai của anh bị ù vì tiếng gầm réo của dòng máu chạy ngang qua và đôi mắt anh từ từ đỏ lên như vừa bị ăn một nắm đấm thối sơn, vô hình. Cái cảm giác xấu hổ thêm dầu vào ngọn lửa đỏ trên khuôn mặt anh và những giọt nước mắt thấm qua đôi mắt – trời ơi, Điều mong ước, giá mà tôi có thể tự san sẻ được gánh nặng của một đứa con quái dị sống đời sống thực vật. Nhưng lời khẩn cầu trong thâm tâm anh với viên bác sĩ không thể thốt lên được, bởi vì gánh nặng của sự xấu hổ quá lớn. Thất vọng, mặt anh đỏ như gấc, anh gục đầu.

“Anh không muốn đứa bé được giải phẫu và bình phục, bình phục được chừng nào hay chừng đó à?”

Điều rùng mình: anh cảm thấy như có một ngón tay ranh mãnh vừa thọc vào bộ phận xấu xa nhất trên cơ thể mình và tạo ra cảm giác sung sướng đến rợn tóc gáy. Điều bật ra lời khẩn cầu như muốn chứng tỏ rằng anh không thể tự mình cứu mang nó được.

“Thì cứ cho là giải phẫu đi, nếu có những cơ hội rất mỏng manh, mà đứa bé sẽ phát triển một cách bình thường...”

Điều cảm thấy mình đã đặt bước chân đầu tiên xuống con dốc của tính đê tiện. Có khả năng là anh khi đâm đầu xuống dốc hết tốc lực, thì tính đê tiện của anh sẽ bật ra trước mũi anh. Điều lại rùng mình, nhận biết tính chất chạy trời không khỏi nắng của nó. Và ngay lúc này, như trước đó, đôi mắt đăm lẹ, đỏ ngầu như hai đốm lửa của anh đang khêu viên bác sĩ.

“Tôi thiết nghĩ anh cũng nhận ra rằng tôi không thể trực tiếp bước theo đứa bé đến tận cuối đời nó!” Viên bác sĩ ngạo mạn quay lại nhìn đôi mắt chứa đầy

nổi thống khổ của Điều.

“Dĩ nhiên là không...” Điều vội vàng trả lời, như thể anh vừa nghe một điều gì đó hết sức bất thường. Sau đó, anh nhận ra rằng viên bác sĩ không bị mắc lừa cái tính loanh quanh của anh. Điều đó càng làm cho anh bẽ mặt, và trong cơn oán giận Điều không cố bào chữa cho mình.

“Quả thực anh là một người cha trẻ – à, cỡ bằng tuổi tôi không?” Viên bác sĩ chậm rãi quay cái đầu rùa của anh ta nhìn những đồng sự ở bên này vách kính. Điều ngờ rằng anh ta có ý muốn chế nhạo anh, và anh bị một cú đòn trời giáng. Nếu anh ta muốn bày trò chơi tôi, anh mất bình tĩnh lấy hơi thở, tôi sẽ *giết* anh ta! Nhưng viên bác sĩ có ý định hòa vào cái mưu đồ ô nhục của Điều, anh ta nói thì thầm với Điều cốt không cho những người khác trong phòng nghe:

“Chúng tôi đang cố gắng điều chỉnh sữa của đứa bé. Chúng tôi có thể cho cháu uống cả nước đường. Trong giây lát chúng ta có thể biết cháu có chịu được hay không, nhưng nếu cháu vẫn không có vẻ gì yếu, chúng tôi sẽ không có cách chọn lựa nào ngoài việc giải phẫu.”

“Cám ơn bác sĩ,” Điều nói qua hơi thở mơ hồ.

“Không có gì.” Giọng nói của viên bác sĩ khiến Điều lại tự hỏi chẳng biết mình có bị chế nhạo không.

Sau đó anh ta lại xuống giọng như để xoa dịu, “Phải mất bốn hay năm ngày. Anh không thể hy vọng có một sự thay đổi quan trọng ngay được và chẳng có cơ sở nào xác định sự việc tốt hay xấu.” Nói xong, anh ta ngậm miệng như thóc.

Điều ngoảnh mặt tránh viên bác sĩ, cúi đầu và đi thẳng ra cửa. Giọng nói của cô y tá đuổi theo chân Điều trước khi anh bước ra ngoài:

“Làm ơn làm thủ tục bệnh viện càng sớm càng tốt nhé!”

Điều vội vã bước xuống hành lang tối tăm như đang trốn chạy khỏi cảnh tội lỗi. Trời. Lúc này, lần đầu tiên, anh nhận ra rằng khu chăm sóc có máy điều hòa không khí, sự điều hòa không khí mùa hè đầu tiên của anh. Điều xấu hổ lén chùi những giọt nước mắt của anh. Run rẩy, anh di chuyển xuống hành lang bằng bước chân bấp bênh của người bệnh mới hồi phục. Khi anh đi qua vòng cửa sổ mở của phòng bệnh, vẫn còn tiếng khóc, những bệnh nhân như những con vật nhóp nhúa đang nằm ngửa hay ngồi trên giường nhìn anh bằng đôi mắt lạnh như tiền. Những giọt nước mắt đã chìm xuống khi anh bước tới dãy hành lang nối liền với những phòng riêng, nhưng cảm giác xấu hổ đã trở thành một hạt cườm nằm sau đôi mắt anh, nó đang làm chai cứng nhiều phần sâu thẳm trong thân thể anh. Cái cảm giác xấu hổ: một căn bệnh ung thư. Điều nhận ra một thân thể xa lạ, nhưng anh không ý thức được nó. Đầu óc anh cháy bùng lên, rồi tắt.

Khi Điều tới được lối đi dẫn đến dãy nhà chính của bệnh viện thì nhà logic nhỏ con có sợi dây nịt bằng da và sợi dây đồng hồ cá sấu đuổi theo kịp anh. Anh ta đi sóng đôi bên Điều, vẫn còn mang vẻ cố chấp y như đã có trong khu chăm sóc đặc biệt, nhún nha nhún nhảy đôi chân cốt để khóa lấp sự chênh lệch chiều cao giữa hai người. Anh ta nhìn thẳng vào mặt Điều và bắt đầu mở miệng, giọng nói oang oang của một người đã có sẵn những quyết định trong đầu. Điều im lặng lắng nghe.

“Anh phải cho họ một trận, anh biết đó, phải đấu tranh! Đấu tranh! Đấu tranh!” anh ta nói. “Đó là một cuộc đấu tranh với bệnh viện, đặc biệt với các bác sĩ! Quả là hôm nay, tôi thật sự cho họ một trận, anh phải nghe tôi mới được.”

Điều gật đầu, nhớ lại chuyện “phân trắng” của anh chàng. Thấu cáy một cách điên cuồng để đạt được thuận lợi trong cuộc đấu tranh của anh ta với bệnh

viện, anh ta phải mất nhiều công sức.

“Con tôi không có gan, anh biết đó, vì vậy tôi phải chiến đấu, và tiếp tục đấu tranh còn không thì họ cướp mất sự sống của cháu. Không, đó là chân lý của Thượng đế! Anh muốn mọi việc đều đi đến lẽ phải trong một bệnh viện lớn, điều trước tiên là anh phải biết được cách đấu tranh! Chẳng hay ho gì với cách xử sự dễ thương, im lặng và cố làm cho họ thương mến anh. Tôi lấy thí dụ có một bệnh nhân sắp chết, anh ta nằm yên lặng. Nhưng chúng ta, những người thân của bệnh nhân thì không thể nào chịu im lặng được! Đấu tranh! Tôi xin nói với anh, đó là một cuộc đấu tranh. Giống như mấy hôm trước tôi đã nói với họ y như vậy, nếu đứa bé không có lá gan thì anh cứ đấu tranh để cho nó có một lá gan chứ! Anh phải biết một vài sách lược anh muốn đấu tranh, vì vậy tôi đang nghiên cứu kỹ lưỡng. Và tôi nói với họ, tôi nói những đứa trẻ không có ruột thì được lấp ruột nhân tạo vì vậy mấy ông cũng có thể tính đến chuyện lấp một lá gan nhân tạo chứ!”

Hai người đứng trên con đường chính vào bệnh viện. Điều có cảm giác rằng anh chàng này đang cố làm cho anh bật cười, nhưng dĩ nhiên là anh ta không có vẻ gì là đáng cười. “Đến mùa thu cháu hồi phục được không?” Anh hỏi thay cho lời xin lỗi vì bộ mặt chế giễu của mình.

“Hồi phục ư? Con tôi không có gan, thật là xui tận mạng! Tôi đang đấu tranh với tất cả hai ngàn công nhân viên trong cái bệnh viện vô cùng lớn lao này.”

Một chút đau buồn kỳ lạ và một chút phẩm chất mềm yếu trong câu trả lời của con người nhỏ bé này đủ làm cho Điều kích động. Từ chối lời mời đến ga bằng chiếc xe tải ba bánh của anh ta, Điều đi bộ đến trạm xe buýt một mình. Anh nghĩ đến món tiền ba mươi ngàn yên mà anh phải trả cho bệnh viện. Anh đã quyết định kiếm được món tiền ở chỗ nào rồi, và đúng vào lúc cần phải quyết định thì cảm giác xấu hổ được thay thế bằng cơn giận dữ tuyệt vọng mà không có nguyên do cụ thể làm cho Điều run bắn người. Anh có hơn ba mươi ngàn yên trong nhà băng, nhưng đây là số tiền mà ngay từ đầu anh đã ký gửi

vào quỹ tiết kiệm cho việc du lịch sang châu Phi. Hiện tại ba mươi ngàn yên thừa đó phải dùng vào việc chữa trị não bộ cho con anh. Bây giờ, ngoài hai tấm bản đồ chỉ đường, Điều chẳng còn thứ gì quan hệ trực tiếp đến một chuyến du hành sang châu Phi. Khắp người anh toát mồ hôi, Điều cảm thấy ẩm ướt, ớn lạnh một cách khó chịu trên đôi môi, tai và những đầu ngón tay. Anh đứng cuối hàng ở trạm xe buýt, và bằng giọng nói như tiếng kêu vo ve của muỗi anh thốt lên lời nguyện rủa: “Châu Phi hả? Đáng nực cười thay!” Cụ già đứng ngay trước mặt Điều đưa mắt nhìn quanh, ngạc nhiên, chầm chậm nâng cao cái đầu to, hói của ông ta lên. Cái nóng mùa hè đang vội vã thiêu đốt thành phố làm cho mọi người muốn ngất xỉu.

7

Khi Điều bước lên cầu thang, tay cầm giày, nách kẹp túi nho tươi, đến phòng bệnh của vợ anh thì iên bác sĩ trẻ có con mắt giả cũng vừa đi xuống. Hai người gặp nhau giữa cầu thang. Viên bác sĩ một mắt dừng lại, cách Điều năm bảy bước, nói vọng xuống làm cho Điều cảm thấy có điều gì khẩn cấp lắm. Thực ra thì anh ta chỉ hỏi, “Mọi chuyện ra sao rồi?”

“Cháu nó còn sống,” Điều trả lời.

“Còn chuyện giải phẫu thì thế nào?”

“Họ sợ cháu yếu và chết trước khi có thể giải phẫu được,” Điều lên tiếng, cảm thấy khuôn mặt mình đỏ lên vì thẹn.

“Tốt, có lẽ thế là tốt nhất!”

Sắc mặt của Điều càng đỏ thấy rõ và khóe miệng anh giật giật. Sự phản ứng của anh cũng làm cho viên bác sĩ đỏ mặt.

“Vợ anh chưa biết chuyện bộ não của cháu,” Anh ta nói trống không. “Chị ấy biết đứa bé có một bộ phận khuyết tật. Dĩ nhiên não là một bộ phận, chẳng có gì là lừa bịp cả, vì vậy đó không phải là lời nói dối. Anh đang có cơ sở để nói dối và anh chỉ phải nói dối thêm một lần nữa khi mà sự thực phơi bày. Anh hiểu tôi muốn nói gì không?”

“Tôi hiểu.” Điều trả lời.

“Thôi được, có chuyện gì tôi có thể giúp được cứ cho tôi biết nhé, đừng ngại.” Điều và viên bác sĩ cúi đầu chào nhau một cách lịch sự rồi hai người bước qua mặt mà không nhìn nhau. Tốt, có lẽ như thế là tốt nhất! Viên bác sĩ đã nói. Yếu đi và chết trước khi có thể là giải phẫu. Điều đó có nghĩa là thoát khỏi gánh nặng về một đứa con có đời sống thực vật và không phải nhúng tay vào tội giết người. Tất cả mọi chuyện mà bạn phải làm là chờ cho đứa bé suy yếu và chết một cách hợp vệ sinh trong bệnh viện hiện đại. Cũng không thể nào không quên được trong khi bạn chờ đợi: điều đó sẽ là công việc của Điều. Tốt, có lẽ như thế là tốt nhất! Cái cảm giác xấu hổ sâu xa và tăm tối sống dậy trong người Điều và anh cảm thấy cơ thể cứng đờ. Giống như những bà mẹ gần ngày sanh nở và những phụ nữ mới sanh, mặc những chiếc váy ngủ bằng tơ nhân tạo nhiều màu đi ngang qua mặt anh, giống như những người bụng mang dạ chửa và những người chưa hoàn toàn thoát khỏi kỷ niệm và thói quen về với thời kỳ mang thai, Điều bước chậm rãi và thận trọng. Chính anh cũng mang thai, cái bào thai nằm trong não bộ của chính là khối cảm giác xấu hổ to tướng. Chẳng hiểu lý do gì, những người phụ nữ trên hành lang đưa mắt nhìn anh một cách hằm học khi họ đi qua, và trước mỗi cái nhìn Điều chỉ biết cúi đầu. Họ là những phụ nữ đã thấy anh rời bệnh viện trong chiếc xe cứu thương cùng với đứa con quái dị, cũng giống như những phụ nữ có mang đứng trên ban công ở phố. Trong khoảnh khắc, anh tin chắc rằng họ biết được điều gì đã xảy ra cho con anh ngay từ lúc đó. Và có lẽ giống như những người nói thầm, họ đang thì thầm trong cổ họng rằng: “A! Nếu đó chính là đứa trẻ mà anh muốn nói đến, nó đã được đặt nằm trên hệ thống băng chuyền trong một lò giết thịt trẻ con và trong giờ phút này đang thoi thóp trước khi chết, đúng vậy, điều đó có lẽ là tốt nhất!”

Tiếng la khóc của nhiều đứa bé bao vây Điều như một cơn gió xoáy. Đôi mắt anh điên dại xoáy một vòng quanh những dãy nôl trong khu chăm sóc. Điều bước nhanh gần như chạy xuống hành lang: anh có cảm giác lũ trẻ nhìn chòng chọc sau lưng anh.

Trước cửa vào phòng vợ, Điều cẩn thận đánh hơi đôi bàn tay, cánh tay và vai mình, cả ngực nữa. Chẳng biết phải ăn nói thế nào, nếu vợ anh đang đợi anh

trên giường bệnh, đánh hơi được mùi thơm của Himiko trên thân thể anh. Điều xoay quanh như để kiểm một con đường thoát thân: anh thấy những phụ nữ trẻ trong chiếc áo ngủ đứng dọc hành lang đang chòng chọc nhìn anh qua ánh sáng mập mờ. Điều có ý muốn quắc mắt trả đũa, nhưng anh chỉ lắc đầu một cách yếu ớt và quay lưng, rồi gõ nhẹ cửa phòng. Anh trình diễn vai trò của một người chồng trẻ vừa gặp phải nỗi bất hạnh bất ngờ.

Khi Điều bước vào phòng, mẹ vợ anh đang đứng bên cửa sổ đầy màu xanh cây lá ngoài vườn và vợ anh đang nhìn về phía anh, đầu nàng nâng lên khỏi đồng mền đang phủ kín thân dưới của nàng trông giống như một con chồn. Cả hai ánh mắt đều mang vẻ hoảng hốt dưới ánh sáng nhuộm màu xanh tươi, chói lọi. Điều nhận ra, trong những thời khắc bất ngờ, buồn khổ, mối quan hệ máu mủ giữa hai người đàn bà này lộ rõ trên cả nét mặt cũng như trong cử chỉ nhỏ nhặt nhất của họ.

“Anh không có ý định làm cho mẹ và em hoảng hốt, anh đã gõ cửa, nhưng nhẹ...”

“Ồ, anh Điều,” vợ anh thở dài, nhìn anh với đôi mắt đau buồn rồi đột nhiên tràn trề giận hờn. Với khuôn mặt không còn phấn son, trông nàng có vẻ răn ròi, nhiều nam tính như thời nàng còn là một cầu thủ quần vợt mà Điều đã gặp cách đây nhiều năm. Bị bóc trần trước cái nhìn của vợ, Điều cảm thấy mình bị tổn thương rất nặng. Khi đặt túi nơ lên giường, anh cúi rạp người như thể để tìm chỗ trốn và đặt đôi giày xuống dưới gầm giường. Giá mà, anh ước muốn một cách thảm hại, anh có thể nói chuyện với vợ từ sà nhà và bò quanh như một con cua. Chẳngặng đặng dừng: Điều đứng thẳng lên, cố nở nụ cười.

“Em,” anh lên tiếng, cố giữ giọng nhỏ nhẹ. “bây giờ hết đau rồi phải không?”

“Nó vẫn còn đau theo chu kỳ. Và mỗi lần như vậy luôn luôn có một cơn co thắt. Ngay cả khi không đau chẳng biết vì lý do gì em cũng không cảm thấy

khỏe, và lúc em cười nó cũng đau.”

“Thật khốn khổ.”

“Đúng vậy. Anh Điều này, con mình có điều gì không ổn phải không?”

“Không ổn à? Nếu có gì thì viên bác sĩ một mắt phải giải thích chứ.” Khi lên tiếng, anh cố giữ giọng nói thánh thót và nhìn nhanh về phía mẹ vợ giống như một võ sĩ thiếu tự tin ném nhanh cái nhìn về phía huấn luyện viên của mình. Trong khoảng không gian chật hẹp giữa đầu giường và cánh cửa sổ, bà mẹ vợ đang hồi hả ngằm ra dấu cho anh. Điều không nắm bắt hết được những dấu hiệu bí mật đó, chỉ biết rằng anh chẳng được quyền nói bất cứ điều gì với vợ anh.

“Giá mà họ cho em biết con mình có sao không,” giọng nói của vợ anh như người bị bỏ rơi. Điều biết rằng con quỉ hoài nghi đã xui khiến vợ anh thốt lên cùng một câu nói trong cùng một giọng vô vọng như thế này cả trăm lần.

“Có một bộ phận nào đó bị khuyết tật, nhưng bác sĩ không nói rõ chi tiết. Có lẽ họ vẫn còn đang xét nghiệm. Một vấn đề khác nữa là những bệnh viện của trường đại học này quan liêu như quỉ!” Ngay khi vừa nói ra, Điều đã cảm thấy mùi hôi thối trong câu nói dối của mình.

“Em vừa biết có lẽ tim con mình có vấn đề nên họ phải làm quá nhiều cuộc thử nghiệm, nhưng tại sao con em lại bị bệnh tim?” Vẻ hốt hoảng trong giọng nói của vợ lại khiến Điều cảm thấy như đang chạy trốn quanh trên sàn nhà. Thay vào đó, anh lại nói với giọng khàn khàn, giống như một cậu bé đến tuổi dậy thì: “Đã có các chuyên gia rồi, tại sao chúng ta không để họ chẩn đoán! Có ngòi đoán mò thì cũng vô ích thôi!”

Cái tên Điều dối trá đưa đôi mắt tội lỗi quay lại nhìn vợ và thấy nàng nhắm nghiền đôi mắt. Anh nhìn xuống gương mặt của nàng và khó chịu tự hỏi giá

mà cái cảm giác cân bằng hàng ngày được trở lại như cũ, hai hàng mi buồn tẻ, đôi cánh mũi phồng lên, và đôi môi có vẻ rộng hơn tỷ lệ bình thường. Vợ anh nhắm mắt nằm bất động, dường như nàng đang ngủ. Đột nhiên, một dòng lệ trào ra dưới hàng mi của nàng. “Ngay khi đứa bé chào đời, em đã nghe các cô y tá kêu “ồ” lên! Vì vậy, em nghi rằng phải có điều gì không ổn. Nhưng rồi em nghe vị giám đốc cười một cách vui vẻ, hoặc là em tưởng như vậy, nên em không thể nói cái gì là thật và cái gì là mơ – khi em tỉnh lại thì con đã được xe cứu thương đưa đi rồi.” Nàng nói mà mắt vẫn nhắm.

Vị giám đốc đầy lông lá đó chó má thật! Cơn giận đã làm tắt nghẹn cổ họng Điếu. Hắn đã ré lên cười đến nỗi một bệnh nhân đang trong tình trạng gây mê cũng nghe được. Nếu hắn có thói quen như thế mỗi khi ngạc nhiên, tôi sẽ thủ một thanh sắt chờ hắn trong bóng tối và cũng sẽ cười ré lên khi cho hắn tiêu đời. Nhưng cơn giận của Điếu chỉ là cơn giận của một đứa trẻ con, ngăn ngui trong phút chốc. Anh biết mình sẽ không bao giờ giữ kỹ một thanh sắt nào, không bao giờ nằm chờ ai trong bất kỳ chỗ tắm tối nào. Anh biết rằng mình đã đánh mất yếu tố cần thiết của lòng tự trọng để khiển trách người khác.

“Anh đem cho em một ít nho,” Điếu nói với giọng xin tha thứ.

“Nho à!?” Vợ anh sùng sộ thốt lên. Điếu nhận ra ngay lỗi lầm của mình.

“Quý thật! Anh quên rằng em luôn luôn ghét mùi nho,” anh nói lấp bắp tự trách mình. “Nhưng tại sao anh lại quên điều đó mà đi mua nho cho em chứ?”

“Có lẽ vì thật sự anh chẳng quan tâm đến em hay con cả. Anh Điếu, có bao giờ anh quan tâm một cách nghiêm túc đến ai khác ngoài bản thân anh không? Chẳng phải chúng mình đã bàn cãi về món nho khi trù tính thực đơn trong tiệc cưới không? Anh Điếu, làm sao anh có thể quên được chứ?”

Điếu lắc đầu bất lực. Anh lẩn tránh đôi mắt đầy kích động của vợ, quay sang nhìn bà mẹ vợ vẫn đang ngằm ra dấu cho anh trong góc tường chật hẹp. Đôi

mắt anh van xin bà giúp đỡ.

“Anh có ý định tìm mua ít trái cây và anh nghĩ rằng nho có một ý nghĩa đặc biệt đối với chúng ta, vì vậy anh mua mà chẳng nghĩ xem vì sao mà chúng đặc biệt. Anh s làm gì với chúng đây?”

Điều đã đến cửa hàng nho với Himiko, và chắc chắn sự hiện diện của nàng đã tỏa bóng che mất cái ý nghĩa đặc biệt mà anh cảm thấy. Từ lúc đó đến giờ, Điều nghĩ, cái bóng của Himiko sẽ đè lên từng đường tơ kẽ tóc của cuộc đời anh.

“Anh phải biết rằng em không thể đội trời chung với ngay cả một quả nho chứ? Cái mùi làm anh phát cáu một cách kinh khủng,” Vợ Điều vẫn không buông tha anh. Anh tự hỏi không biết nàng đã khám phá ra cái bóng của Himiko chưa.

“Sao con không đem hết túi nho xuống cho các cô y tá ở văn phòng?” Mẹ vợ anh nháy mắt ra hiệu và nói. Ánh sáng lọc qua vòm cây xanh tươi bên cửa sổ chiếu thẳng vào đôi mắt sâu hoắm và hai bên khóe mũi cao của bà thành một vầng sáng xanh lung linh. Cuối cùng Điều hiểu: lời nói bóng gió của bà mẹ vợ muốn cho anh biết rằng bà cụ sẽ đội anh ở hành lang khi anh từ phòng y tá trở lại.

“Con sẽ trở lại ngay,” anh nói. “Văn phòng ở tầng trệt phải không mẹ?”

“Kế phòng đợi.” Bà trả lời kèm theo cái nhìn Điều thật lâu.

Điều cầm túi nho bước xuống dãy hành lang đầy bụi. Anh vừa bước đi thì nho bắt đầu rụng ra khỏi chùm. Mùi thơm của chúng dường như thấm vào mặt và ngực anh. Điều chắc chắn mùi nho làm cho những người mắc bệnh hen dị ứng. Anh nghĩ đến vợ mình đang nằm nhó trên giường và người đàn bà có vầng hào quang xanh trong hố mắt đang ra hiệu giống như điệu bộ trong điệu

múa Kabuki. Còn bản thân anh thì thế nào lại đem nho ra đùa nghịch với bệnh suyễn! Tất cả đó là một màn diễn, một vở kịch tồi, chỉ có đứa bé với cục bướu trên đầu là thực: chỉ có đứa bé suy yếu dần vì ăn kiêng bằng cách uống nước đường thay cho sữa. Nhưng tại sao lại nước đường chứ? Đó là một cách tước đoạt phần sữa của thằng bé, nhưng dù trong bất cứ trường hợp nào việc làm tăng mùi vị của khẩu phần thay thế phải chăng là một thương vụ bản thủ hơn là một mảnh khố đê tiện?

Điều tặng túi nho cho các cô y tá hết phiên trực rồi tự giới thiệu mình. Đột nhiên, dường như tất nói lắp đã làm anh khổ sở khi còn là một cậu học sinh lại quay về, anh nhận ra mình không thể thốt lên một lời nào. Anh nấc lên, cúi đầu im lặng rồi vội vã bỏ đi. Tiếng cười trong trẻo của các cô y tá rộ lên sau lưng anh. Tất cả đều là một màn diễn, một sự giả vờ, hứ phải là hảo huyền đến thế? Giận dữ, hơi thở nặng nề, Điều bước lên một lần ba bậc cấp rồi thận trọng bước qua khu nhi đồng, sợ rằng anh có thể vô ý liếc nhìn vào trong. Trước bếp ăn dành cho thân nhân người bệnh sử dụng, mẹ vợ Điều với ấm nước trên tay đang đứng thẳng người một cách kiêu hãnh. Điều tiến lại gần, nhìn thấy trong đôi mắt của bà một khoảng trống không thăm hại thay vì vầng hào quang trước kia đến độ khiến Điều rùng mình. Rồi anh nhận ra rằng cách đứng của bà chẳng có gì đáng kiêu hãnh: sự tuyệt sức và tuyệt vọng đã cướp đi vẻ mềm mại tự nhiên của bà.

Họ trao đổi với nhau vài câu đơn giản, nhưng mắt thì nhìn chùng cánh cửa phòng vợ Điều cách đó vài thước. Khi mẹ vợ Điều xác nhận rằng thằng bé chưa chết, bà nói với vẻ trách móc, “Con không thể dàn xếp mọi chuyện được ngay sao? Nếu con bé thấy con nó, nó sẽ phát điên lên mất!”

Điều run sợ, chỉ biết im lặng.

“Giá mà có một bác sĩ trong gia đình.” Người đàn bà nói với tiếng thở dài cô quạnh.

Chúng ta là một lũ sâu mọt, Điều nghĩ, một liên minh đáng ghét của những kẻ tự vệ. Tuy nhiên, anh giải bày sự việc, giọng thì thầm, đề phòng những bệnh nhân có thể núp sau những cánh cửa đóng kín dọc theo hành lang giống như những con dế lặn cầm đang vểnh tai nghe ngóng vì tò mò. “Sữa của thằng nhỏ đang bị giảm và nó được thay bằng nước đường. Viên bác sĩ phụ trách bảo rằng trong vài ngày tới chúng ta sẽ biết kết quả.”

Khi dứt lời, Điều cảm thấy ám khí đã bao phủ mẹ vợ anh hoàn toàn biến mất. Cái ấm nước đầy đường như quá nặng trên tay bà. Bà chậm rãi gật đầu và bằng một giọng nhẹ nhàng, tuyệt vọng như muốn chợp mắt ngủ ngay, bà lên tiếng, “Ồ, mẹ biết. Vâng, mẹ biết. Khi việc này kết thúc, chuyện bệnh hoạn của thằng nhỏ chỉ có hai mẹ con mình biết thôi.”

“Vâng,” Điều hứa mà quên rằng anh đã nói với cha vợ.

“Nếu không thì con bé sẽ không bao giờ đồng ý có con nữa đâu anh Điều ạ.”

Điều gật đầu, nhưng thái độ phản kháng của anh đối với bà chỉ tăng lên thêm. Lúc này mẹ vợ anh đi vào nhà bếp, còn anh một mình trở lại phòng của vợ. Liệu nàng có biết đến cái mưu mẹo đơn giản này không? Tất cả đều là một vở kịch đang diễn và mỗi nhân vật trong vở kịch đặc biệt này đều là kẻ trả giá.

Khi bước vào phòng, Điều thấy khuôn mặt của vợ quay về phía mình, anh biết rằng nàng đã quên đi sự kích động về chuyện nhỏ. Anh ngồi xuống mép giường. “Anh tàn tạ quá,” vợ anh nói, bất ngờ đưa bàn tay trùi mền sờ vào má Điều.

“Anh...”

“Anh trông giống như con chuột cống muốn chạy vào hang.” Anh như bị một cái tát bất ngờ. “Đến nỗi như thế à?” anh nói với giọng cay đắng, “như một con chuột cống à?”

“Mẹ sợ anh bắt đầu rượu chè trở lại, đó là cố tật của anh, vô độ, suốt ngày đêm...”

Điều nhớ lại những cảm giác say mềm kéo dài, cái đầu nóng bừng và cổ họng khô khốc, bụng đau, cơ thể nặng như chì, những ngón tay tê cứng và trí óc bạc nhược. Nhiều tuần liền như một người sống trong hang động bị nhốt kín giữa bốn bức tường rượu mạnh.

“Nếu anh đã bắt đầu uống lại, anh sẽ kết liễu đời mình bằng rượu và chẳng tốt đẹp gì khi con chúng ta đang cần anh. Anh sẽ chết, anh Điều à.”

“Anh không bao giờ uống lại theo cách đó,” Điều nói. Quả thật là cái dư vị tàn bạo sau cơn say bí tỉ giống như mảnh hổ vồ lấy anh, nhưng anh đã vượt khỏi nanh vuốt của nó. Nhưng nếu Himiko không giúp đỡ thì sự thế sẽ ra sao? Chẳng phải anh đã lại một lần trôi dạt trên đại dương tối tăm, tuyệt vọng hàng chục tiếng đồng hồ đó ư? Anh không chắc mình có thể tự thoát được hay không, và cũng không thể đề cập đến Himiko khiến cho việc thuyết phục vợ về khả năng kháng cự sự quyến rũ của rượu đối với anh trở thành khó khăn.

“Anh Điều, em rất muốn anh sống đàng hoàng. Đôi khi em nghĩ rằng, đến giây phút quyết định thực sự, hoặc là anh sẽ say sưa hoặc là anh sẽ bị ám ảnh bởi một giấc mơ điên rồ nào đó và chỉ sống như người đi trên mây.”

“Sống với nhau ngần ấy thời gian mà em vẫn còn nghi ngờ như thế về ông chồng của em à?” Điều nói một cách bông đùa, nhưng vợ anh thì không sập vào cái bẫy ngon ngọt của anh, nàng tiếp tục châm chích:

“Anh biết không, anh thường mơ về chuyện đến châu Phi và nói mớ bằng thổ ngữ Swahili! Từ trước đến nay em đã giữ im lặng về chuyện này, nhưng em biết anh không thực lòng ước muốn một cuộc sống yên ổn, đàng hoàng với vợ con. Đúng thế không anh Điều?”

Điều im lặng nhìn bàn tay khô héo của vợ đang đặt trên đầu gối mình. Sau đó, giống như một đứa con nít phản kháng một cách yếu ớt vì bị rầy la, mặc dù anh nhận ra rằng mình đã xử sự không đúng, anh lên tiếng: “Em nói anh mở bằng tiếng Swahili, vậy anh nói cái gì thế?”

“Em không nhớ anh Điều ạ. Em luôn luôn nửa tỉnh nửa mê, hơn nữa em không biết tiếng Swahili.”

“Thế thì tại sao em biết đó là tiếng Swahili?”

“Những từ ngữ nghe rất giống tiếng gào của loài dã thú mà ngôn ngữ văn minh không có.”

Điều im lặng, buồn bã suy ngẫm nhận thức sai lầm của vợ về bản chất của của thổ dân Swahili.

“Cách đây hai hôm và mới tối hôm qua, mẹ cho em biết anh đang ở một bệnh viện khác, em nghi anh đã say sưa hay trốn đâu đó. Quả tình là em đã nghi ngờ đẩy anh Điều ạ.”

“Anh đã quá rối trí để nghĩ những chuyện như thế.”

“Nhưng sao mặt anh lại đỏ lên kìa!”

“Vì anh điên lên rồi,” Điều trả lời một cách cộc lốc. “Tại sao anh phải trốn chạy chứ? Với đứa con vừa sanh và mọi chuyện...”

“Nhưng khi em nói với anh em có mang, chẳng phải là anh đã nổi gai ốc lên sao? Anh Điều, anh có thực sự muốn một đứa con không?”

“Dù gì đi nữa, mọi chuyện cũng phải chờ cho đến khi con nó hồi phục – đó là tất cả vấn đề lúc này,” Điều lên tiếng cố làm giảm bớt sự că

“Đó là tất cả vấn đề đấy anh Điều. Và con có hồi phục được hay không là tùy thuộc vào bệnh viện anh chọn và tùy thuộc vào khả năng của anh. Em không thể bước ra khỏi giường, cũng chẳng được ai nói cho biết bệnh tình của con mình ra sao. Em chỉ còn tùy thuộc vào anh thôi, anh Điều ạ.”

“Thôi được, để anh lo.”

“Không biết em có thể trông cậy vào anh chuyện săn sóc con được không, và em đã nghĩ rằng em chưa hiểu anh trọn vẹn. Anh Điều, anh có phải loại người có trách nhiệm với con cái ngay cả việc phải hy sinh bản thân mình không?” Vợ anh hỏi. “Anh có phải loại người can đảm và có trách nhiệm không?”

Điều thường nghĩ, nếu anh đã từng tham chiến, anh có thể khẳng định được mình có phải là loại người can đảm hay không. Ý tưởng này đã đến với anh trước những cuộc tranh đấu, những kỳ thi và ngay cả trước cuộc hôn nhân của anh. Và thường anh đã hối tiếc vì không có câu trả lời khẳng định. Ngay cả lòng khát khao được tự trải nghiệm mình ở vùng châu Phi hoang dã, đã từng làm anh kích động với cảm giác rằng anh có thể phát hiện ra câu trả lời trong quá trình đấu tranh với chính mình. Nhưng ngay lúc này Điều biết mà không cần viện đến chiến tranh hay cuộc thám hiểm châu Phi rằng anh không phải là hạng người đáng tin cậy: một loại người hèn nhát.

Tức tối vì sự im lặng của anh, vợ Điều nắm chặt bàn tay đang để trên đùi anh. Điều ngập ngừng đặt bàn tay mình lên tay vợ: bàn tay ấy nóng ran lên biểu lộ vẻ đang cố nén giận với một thái độ thù nghịch.

“Anh Điều, em tự hỏi anh có phải là hạng người ruồng bỏ kẻ yếu đuối khi người đó cần đến mình nhất hay không – theo cái cách mà anh đã ruồng bỏ bạn

anh ấy,” vợ Điều mở to đôi mắt rụt rè như muốn quan sát phản ứng của Điều, “...cậu bé Kikuhiko phải không?”

Kikuhiko! Điều nghĩ. Người bạn nhỏ tuổi hơn anh từ những ngày còn để chỏm ở thị trấn, Kikuhiko đã từng lẻo đẹo theo Điều như hình với bóng. Một hôm, tại thị trấn lân cận, hai người đã có một kỷ niệm đặc biệt. Nhận công việc săn đuổi một người điên đã trốn thoát khỏi bệnh viện tâm thần, họ đã đạp xe lang thang khắp phố suốt đêm. Trong khi Kikuhiko nhanh chóng buồn chán công việc, bắt đầu làm trò hề, và cuối cùng đánh mất chiếc xe đạp mà cậu đã mượn ở bệnh viện, thì sự say mê ci tăng lên khi anh nghe những thị dân bàn tán về người điên, và anh vẫn hăng hái tìm kiếm suốt đêm ròng. Kẻ mất trí tin chắc rằng thế giới hiện hữu này là địa ngục, và anh ta khiếp sợ những con chó mà anh cho là ma quỷ trá hình. Lúc rạng sáng, một đàn chó săn giống Đức của bệnh viện được thả ra đi tìm dấu vết người điên, mọi người đồng ý rằng anh ta sẽ chết vì hoảng sợ nếu những con chó cất tiếng sủa. Vì vậy Điều tìm đến sáng mà không một giây phút ngơi nghỉ. Khi Kikuhiko khăng khăng đòi bỏ cuộc săn đuổi và trở về nhà, Điều nổi cơn giận, nhục mạ cậu bạn trẻ. Anh nói với Kikuhiko rằng anh biết rõ chuyện quan hệ tình cảm của cậu ta với một người Mỹ đồng tính luyến ái trong CIA. Trên đường trở về nhà trong chuyến tàu chót của đêm, Kikuhiko vẫn nhìn thấy Điều đạp xe trong đêm tối háo hức đi tìm người điên. Chờm người ra cánh cửa sổ, cậu ta la lên gần như khóc, “...anh Điều ơi, em sợ lắm!”

Nhưng Điều đã bỏ rơi người bạn đáng thương của mình và tiếp tục tìm kiếm. Cuối cùng anh chỉ đạt được mục tiêu khi phát hiện ra người điên treo cổ trên một ngọn đồi giữa thị trấn, nhưng kinh nghiệm ấy đã đánh dấu một sự chuyển tiếp trong cuộc đời anh. Sáng hôm đó, cỡi xe đi bên cạnh người đạp xe ba gác chở thi thể người điên, Điều đã linh cảm rằng chẳng bao lâu anh cũng sẽ nói lời từ biệt một kẻ phạm tội. Mùa xuân tiếp đó, anh vào học một trường đại học ở Tokyo. Chiến tranh Triều Tiên tiếp diễn, và Điều sợ hãi vì những lời đồn đại cho rằng những thanh niên chơi bời lêu lổng ở tỉnh lỵ sẽ bị bắt vào những đơn vị cảnh sát và đưa xuống tàu thủy chiến đến Triều Tiên. Nhưng điều gì đã xảy ra cho Kikuhiko sau khi Điều đã bỏ rơi cậu ta trong đêm đó? Đối với

anh, nó như một bóng ma nhỏ bé đã trôi nổi bênh bồng từ bóng đêm quá khứ và nói lời chào anh.

“Nhưng điều gì khiến em muốn tấn công anh với chuyện đã qua như chuyện Kikuhiko? Anh đã quên nó ngay sau khi anh kể với em chuyện đó rồi mà.”

“Nếu chúng ta có một đứa con trai, em nghĩ sẽ đặt tên là Kikuhiko,” vợ anh nói.

Đặt tên cho nó! Nếu như thằng bé quái dị ấy cũng có được một cái tên! Điều co rúm người lại.

“Anh Điều, em nghĩ có lẽ em sẽ ly dị anh, nếu anh bỏ rơi con chúng ta.” vợ anh nói. Nàng nằm chống hai chân trên giường, đưa mắt nhìn màu xanh tràn ngập bên khung cửa sổ, lập lại rõ ràng từng chữ một.

“Ly dị à? C không thể ly dị được.”

“Có thể không, nhưng chúng ta nên tranh luận lâu dài chuyện này, anh Điều.” Điều nghĩ, cuối cùng khi được xác định rằng mình là hạng người hèn nhát không đáng được tin cậy, anh sẽ bị thải ra lề sống cuộc đời sâu muộn còn lại như một thằng đàn ông không xứng đáng làm chồng. Ngay lúc này, trong khu chăm sóc tràn đầy ánh sáng ở bệnh viện đó, đứa bé đang yếu dần và sắp chết. Nhưng vợ tôi đang đánh cược tương lai cuộc hôn nhân của chúng tôi có đầy đủ trách nhiệm cho sự hồi phục của đứa bé hay không – tôi đang chơi ván bài mà biết trước mình sẽ thua. Tuy nhiên, vào lúc này, Điều chỉ có thể chứng tỏ trách nhiệm của mình. “Con nó sẽ không chết,” anh nói lấp lửng.

Vừa lúc đó mẹ vợ anh mang trà vào. Vì bà không trao đổi những tín hiệu ngầm ở hành lang và vì vợ Điều cố tình giấu mẹ mình chuyện hiềm khích giữa hai người, nên lần đầu tiên cuộc trà đàm gọn nhẹ của họ chỉ toàn chuyện thông

thường. Điều cũng cố kể câu chuyện khôi hài vô duyên về đứa bé không có gan và ông cha nhỏ con của nó.

Để cho chắc, Điều quay nhìn những cánh cửa sổ bệnh viện và dòm chừng những người khuất sau đám cây sum suê cành lá trước khi bước đến chiếc xe hơi thể thao màu đỏ. Himiko đang ngủ say, chèn người dưới tay lái như bị nhét vào túi ngủ, đầu kê lên ghế ngồi. Khi Điều khom người lay nàng dậy, anh cảm thấy mình như được thoát khỏi vòng vây của những người xa lạ và trở về với gia đình thực sự của mình. Như kẻ phạm tội, anh nhìn lui những cành cây rẻ quạt đang xào xạc trên ngọn cao, “Hi, Điều!” Từ trong chiếc MG, Himiko chào anh giống như một nữ sinh viên Mỹ rồi ngo ngoáy ra khỏi tay lái và mở cửa cho anh. Điều bước nhanh lên xe.

“Chạy đến căn hộ anh trước, chắc em không phiền chứ? Trên đường đến bệnh viện kia chúng ta có thể ngừng ở nhà băng.”

Himiko dề xe ra đường và bất ngờ rờ máy tăng tốc độ. Điều mất thăng bằng, vẫn dựa lưng vào thành ghế, nói với Himiko trên đường về nhà:

“Em tin chắc mình đã tỉnh ngủ rồi chứ? Hay em nghĩ rằng mình đang bay trên đường cao tốc trong mơ?”

“Dĩ nhiên em tỉnh rồi! Em mơ thấy mình làm tình với anh.

“Lúc nào em cũng nghĩ đến chuyện đó hay sao?” Điều ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, sau cuộc truy hoan như tối hôm qua. Chuyện này không hẳn thường xảy ra, và ngay cả với anh cái trạng thái căng thẳng như thế cũng không kéo dài mãi mãi. Anh Điều này, nếu như anh biết phải làm gì để biến cuộc sống thành một bài ca tuyệt diệu thì quả là thú vị lắm phải không? Trước khi chúng

ta trải qua cái kinh nghiệm ấy, cả anh lẫn em cũng không thể che dấu sự chán chường khi trần trườg nhìn nhau.”

Nhưng chúng ta chỉ mới bắt đầu mà! – Điều bắt đầu lên tiếng trong lúc bàn tay điên cuồng của Himiko trên tay lái làm chiếc MG khuấy tung con đường lát sỏi rồi lao thẳng vào khu vườn.

“Năm phút nữa anh sẽ xuống lại, bằng ấy thời gian em cố thức nhé. Em không thể mơ mộng nhiều trong năm phút đâu!” Trong phòng ngủ trên lầu, Điều tập trung vài thứ mà anh cần ngay trước mắt khi ở lại nhà Himiko. Anh mang chiếc xe nô của con lên lưng: nó giống như một cỗ áo quan bé nhỏ, màu trắng. Vật cuối cùng anh gói theo là quyển tiểu thuyết được viết bằng tiếng Anh của một nhà văn châu Phi. Sau đó, anh lấy những tấm bản đồ châu Phi treo trên tường xuống, cuộn lại một cách cẩn thận rồi nhét vào túi áo khoác.

“Chúng là bản đồ chỉ đường phải không?” Himiko nhìn vào túi áo khoác của Điều bằng đôi mắt tinh tế và hỏi. Họ lại quay ra đường, lái xe thẳng đến ngân hàng.

“Đúng thế. Những tấm bản đồ này em có thể sử dụng được.”

“Như thế thì em có thể tìm ra một con đường tắt đến bệnh viện của đứa bé trong khi anh vào nhà băng.”

“Đùa cho vui vậy thôi. Đây là những tấm bản đồ châu Phi,” Điều nói, “những tấm bản đồ chỉ đường đầu tiên mà anh có.”

“Có lẽ sắp đến lúc anh có thể sử dụng chúng rồi đấy.” Himiko lên tiếng pha một chút chế giễu.

Để cho Himiko nằm thu người dưới tay lái và bắt đầu rơi vào giấc ngủ, Điều vào văn phòng đóng viện phí cho con. Nhưng thiếu tên đứa bé lại sinh vấn đề.

Điều trả lời liên tục những câu hỏi của cô nhân viên ở vuông cửa phòng tiếp tân và cuối cùng anh lên tiếng phản đối: “Con tôi sắp chết rồi. Có thể nó chết rồi cũng nên. Vậy thì xin cô vui lòng cho biết tại sao tôi phải cho nó một cái tên?” Anh bướng bỉnh nói.

Cô nhân viên bối rối một cách đáng thương, đành chịu thua. Khi thốt lên những lời như vậy, lúc ấy Điều có cảm tưởng mà không vì lý do đặc biệt nào rằng thằng bé đã chết rồi. Anh lại còn hỏi thăm để làm thủ tục giải phẫu và tang ma.

Nhưng viên bác sĩ gặp Điều ở khu chăm sóc đặc biệt đã làm cho anh tỉnh ngộ ngay: “Anh căn cứ vào đâu mà nôn nóng chờ cái chết của con anh vậy? Viện phí ở đây không cao, anh biết đó! Và anh phải có bảo hiểm y tế. Thực tế là con anh đang yếu, nhưng dù sao đi nữa nó vẫn còn sống. Vì vậy tại sao anh không thư giãn đi một chút và hành xử như một người cha? Anh thấy sao?”

Điều viết số điện thoại của Himiko vào quyển sổ ghi nhớ của viên bác sĩ và yêu cầu ông ta gọi cho anh khi có điều gì xảy ra. Anh cảm thấy mọi người trong khu chăm sóc đặc biệt xem anh như một vật đáng ghê tởm, vì thế anh đi thẳng ra xe, không dừng lại để nhìn vào lồng ấp con mình. Sau khi chạy dưới trời nắng và qua khu bệnh viện, người Điều cũng ướm sững mồ hôi chẳng kém gì Himiko đang ngủ trong xe mở cửa.

Suốt buổi chiều hôm đó, họ chỉ chú ý đến điện thoại. Ngay cả lúc phải đi mua đồ ăn tối, Điều cũng ở nhà, sợ điện thoại reo trong khi anh ra ngoài. Sau bữa cơm tối, họ nghe một nghệ sĩ người Nga quen thuộc biểu diễn dương cầm trên radio, nhưng với âm lượng thật nhỏ để có thể nghe được tiếng chuông điện thoại reo. Cuối cùng Điều ngủ thiếp đi, nhưng trong giấc mơ anh vẫn thức, nghe tiếng chuông ma quái reo lên và bước tới máy điện thoại kiểm tra. Anh nhắc ống nghe và nghe tiếng của viên bác sĩ cho biết cái chế của đứa bé. Vào khoảng nửa đêm, Điều lại thức giấc, anh cảm thấy căng thẳng như một tên tội phạm giết người trong thời gian tạm hoãn án hành quyết. Và anh khám phá ra mình có được nguồn động viên sâu xa, mãnh liệt khi có Himiko bên cạnh suốt

đêm chứ không phải một mình. Từ khi trưởng thành đến giờ, anh chưa một lần cần một người khác đến như vậy. Đây là lần đầu tiên.

Sáng hôm sau, Điều lái xe của Himiko đến trường. Đậu trong sân trường đầy sinh viên, chiếc MG màu đỏ đập vào mắt mọi người, điều đó chẳng làm cho Điều quan tâm cho đến khi anh bỏ chìa khóa xe vào túi. Từ khi gặp chuyện rắc rối về đứa con, Điều cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

Với nét mặt cau có, Điều lách qua nhóm sinh viên đang dạo quanh chiếc xe. Trong phòng giáo viên, ông trưởng khoa của anh, một người nhỏ con mặc chiếc áo khoác sặc sỡ lệch sang một bên theo cách của người Mỹ gốc Nhật, thông báo cho anh biết rằng vị hiệu trưởng muốn gặp anh. Nhưng rõ ràng lời thông báo ấy cũng chẳng làm cho Điều quan tâm.

“Anh Điều, anh thật sự là một vị...” ông khoa trưởng nói một cách vui vẻ, như thể bông đùa, trong khi đó ông dò xét Điều bằng đôi mắt tinh tế. “Tôi chẳng biết anh có phải là người can đảm hay chỉ trơ tráo, nhưng chắc chắn anh rất dũng cảm!”

Tự nhiên, Điều không thể nào không co rúm người lại khi anh bước vào giảng đường rộng lớn, ở đó đám sinh viên đang đợi anh. Nhưng đây là nhóm ở lớp khác, hầu hết họ không hay biết gì về chuyện mất mặt ngày hôm qua của anh. Điều tự động viên bằng ý nghĩ như thế. Trong suốt thời gian giảng bài, anh để ý đến vài sinh viên biết rõ sự việc, nhưng họ lại là dân thành phố, sông buông thả. Đối với họ, sự cố của Điều chỉ là lối bịch và pha một chút quả cảm. Thậm chí, họ còn nháy mắt cười với anh một cách lém lỉnh, đầu thiện cảm. Dĩ nhiên Điều lờ đi.

Khi Điều rời lớp học, một chàng sinh viên đang chờ anh trên đầu cầu thang xoắn ốc, Đó là người đã bảo vệ anh thoát khỏi cơn thịnh nộ của lớp học ngày hôm trước. Không những sinh viên đó đã bỏ giờ học trong lớp mà cậu ta còn

đứng dưới nắng chờ Điếu. Những giọt mồ hôi lấp lánh trên hai cánh mũi và chiếc áo vải bông chéo màu xanh của cậu ta lấm tấm bùn nơi bậc thang cậu ta đang ngồi.

“Chào thầy!”

“Chào em!” Điếu đáp lại.

“Em đánh cuộc là thầy hiệu trưởng gọi thầy về câu chuyện của thầy. Rõ ràng là thằng ngốc đó đã đi mách lẻo với thầy hiệu trưởng về chuyện của thầy, hẳn có cả bức hình thầy nôn mửa được chụp bằng một máy ảnh bỏ túi nữa!” Chàng sinh viên cười điếu, lộ cả hai hàm răng lớn, trắng muốt.

Điếu cũng cười. Có thể nào kẻ tố cáo anh lúc nào cũng mang theo máy ảnh bỏ túi, rình rập với hy vọng chớp đúng cái giây phút mềm yếu của anh để làm bằng chứng buộc tội?

“Hắn nói với thầy hiệu trưởng thầy đến lớp vẫn còn say, nhưng năm sáu đứa bọn em muốn làm chứng rằng thầy đã bị ngộ độc thức ăn. Tụi em nghĩ tốt nhất là nên gặp thầy trước để bàn chuyện.” Chàng trai nói một cách láu lỉnh, ra vẻ một kẻ thấy trời không thấy trán nhưng đang rất tự mãn.

“Em và các bạn lầm rồi. Tôi có say. Tôi có lỗi như lời tố cáo của con người trong sạch đó.” Điếu vượt qua mặt chàng sinh viên và bước xuống cầu thang.

“Nhưng thưa thầy!” Chàng trai vẫn kiên trì báo theo Điếu, “thầy sẽ bị sa thải nếu thú nhận điều đó. Thầy hiệu trưởng là người đứng đầu chi hội Cấm Rượu địa phương, nhân danh Chúa!”

“Em đang đùa!”

“Thì tại sao ta không cho là bị ngộ độc thức ăn? Mùa này thường xảy ra như thế mà – thầy có thể nói rằng tiền lương ở đây thấp quá nên thầy đã ăn nhầm đồ thiu.”

“ Tôi nghĩ rằng chuyện say sưa chẳng có gì phải lừa dối cả. Và tôi không muốn em nói dối cho tôi”

“Hừmmm!” chàng trai buộc miệng lên tiếng. “Thưa thầy! Thầy sẽ đi đâu khi thầy rời khỏi nơi này?”

Điều cổ phốt lờ câu hỏi của chàng sinh viên. Anh không đủ sức để hết tâm trí vào bất kỳ một ý đồ mới nào. Anh khám phá ra rằng mình đã thiếu tự tin một cách lạ thường, mặc dù trong ý thức anh nghĩ rằng mình cần phải làm một điều gì đó với những lỗi lầm kia.

“Dù sao, có lẽ thầy không cần một chỗ làm tại trường luyện thi. Thấy hiệu trưởng sẽ cảm thấy hết sức ngớ ngẩn khi phải sa thải một giáo viên lái chiếc MG đỏ. Thầy hả

Điều bỏ đi để tránh tiếng cười sáng khoái của chàng sinh viên và bước vào phòng giáo viên. Anh đang bỏ hộp phấn cũ và tập văn tuyển vào học tủ của anh thì thấy một phong thư gửi cho anh. Đó là lá thư ngắn của người bạn bảo trợ nhóm sinh viên nghiên cứu cho biết trong một cuộc họp đặc biệt của họ, những người khác phải quyết định về chuyện cần làm gì cho ông Delchef. Điều đã xé phong thư và sắp sửa đọc thì anh nhớ lại chuyện mê tít đáng buồn cười thời kỳ sinh viên của mình về khả năng có thể xảy ra – khi phải đối mặt với hai chuyện vặt cùng một lúc và chẳng biết điều gì sẽ xảy ra, nếu chuyện này mang đến may mắn thì chuyện kia sẽ gây ra tai họa – rồi nhét lá thư vào túi quần mà không đọc. Nếu cuộc gặp gỡ với vị hiệu trưởng quá tồi tệ, anh sẽ có lý do vững chắc để hy vọng rằng lá thư trong túi của anh mang lại điều tốt lành nhất.

Vẻ mặt của vị hiệu trưởng khi ngồi ở bàn làm việc nhìn lên báo cho Điều biết rằng cuộc gặp này hàm chứa một tai họa. Anh phó mặc cho số phận, ít nhất anh cũng cố vui bất cứ lúc nào có thể được cuộc gặp gỡ này.

“Anh Điều, chúng tôi đã có trong tay vài tin tức mâu thuẫn nhau về anh. Nói thực với anh cũng khó xử cho tôi đấy” vị hiệu trưởng nói với giọng của một nhà tư bản sắc sảo trong bộ phim nói về một tập đoàn kinh doanh, vừa giáo điều vừa khắt khe. Còn ở độ tuổi giữa ba mươi, con người này đã chuyển một cơ sở giáo dục bình thường thành một trường dự bị đại học đang phát triển và bây giờ đang có ý định thành lập một đại học cấp thắp. Cái đầu vồ của ông ta được hớt nhẵn bóng và mang đôi kính đặt riêng – hai tròng kính hình bầu dục gắn với cái gọng dày và thẳng – làm nổi bật khuôn mặt không cân xứng của ông. Tuy nhiên, trong đôi mắt tội lỗi ẩn sau cặp kính phô trương kia có một điều gì đó luôn luôn gây cho Điều một tình cảm êm dịu đối với ông.

“Tôi biết thầy đang nhắc đến điều gì. Và tôi có lỗi.”

“Sinh viên phàn nàn anh là một cộng tác viên thường xuyên cho tờ báo của trường – một anh chàng khó tính. Có thể sự việc sẽ rắc rối nếu anh ta làm to chuyện đấy...”

“Vâng dĩ nhiên. Tốt hơn là tôi xin nghỉ dạy ngay.” Điều nhanh miệng nói, chủ động giải quyết để làm nhẹ gánh nặng cho vị hiệu trưởng. Vị hiệu trưởng khịt mũi một cách quá đáng rồi làm ra vẻ thảm hại.

“Tất nhiên, giáo sư sẽ khó chịu..” ông ta lên tiếng như muốn yêu cầu Điều tự giải thích hoàn cảnh của mình với cha vợ.

Điều gật đầu. Anh có cảm giác rằng mình sẽ điên tiết nếu không rời khỏi văn phòng ngay tức thì.

“Anh Điếu, còn một điều nữa. Dường như có một số sinh viên cứ khẳng khẳng rằng anh bị ngộ độc thức ăn và đang ba hoa về chuyện này. Họ khai là anh cho họ biết vậy. Điều này không đúng phải không anh Điếu?”

Điếu đánh mất nụ cười và lắc đầu, “Thôi, tôi không muốn làm mất thì giờ của thầy nữa.” anh lên tiếng.

“Anh Điếu, tôi rất buồn về tất cả chuyện này.” Vị hiệu trưởng nói với giọng đầy chân thành. Đôi mắt to sau cặp kính hình bầu dục tối sẫm lại với vẻ xúc động. “Tôi luôn luôn mến anh, anh là người có cá tính! Thật sự anh đã say phải không?”

“Vâng, tôi say,” Điếu trả lời và anh rời khỏi phòng. Thay vì trở lại phòng giáo viên, anh quyết định đi tắt qua phòng bảo vệ, quang qua chỗ sân chơi đến chỗ đậu xe. Lúc này anh muốn phó mặc mọi chuyện, cả cảm thấy mình bị bê mặt một cách bất công.

“Thưa thầy, thầy bỏ chúng tôi sao? Thật là đáng tiếc khi thấy thầy phải đi,” người gác cổng buộc miệng lên tiếng. Điếu là người được lòng phòng bảo vệ.

“Nếu ở lại thì tôi chỉ làm phiền thêm cho nhà trường thôi,” anh trả lời, buồn bã nghĩ rằng mình không xứng đáng với tình cảm biểu lộ trên khuôn mặt nhăn nheo của ông già gác cổng.

Anh chàng sinh viên tự nguyện ủng hộ Điếu đang ngồi trên cửa xe MG, mặt cau có như một ông già dưới ánh nắng chói chang, thiêu đốt của mặt trời. Lối ra bất ngờ của Điếu từ cửa sau phòng bảo vệ làm cho anh chàng ngạc nhiên và nhả bồ xuống đất. Điếu leo vào xe.

“Thế nào rồi? Thầy có nói với ông ta là ngộ độc thức ăn và bảo vệ quyền lợi của thầy không?”

đã nói với em rồi. Tôi say.”

“Vĩ đại! Vĩ đại thật!” chàng trai lên tiếng giễu cợt một cách tức tối. “Thầy biết là thầy bị sa thải mà!”

Điều tra chìa khóa vào công tắc xe và mở máy. Ngay lúc ấy, đôi chân anh ướt đẫm mồ hôi, chẳng khác nào bước vào phòng tắm hơi. Ngay cả tay lái cũng nóng đến nỗi những ngón tay của Điều giật nảy lên.

“Chó má thật!” anh nguyên rủa.

Chàng sinh viên cười, vui thích. “Thưa thầy, thầy sẽ làm gì khi họ sa thải thầy?”

Tôi định làm gì khi họ sa thải tôi ư? Và còn tiền để trả cho hai bệnh viện nữa! Điều nghĩ. Nhưng đầu óc anh đang khô khốc dưới nắng mặt trời và không thể nghĩ ra được một dự tính nào cho ra hồn, chỉ có những giọt mồ hôi tuôn ra như suối. Với trạng thái bực bội một cách mơ hồ, Điều phát hiện ra mình lại thiếu tự tin.

“Tại sao thầy không trở thành một hướng dẫn viên du lịch? Khi ấy thầy sẽ không còn lo đến chuyện kiếm vài đồng yên bần tiện ở cái trường sa thải thầy, thầy có thể bòn mót những đồng đô-la từ những khác du lịch nước ngoài kia mà!”

“Em biết dịch vụ lu lịch ở đâu không” Điều quan tâm hỏi.

“Em sẽ tìm...Em có thể gặp thầy ở đâu?”

“Có thể chúng ta sẽ gặp nhau sau giờ học tuần tới.”

“Đỡ em lo!” chàng sinh viên reo lên với niềm hưng phấn.

Điều cần thận lái chiếc xe thể thao ra đường. Anh đã muốn tống khứ chàng sinh viên để đọc lá thư trong túi áo. Nhưng khi tăng tốc độ, anh nhận ra rằng mình đang có cảm giác biết ơn cậu ta. Nếu chàng sinh viên đó không đặt anh vào một tình cảnh vui vẻ khi anh lái chiếc xe thể thao đầy bụi rời khỏi công việc mà anh đã mất – anh sẽ cảm thấy bất hạnh làm sao! Chắc chắn anh sẽ nhận được sự giúp đỡ của nhóm bạn trẻ để vượt qua những tình huống khó khăn. Điều nhớ là mình cần xăng và anh lái xe đến trạm xăng nht, sau đó rút trong túi áo ra lá thư mà theo sự mê tín của thời sinh viên thì nó sẽ toàn những tin hấp dẫn.

Ông Delchef đã phớt lờ lời kêu gọi từ tòa công sứ và vẫn sống ở Shinjuku với cô giá giang hồ trẻ tuổi. Không phải ông ta bị vỡ mộng về mặt chính trị với tổ quốc của mình, cũng không có ý định hoạt động gián điệp hay đào ngũ. Đơn giản là ông ta không thể rời cô tình nhân người Nhật đặc biệt này. Đương nhiên, tòa công sứ sợ nhất là vụ của Delchef được lợi dụng về mặt chính trị. Nếu có một chính phủ phương Tây nào dùng ảnh hưởng của họ để phát động một mặt trận tuyên truyền, dựa trên cơ sở cuộc sống của Delchef như một người chống đối chế độ, thì hậu quả chắc chắn sẽ không lường trước được. Theo đó, chính phủ của ông Delchef nôn nóng đưa ông về lại tòa công sứ càng nhanh càng tốt để trả ông về nước, nhưng sự phối hợp tìm kiếm của cảnh sát Nhật chỉ công khai hóa sự kiện mà thôi. Nói một cách khác nếu chính tòa công sứ định sử dụng lực lượng cảnh sát, thì ông Delchef, người đã tham gia kháng chiến trong suốt thời kỳ chiến tranh, chắc chắn sẽ kháng cự mãnh liệt và cuối cùng cảnh sát sẽ lúng túng. Không còn cách nào khác, cuối cùng tòa công sứ sẽ yêu cầu những thành viên trong nhóm nghiên cứu ngôn ngữ Slave cố gắng càng âm thầm càng tốt thuyết phục ông Delchef từ bỏ sự điên rồ đó. Vào lúc một giờ trưa thứ bảy, sẽ có một cuộc họp nữa tại một nhà hàng đối diện với người bạn trong nhóm đã tốt nghiệp. Bạn anh viết, vì Điều là người thân thiết nhất với ông Delchef nên mọi người đều hết sức mong muốn anh có mặt.

Thứ bảy là ngày một: vâng, anh sẽ đến! Người bơm xăng, giống như một con ong tràn đầu mùi mật quanh cơ thể, bị bao phủ bởi một là hơi xăng độc,

Điều trả tiền và rú ga cho xe chạy. Đoán chừng là ngày hôm nay, ngày mai hay cả ngày kia, điện thoại sẽ không gọi đến báo tin về cái chết của con, có việc vặt để lấp đầy những giờ phút nhúc nhối của thời gian hoan thi hành án đối với anh chắc chắn là một điều may mắn. Rốt cuộc, nó là một lá thư tốt.

Điều dừng lại cả hàng thực phẩm trên đường về nhà, mua ít bia và cá hồi đóng hộp. Đậu xe trước nhà, anh bước lên cửa chính và thấy khóa. Có thể Himiko ra ngoài chẳng? Điều bất chợt nổi giận, hình như anh nghe tiếng điện thoại réo âm lên rất lâu mà không ai trả lời. Nhưng khi anh rảo quanh nhà và gọi thử vào cánh cửa phòng ngủ thì thấy đôi mắt của Himiko hé nhìn qua giữa bức màn cửa. Điều thờ dài, mồ hôi vã ra, và anh quay lại cửa trước.

“Có tin gì từ bệnh viện không?” anh hỏi, nét mặt còn căng thẳng.

“Chẳng có gì anh Điều à”

Điều cảm thấy mình như đã phung phí quá nhiều năng lượng khi leo lên chiếc xe hơi thể thao màu đỏ và chạy vòng quanh Tokyo vào một ngày hè. Anh nhận ra mình đã quá sức mệt mỗi khi dồn hết tâm lực vào tin tức về cái chết của thằng bé. Điều nói cộc lốc: “Sao ban ngày mà em khóa chặt cửa vậy?”

“Em cảm thấy sợ. Em có cảm tưởng một con yêu quái mang điều bất hạnh khủng khiếp đang chờ em bên ngoài.”

“Một con yêu quái đeo đuổi em à?” Điều bối rối nói. “Theo anh thì chẳng có gì nguy hiểm với em trong lúc này cả.”

“Lâu rồi kể từ khi chồng em tự tử, em chưa hề có cảm giác đó. Anh Điều, chẳng phải anh đã nói với giọng ngạo mạn đáng kinh ngạc rằng anh là người duy nhất phải canh chừng những con yêu tinh của bất hạnh sao?”

Đó là một cú đòn trời giáng. Và Điều khỏi bị đo ván chỉ vì Himiko quay lưng bỏ về phòng ngủ mà không thèm bồi thêm cú thứ hai.

Nhìn vào đôi vai trần đầy đà của Himiko, Điều len qua cái không khí nặng nề, âm ỉm của phòng khách tối tăm và bước vào phòng ngủ lúc anh đã bình tâm. Một cô gái to con trạc tuổi Himiko, không còn trẻ nữa, đang nằm ườn người trên giường dưới làn thuốc khói bay lơ lửng trong phòng giống như đám mây khí lỏng, tay và vai nàng lộ trần ra.

“Anh Điều, lâu lắm rồi mới gặp” cô gái chào anh bằng giọng khàn đục.

“Chào cô!” Điều lên tiếng, chưa hết bối rối.

“Em không muốn một mình chờ điện thoại gọi đến, vì vậy em nhờ nó đến.”

“Hôm nay cô không đi làm à?” Điều hỏi. Cô gái này cũng là một bạn học của Điều ở khoa Anh ngữ. Hai năm sau khi tốt nghiệp, cô ta chẳng làm gì ngoài chuyện vui chơi. Như hầu hết những cô gái cùng trường đại học với Điều, cô đã từ khước mọi việc làm bởi vì cô cho rằng chúng không x với tài năng của mình. Cuối cùng, sau hai năm ăn không ngồi rồi, cô đã trở thành người thực hiện chương trình cho một đài phát thanh hạng ba chỉ phát sóng trong khu vực địa phương.

“Tất cả chương trình của em đều phát sau nửa đêm. Anh nên nghe những giọng nói như rót mật vào tai mà các cô phát thanh viên muốn ru ngủ khán giả bằng giọng cổ của họ,” cô gái nói với giọng ngọt như đường. Điều nhớ lại những vụ lãng nhãng tai tiếng của cô làm liên lụy đến đài phát thanh, nơi đã thu nạp cô một cách quá hào hiệp. Và anh cũng nhớ như in nỗi kinh tởm của anh đối với cô ta trong thời kỳ sinh viên khi cô không những chỉ bự con mà còn mập ú, có một cái gì đó khiến cho anh không bao giờ có thể đặt tay lên đôi mắt và cái mũi gợi cho anh nhớ đến người bán hàng rong. “Chúng ta có thể

làm gì với đám khói này?” Điều nói một cách dè dặt rồi đặt bia và hộp cá hồi lên chiếc ti vi.

Himiko xuống nhà bếp mở cửa thông gió. Nhưng bạn nàng không quan tâm đến đôi mắt xoi mói của Điều, đốt điếu thuốc mới kẹp giữa những ngón tay thô ráp với móng tay sơn bạc. Trong ánh sáng của đốm lửa vàng cam trên điếu thuốc Dunhill bạc, Điều nhìn thấy những nếp nhăn trên chân mày và những đường gợn sóng trên mí mắt có quầng thâm của cô ta, mặc dù mái tóc xõa lửng trên khuôn mặt. Một cái gì đó đang gặm nhấm cô gái: Điều trở nên cảnh giác.

“Các cô không thấy nóng à?”

“Lạy Chúa, em nóng đến sắp là người đây.” Bạn của Himiko nói một cách u sầu. “Mà không khí trong phòng tù túng khi anh đang chuyện trò vui vẻ với bạn thân thì cũng thấy khó chịu thật.”

Trong khi Himiko đang lảng xãng dưới bếp, xếp bia vào ngăn đá, quét bụi những hộp thực phẩm và xem xét nhãn hiệu thì cô bạn của nàng nằm trên giường nhìn với vẻ chê bai. Điều nghĩ, con khí gió này có lẽ sẽ hết sức thích thú khi tung ra những tin tức nóng hổi về chúng tôi. Tôi chẳng ngạc nhiên nếu như cô ả đưa chuyện lên đài vào một đêm nào đó.

Himiko đã treo tấm bản đồ của Điều lên tường phòng ngủ. Ngay cả quyển tiểu thuyết châu phi mà anh đã giấu trong sắc cũng nằm vãi trên sàn nhà giống như con chuột chết. Hẳn là Himiko đang đọc sách trên giường khi bạn nàng đến. Vì thế nàng ném nó xuống sàn, đi mở cửa rồi sau đó không nhặt lên. Điều nổi cáu: tài sản châu Phi của anh bị đối xử quá bất cẩn, điều này chắc là một dấu hiệu không hay. Tôi cho rằng từ nay mình khôn còn cơ hội nhìn thấy bầu trời châu Phi nữa. Và không còn tính chuyện dành dụm tiền bạc cho chuyến du hành đó nữa, tôi vừa mất công việc mà tôi cần có để kiếm sống qua ngày.

“Hôm nay anh bị sa thải.” Điều nói với Himiko. “Cả chương trình mùa hè và mọi thứ cũng tiêu luôn.”

“Ồ! Chuyện gì xảy ra vậy anh Điều?”

Điều buộc lòng phải nói đến chuyện say rượu, chuyện nôn mửa, chuyện tấn công không mệt mỏi của con người đạo đức kia, và dần dần câu chuyện trở nên nặng nề, khó chịu. Điều mệt mỏi, cắt ngang.

“Và trước mặt ông hiệu trưởng, anh phải bảo vệ mình mới được chứ! Nếu vài sinh viên cho rằng vì ngộ độc thức ăn thì chẳng có gì sai để mà họ phát cáu với anh! Anh Điều, sao anh dễ dàng chấp nhận việc bị sa thải thế!”

Đó là vấn đề. Tại sao tôi chấp nhận chuyện sa thải một cách dễ dàng như vậy? Lần đầu tiên Điều cảm thấy luyến tiếc cái ghế giảng viên mà anh đã mất. Đó không phải là một thứ công việc mà anh vừa vứt bỏ một cách đùa bỡn được. Và anh biết ăn nói làm sao với cha vợ anh? Liệu anh có thể thú nhận rằng anh đã say sưa vô ý thức hôm đưa con bất bình thường của anh chào đời, và rồi sáng hôm sau dự vị của cơn say đã khiến anh xử sự một cách tồi tệ đến nỗi làm cho anh mất việc? Và về chai Jonny Walker mà vị giáo dư đã tặng anh...

“Anh có cảm giác rằng anh chẳng còn lý do gì để đòi hỏi quyền lợi của mình một cách chính đáng. Ngoài ra, anh quá nôn nóng cắt ngang cuộc nói chuyện với thầy hiệu trưởng, anh hoàn toàn đồng ý mọi chuyện, thật thiếu thận trọng vô cùng.”

“Anh Điều,” cô bạn gái cắt ngang, “anh vừa nói anh cảm thấy mình như bị mất tất cả quyền lợi trong thế giới này vì chỉ ngồi chờ con mình chết phải không?”

Như thế là Himiko đã kể cho cô bạn của nàng tất cả câu chuyện kinh tởm đó!

“Có thể là như thế” Điều trả lời, bực mình vì sự vô ý của Himiko và cả sự xấu xược của cô gái. Ngay lúc này thật dễ hình dung ra chúng anh trong một vụ tai tiếng mà nhiều người biết.

“Ch những kẻ nghĩ rằng họ không còn quyền gì nữa trong thế giới thực tại này thì họ sẽ tự tử,” Himiko nói.

“Có chuyện gì mà phải tự tử!” Điều nói với trái tim run sợ.

“Chính ngay sau khi chồng em cảm thấy như vậy, anh ấy đã tự kết liễu đời mình. Anh Điều, nếu anh cũng treo cổ trong chính phòng ngủ này, thì e rằng em đúng là một mục phù thủy.”

“Anh không bao giờ nghĩ đến chuyện tự tử,” Điều tuyên bố.

“Nhưng cha anh đã tự tử, không phải thế sao?”

“Sao em biết?”

“Anh đã nói với em trong đêm chồng em tự tử để an ủi em. Anh muốn em tin rằng tự tử là chuyện bình thường xảy ra hàng ngày.”

“Anh hẳn bị rối loạn,” Điều nói một cách ủ rũ.

“Anh còn kể cho em chuyện cha anh đánh anh trước khi cụ tự tử.”

“Chuyện đó như thế nào?” Cô bạn gái nổi tính tò mò hỏi.

Nhưng Điều buồn rầu im lặng, vì vậy Himiko kể lại chuyện nàng đã nghe.

Khi lên sáu, một hôm Điểu đến bên cha anh hỏi:

Ba ơi, một trăm năm trước khi sinh ra, con ở đâu? Con sẽ ở đâu một trăm năm sau khi con chết? Ba ơi, điều gì xảy ra cho con khi chết? Chẳng nói chẳng rằng, người cha trẻ đá đấm vào miệng anh, làm anh gãy hai cái răng, mặt đầy máu, và Điểu quên nỗi sợ chết. Ba tháng sau, cha anh đã dùng khẩu súng lục của Đức từ thời đệ nhất thế chiến bắn một viên đạn xuyên qua đầu.

“Nếu con anh chết vì thiếu chăm sóc,” Điểu lên tiếng, nhớ lại cha mình, “ít ra anh cũng bớt sợ được một điều. Vì anh sẽ không biết làm gì nếu con anh cũng hỏi khi nó lên sáu. Anh không thể đ thẳng tay vào miệng con mình để làm nó quên đi nỗi sợ chết. Dù là tạm thời.”

“Thôi đừng tự tử, anh Điểu, đồng ý chứ?”

“Đừng quan tâm đến chuyện đó nữa,” Điểu đáp lại, đôi mắt dường như bắt đầu lộ vẻ hoảng loạn của anh quay đi chỗ khác tránh xa cái nhìn từ đôi mắt đỏ ngầu của Himiko.

Cô bạn gái quay qua Điểu như nàng đang chờ đợi sự im lặng của Himiko. “Anh Điểu, không lẽ anh chỉ biết ngồi đó chờ con anh yếu dần vì uống nước đường trong bệnh viện kia sao? Với một tâm trạng tự lừa dối mình, bất định, đầy lo âu như thế ư! Và đó không phải là lý do để anh suy sụp đến thế chứ? Nếu thế thì không phải chỉ có anh mà cả Himiko cũng sút ký đấy.”

“Nhưng tôi không thể giết lấy nó mang về nhà và giết nó được.” Điểu chống chế.

“Ít ra bằng cách đó anh mới không tự lừa dối mình, anh phải thú nhận rằng tay anh đã vấy chàm. Anh Điểu này, bây giờ muốn thoát khỏi tên vô lại trong người anh thì đã quá muộn rồi, anh phải trở thành một tên vô lại vì anh muốn

đứa bé bất thường kia không xâm nhập được vào ngôi nhà bé của anh, vì có cả một vị bác sĩ nào đó trong bệnh viện, trong khi anh thần thờ lượn quanh, đóng vai một nạn nhân hiền lành của nỗi bất hạnh từ trên trời giáng xuống, cứ như anh thật sự là một kẻ lương thiện, và điều này quả thật là tội tặc cho tinh thần của anh! Anh tất cũng biết rõ như tôi là anh đang tự dối mình, anh Điều ạ!”

“Tự dối à? Nếu như tôi cố thuyết phục mình rằng tay mình sạch trong lúc nôn nóng chờ con mình chết khi không có mặt của mình, chắc chắn như thế là không thành thật.” Điều phủ nhận. “Nhưng đằng này tôi hoàn toàn biết rằng mình sẽ chịu trách nhiệm về cái chết của nó.”

“Tôi lấy làm lạ đấy, anh Điều ạ.” Cô bạn nói với vẻ không tin tưởng tí nào. “Tôi e rằng anh sẽ gặp đủ thứ rắc rối vào giờ phút thẳng bé chết, đó là hình phạt anh phải nhận cho tội lừa dối chính mình. Và rồi Himiko phải để mắt tới anh để xem anh có tự tử không. Dĩ nhiên lúc ấy có thể anh sẽ quay về với người vợ đang quá nhiều đau khổ của mình.”

“Vợ tôi nói cô ấy muốn ly dị nếu tôi chối bỏ thằng bé và để cho nó chết.”

“ Một khi người ta đã bị đầu độc bằng sự tự dối mình, người ta không thể nào tự quyết định việc gì cho rõ ràng được,” Himiko nói như minh họa thêm cho lời tiên tri khủng khiếp của bạn nàng. “Anh sẽ không ly dị đâu, anh Điều ạ. Anh sẽ tìm đủ mọi cách để bào chữa cho mình, và sẽ cứu vớt cuộc hôn nhân của mình bằng cách tung hỏa mù những vấn đề có thực. Bây giờ thì một quyết định như ly dị đối với anh còn xa lắm, anh Điều ạ, chất độc bắt đầu ngấm rồi. Và anh có biết câu chuyện kết thúc như thế nào không? Không những vợ anh sẽ tin tưởng anh một cách tuyệt đối, mà một ngày nào đó, anh sẽ tự khám phá ra rằng toàn bộ cuộc sống riêng tư của anh ẩn trong cái bóng của sự dối trá và cuối cùng anh sẽ tự hủy hoại mình. Anh Điều này, những dấu hiệu đầu tiên của sự hủy hoại đã xuất hiện rồi đó!”

“Nhưng đó là một ngõ cụt! Xin nhường lại cho em để em tô vẽ cái tương lai vô vọng nhất mà em có thể nghĩ đến.” Điều tấn công lại với vẻ hài hước nhưng cô bạn học to béo nặng nề vẫn như gạt phắt anh: “Ngay lúc này cũng đã thấy quá rõ là anh đang đi vào ngõ cụt đấy anh Điều ạ.”

“Nhưng việc vợ tôi sinh ra một đứa con bất bình thường là một tai nạn ngoài ý muốn, chả có ai trong chúng tôi chịu trách nhiệm về chuyện này cả. Và tôi chẳng phải là một tên côn đồ thô bạo đủ để vạ cổ thẳng bé cho chết, cũng chẳng phải một vị thánh đủ cương nghị để huy động tất cả bác sĩ cố cứu chữa cho nó sống bất kể nó có thể trở thành một đứa bé tuyệt vọng như thế nào. Vì vậy tất cả những gì tôi có thể làm được là cứ để yên nó ở bệnh viện chờ cho nó yếu dần đi và chết một cách tự nhiên. Khi tất cả mọi chuyện qua đi, nếu tôi lo âu về chuyện tự dối mình giống như con chuột cống chui tọt vào ngõ cụt sau khi nuốt phải bả, thì tôi không thể làm gì hơn”

“Đó chính là điểm sai lầm của anh đấy anh Điều ạ. Đáng lẽ anh phải là một tên côn đồ vô lại hoặc là một vị thánh cương nghị mới phải.”

Điều chợt bắt gặp mùi rượu thoảng trong bầu không khí có vị chua. Anh nhìn khuôn mặt to béo của cô gái vài giây ngay trong ánh sáng mờ mờ, anh cũng thấy nó đỏ bừng và co rúm lại giống như người bị viêm thần kinh mặt.

“Cô say rồi phải không, tôi vừa nhận ra...”

“Điều đó không có nghĩa là anh thoá chuyện đâu, tôi đã nói rồi mà.” Cô gái đắc thắng lên tiếng và chẳng giấu diếm gì khi thở hắt ra một hơi bỗng nặc mùi rượu,” tuy nhiên anh có thể chối bỏ nó đấy anh Điều ạ. Những chút gì còn sót lại của sự tự lừa dối mình sau cái chết của thằng bé đối với anh lúc này chưa rõ ràng lắm đâu. Anh có dám phủ nhận rằng nỗi âu lo lớn nhất của anh bây giờ là thằng con yếu đuối của anh sẽ không chết mà lớn lên như một hạt giống không?”

Tim Điều thất lại mồ hôi bắt đầu tuôn ra. Anh ngồi im lặng thật lâu giống như con chó bị ăn đòn. Rồi không nói lời nào, anh đứng lên đi đến tủ lạnh lấy vài chai bia. Phần chai chìm trong khay đá thì lạnh nhưng phần còn lại thì ấm – đột nhiên Điều mất cảm giác thèm bia. Tuy thế, anh vẫn cầm chai bia và ba cái ly về phòng ngủ. Cô bạn của Himiko trong phòng khách bật đèn sáng, sửa lại tóc tai, trang điểm lại và đang mặc áo. Điều quay lưng lại phòng khách rót đầy ly thứ bia nâu đục một cho anh và một cho Himiko.

“Tụi này đang uống bia đây” Himiko gọi bạn.

“Đừng rót cho tớ. Tớ phải đi đến đài đây.”

“Nhưng còn quá sớm mà.” Himiko nói một cách xã giao.

“Tớ chắc là khi có anh chàng Điều ở đây thì cậu chẳng cần đến tớ đâu.” Cô bạn gái nói như muốn đưa Điều vào cái bẫy gợi ý. Rồi cô nói với Điều: “Em là bà mẹ nuôi xinh đẹp của đám con gái tốt nghiệp cùng lứa đấy. Tất cả bọn chúng đều cần một bà mẹ nuôi xinh đẹp, có nghĩa là cần em, bởi vì chúng chẳng biết mình muốn gì. Bất cứ khi nào có đũa gập vấn đề khó khăn, em đầu xoắn tay áo lên dây cót cho nó. Nay anh Điều, gắng đừng có kéo Himiko đi quá sâu vào những vấn đề riêng tư của gia đình anh đấy nhé.”

Khi Himiko cùng đi với bạn ra ngoài kiểm taxi, Điều đổ chỗ bia nhạt nhèo còn lại trong chậu rồi đi tắm nước lạnh. Trong lúc nước mát bắn tung tóe lên người, Điều nhớ lại một cuộc đi thám hiểm thời tiểu học. Lúc ấy anh bị bỏ lại phía sai, lạc đường và đã lãnh đủ một trận mưa như trút, lạnh ngắt. Một sự cô đơn khủng khiếp và cảm giác tủi nhục của tuyệt vọng xâm chiếm lấy anh. Lúc ấy giống như một con cua vừa lột vỏ, anh chịu thua ngay trước cả cuộc tấn công của kẻ thì bé nhỏ nhất. Anh nghĩ mình đang trong một tình trạng tồi tệ hơn bao giờ hết. Điều mà anh làm để chứng tỏ khả năng phản kháng đáng nể trong cuộc chiến đấu chống bọn thiếu niên đêm đó, giờ đây có vẻ như một phép lạ không thể tin được mà anh sợ không gặ

Cảm thấy tỉnh táo sau khi tắm, Điều nằm trần truồng trên giường. Mùi vị của kẻ ngoài cuộc đã biến mất, chỉ còn lại mùi vị đặc biệt của ngôi nhà cũ kỹ. Đó là cái hang của Himiko. Hẳn nàng đã chà xát mùi của cơ thể mình lên mọi xó xỉnh để làm bằng chứng đây là lãnh địa của mình, hoặc nàng không thể thoát khỏi sự khắc khoải, giống như một con vật bé nhỏ, mềm yếu. Điều gì có thể giữ được Himiko? Điều đã làm sạch mồ hôi và bây giờ mồ hôi lại toát ra lấm tấm. Anh uể oải vào nhà bếp kiểm một chai bia ướp lạnh khác.

Một giờ sau Himiko quay về, nàng thấy Điều lộ vẻ bực tức.

“Nó ghen đấy,” nàng nói để biện minh cho bạn.

“Ghen à?”

“Anh có tin được không? Nó là người dễ mủi lòng nhất trong bọn em. Thường khi bọn em phải ngủ với nó cho nó đỡ tủi thân. Và chính điều này làm cho nó tin rằng nó là bà mẹ nuôi xinh đẹp của bọn em đấy.”

Động cơ đạo đức của Điều đã tiêu tan từ khi anh bỏ rơi đứa con tại bệnh viện. Mối quan hệ của Himiko với cô bạn gái của nàng không gây cho anh một ấn tượng đặc biệt nào.

“Có lẽ cô ấy nói gì ghen,” Anh lên tiếng, “nhưng không có nghĩa là những điều cô ta nói không làm cho anh bị tổn thương.”

9

Họ đang xem tin tức truyền hình nửa đêm. Điều nằm sấp trên giường, chỉ ngẩng cái đầu trông giống như một con nhím bé bỏng, còn Himiko thì ngồi bó gối trên sàn. Cái nóng ban ngày đã dịu đi, và họ, ging như những người sống trong hang thời tiền sử, thường thức không khí mát lạnh trên cơ thể trần truồng. Vì trí óc mãi chờ nghe tiếng chuông điện thoại, họ vặn nút điều chỉnh âm thanh ti vi nhỏ xuống, tiếng động duy nhất trong phòng lúc này là thứ tiếng nói yếu ớt tuồng như tiếng vỗ cánh cửa của con ong. Nhưng cái mà Điều nghe được không phải tiếng nói mang ý nghĩa tâm trạng của con người, anh cũng chẳng nhận ra được những hình thù lung linh trong bóng tối trên màn ảnh. Không có hình ảnh nào từ thế giới bên ngoài lọt vào ý thức anh. Đơn giản là anh đang chờ đợi, giống như một chiếc radio chỉ trang bị bộ phận tiếp nhận, một tín hiệu từ xa mà anh không biết chắc nó có truyền đến hay không. Cho tới lúc này, tín hiệu ấy chưa đến và bộ phận tiếp nhận là Điều đang hổng hóc trong chốc lát, Himiko đột ngột đặt quyển truyện *My life in the Bush of Chost* của nhà văn châu Phi Amos Tutuola lên đùi nàng, rướm người tới tắt nút điều chỉnh âm thanh. Từ lúc ấy, Điều tiếp nhận một cảm giác không rõ ràng từ những hình ảnh mà mắt anh đang nhìn hay tiếp tục chờ đợi, nhìn một cách thất thần lên màn ảnh. Một phút sau, Himiko chống gối lên sàn nhà vươn tay ra tắt ti vi. Đóm thủy ngân lóe sáng rồi vụt tắt như hình ảnh của cái chết được trừu tượng hóa. Điều thở hỗn hển, có thể lúc này con tôi đã chết rồi! Anh cảm thấy điều đó. Từ sáng cho tới giờ phút khuya khoắt này, anh chờ đợi một cú điện thoại, ngoài việc ăn trưa với ít bánh mì, thịt nguội và bia, và làm tình với Himiko nhiều lần, anh đã chẳng làm gì, ngay cả chuyện nhìn tấm bản đồ hay đọc quyển tiểu thuyết châu Phi của mình (trong khi Himiko, dường như bị cơn sốt châu Phi của Điều lây sang, lại bị tấm bản đồ và quyển sách mê hoặc), anh không nghĩ gì ngoài cái chết của đứa bé. Rõ ràng là Điều đang ở trong tâm trạng bế tắc.

Himiko xoay người trên sàn nhà và nói với Điều, ánh mắt nàng sục sôi.

“Gì thế em?” Điều nhướn mày hỏi, không thể nào hiểu được ý nghĩa câu nói của nàng.

“Em nói có thể sự bắt đầu cuộc chiến tranh hạt nhân sẽ có ý nghĩa là phút tận cùng của thế giới!”

“Cái gì khiến em nói thế?” Điều ngạc nhiên hỏi. “Thỉnh thoảng em lại có kiểu nói những điều hoàn toàn bất ngờ.”

“Hoàn toàn bất ngờ à?” Đến lượt Himiko ngạc nhiên. “Chứ không phải tin tức này cũng làm anh bị sốc ư?”

“Tin nào? Anh không để ý, anh trách móc, nhưng dường như nàng nhận ra ngay không có ý đùa cợt với nàng và cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên về những gì đã nghe. Ánh mắt kích động của nàng dịu xuống.

“Hoàn hồn lại đi anh Điều”

“Khrushchev lại tiếp tục thử nghiệm hạt nhân. Rõ ràng ngày nay họ xem việc cho nổ bom nguyên tử giống như việc phóng tên lửa vậy.”

“Ồ, đúng vậy.” Điều nói.

“Hình như anh chẳng có ấn tượng gì cả.”

“Anh nghĩ rằng anh không...”

“Lạ thật!”

Quả là lạ. Lúc này, lần đầu tiên Điều cảm thấy rằng việc tiếp tục thử nghiệm hạt nhân của Xô-viết đã không gây chút ấn tượng nào đối với anh. Ngay cả việc nếu chiến tranh thế giới thứ ba xảy ra với vụ nổ hạt nhân thì cũng không gây ngạc nhiên cho anh được...

“Anh không biết tại sao, nhưng thật tình anh không cảm thấy gì cả.” Điều nói.

“Có phải thời gian này anh hoàn toàn lơ là về chính trị không?”

Điều im lặng ngẫm nghĩ trong giây phút. “Anh không nhạy cảm với tình hình thế giới như thời sinh viên. Em còn nhớ anh thường cùng em và chồng em tham gia những cuộc mít tinh phản đối chiến tranh không? Nhưng điều mà anh quan tâm suốt thời gian đó là vũ khí hạt nhân. Cũng giống như hoạt động chính trị duy nhất mà nhóm nghiên cứu chúng ta tham gia là biểu tình chống chiến tranh hạt nhân. Vậy thì đáng lẽ anh bị sốc vì tin tức về Khrushchev, nhưng lúc này anh xem ti vi mà chẳng cảm thấy gì cả.”

“Anh Điều...” Himiko ngập ngừng nói.

Một nỗi lo mơ hồ buộc Điều lên tiếng, “Dường như thần kinh anh lúc này chỉ nhạy cảm với vấn đề của con anh và chẳng hề bị kích động bởi bất cứ điều gì khác.”

“Đúng thế anh Điều ạ. Suốt 15 tiếng đồng hồ của ngày hôm nay, anh chẳng nói chuyện gì trừ chuyện thằng bé chết hay chưa.”

“Quả thật hình bóng của nó chiếm hết đầu óc anh, giống như anh đang chìm trong bể bơi ngập tràn hình ảnh của thằng bé.”

“Anh điều ạ, điều đó chẳng bình thường tí nào. Nếu như thằng bé cứ yếu đi trong một thời gian dài và tiếp tục như thế hàng trăm ngày, có lẽ anh sẽ điên

mất. Điên mất anh Điếu ạ!”

Điếu trừng mắt nhìn Himiko. Tựa như âm vang những lời nói của nàng có thể bạn tặng cho thằng bé đang yếu dần vì nước đường và sữa loãng nguồn sinh lực như nguồn sinh lực mà Popeye tìm thấy trong hộp rau bi-na. Ôi một trăm ngày! Hai ngàn bốn trăm tiếng đồng hồ!

“Anh Điếu, nếu anh cứ để hình ảnh thằng bé ám ảnh anh như thế này thì em nghĩ ngay cả khi nó mất rồi, anh cũng không thoát được nó.” Himiko đọc một câu tiếng Anh trong vở kịch Macbeth của Shakespeare:

“Những hành vi này không thể được nghĩ theo cách này, anh Điếu này, nếu cứ như thế nó sẽ làm chúng ta điên mất.”

“Nhưng lúc này anh không thể nào không nghĩ đến thằng bé, và có lẽ cả khi nó chết rồi cũng vậy. Anh chẳng biết là gì được. Có thể là em có lý, vì tất cả những gì anh biết là điều xấu nhất sẽ đến sau khi thằng bé mất.”

“Nhưng cũng không quá trễ để anh điện thoại đến bệnh viện dàn xếp cho nó được uống toàn sữa mà...”

“Làm thế không tốt đâu.” Điếu cắt ngang bằng giọng nói rầu rĩ và bối rối nghe như một tiếng than. “Và em biết chẳng hay ho gì nếu em nhìn thấy cái bấu trên đầu nó!”

Himiko chăm chú nhìn Điếu rồi lắc đầu một cách buồn bã khi nhìn thấy vẻ mặt của anh. Họ tránh nhìn vào mắt nhau. Ngay sau đó, Himiko tắt đèn rồi vùi mình xuống giường bên cạnh Điếu. Lúc này trời mát đủ cho hai người cùng nằm trên chiếc giường chật hẹp mà không phải lấn nhau. Nhiều phút trôi qua. Cả hai cùng biết họ đều thức, nhưng lại giả vờ như không biết. Cuối cùng Himiko đột ngột lên tiếng giống như một con chồn không thể chịu đựng sự giả

chết lâu hơn. “ Tối qua anh đã mơ thấy đứa bé phải không?” Giọng nàng run lên một cách kỳ lạ.

“Ừ, mà sao?”

“Anh mơ thấy gì vậy?”

“Anh thấy một quả tên lửa đặt trên mặt trăng và chiếc nôi của thằng bé nằm một mình trên những tảng đá cô đơn một cách khủng khiếp kia. Chỉ có thể thôi. Một giấc mơ đơn giản.”

“Còn em thì thấy anh nằm co ro như một đứa trẻ, hai bàn tay nắm chặt và khóc oa oa. Miệng anh rộng toác.”

“Thật là chuyện khủng khiếp, không bình thường chút nào!” Điều giận dữ nói rồi chìm mình trong nỗi xấu hổ.

“Em sợ quá. Em đã nghĩ anh cứ thế mãi và không bình thường trở lại.”

Điều im lặng, hai gò má nóng bừng lên trong bóng tối. Còn Himiko thì nằm yên như đá.

“Anh Điều này, nếu đây không phải là chuyện riêng của anh, em muốn nói nó có liên quan tới cả em nữa, thì em có thể chia sẻ với anh, và em có thể động viên anh được nhiều hơn...” Giọng Himiko dịu đi như hồi tiếc đã để ý đến tiếng gào của Điều trong giấc ngủ.

“Em nói đúng đấy. Chuyện này chỉ liên quan đến anh, nó hoàn toàn là vấn đề cá nhân. Nhưng đó là một thứ kinh nghiệm cá nhân của kẻ đã tự dẫn mình vào hang sâu và phải tìm ra một lối thoát, kinh nghiệm ấy không chỉ liên quan đến cá nhân anh mà còn liên quan đến mọi người. Và với kinh nghiệm này, ít ra cá nhân đó cũng được nhận phần thưởng vì sự chịu đựng của họ. Cũng

giống như cậu bé Tom Sawyer vậy! Cậu đã chịu đựng trong cái hang tối đen như mực, nhưng đúng lúc cậu ta tìm ra lối thoát thì đồng thời cũng tìm được cả túi vàng. Còn điều mà anh cảm thấy lúc này là cái cảm giác anh đang đào một mỏ sâu thẳng đứng trong một nơi hoàn toàn cách biệt, nó thẳng đuột đến một chiều sâu vô vọng và không bao giờ mở ra một thế giới khác. Vì vậy anh đã trào mồ hôi và chịu đựng trong cái hang động tối tăm đó và kinh nghiệm bản thân anh chẳng giúp được gì cho kẻ khác. Lúc này anh chỉ biết có việc đào, và đào, vô ích, tui nhục. Cái thằng bé Tom Sawyer trong người anh đang tận cùng tuyệt vọng dưới đáy hầm sâu và anh chẳng ngạc nhiên nếu cậu ta hóa điên!”

“Em chưa hề có kinh nghiệm chịu đựng quá sức vô ích như vậy. Anh Điều ạ, ngay sau khi chồng em tự tử, em leo lên giường, chẳng một phương tiện bảo vệ, với một thằng đàn ông có thể đang mắc bệnh, và em thấy mình có dấu hiệu nhiễm bệnh giang mai. chịu đựng nỗi sợ hãi đó trong một thời gian rất lâu, trong lúc ấy em có cảm tưởng như không có căn bệnh thần kinh nào giống như bệnh hiểm muộn của em. Nhưng anh biết đấy, sau đó em đã bình phục, cuối cùng em cũng đạt được một điều gì đó. Kể từ ngày ấy, em có thể thích nghi với mọi thứ dù nó có nguy hiểm đến thế nào chẳng nữa, và trong thời gian rất lâu em không còn lo lắng về bệnh giang mai nữa.”

Himiko kể lại câu chuyện của nàng như là một lời tự thú đùa cợt, nàng còn kết thúc bằng một tràng cười khúc khích. Nhưng cái cách vui vẻ của nàng chỉ giả tạo, Điều cảm thấy cô bạn chỉ cố làm anh vui lên. Ấy thế mà anh vẫn còn cho phéo diễn đạt những lời hoa mỹ với vẻ hoài nghi: “Nói cách khác, lần sau nếu vợ anh sinh ra một đứa con bất bình thường, anh sẽ không còn đau khổ nữa chứ gì?”

“Em đâu có muốn nói như thế,” Himiko chán nản nói, “anh Điều này, nếu như anh có thể chuyển hóa cái kinh nghiệm từ một cái hang thẳng đứng bí bưng thành một đường hầm có lối thoát thì...”

“Anh không nghĩ điều đó có thể xảy ra.”

Cuộc đối thoại kết thúc. “Em đi lấy một ly bia với vài viên thuốc ngủ đây,” cuối cùng Himiko nói. “Anh cũng nên uống vài viên chứ?”

Tất nhiên Điều cũng muốn uống vài viên, nhưng như thế thì anh sẽ không nghe được tiếng chuông điện thoại reo. “Anh không uống đâu.” Anh nói giọng đanh lại với sự mong chờ cao độ. “Anh ghét sáng thức dậy mà có vị thuốc ngủ trong miệng.” Chỉ cần nói *anh không uống* là đủ. Nhưng những lời chua thêm là cần thiết để dập tắt như cầu uống bia và thuốc ngủ đang cháy bỏng trong cổ họng anh.

“Thật không đấy?” Himiko hỏi gặng lại khi mấy viên thuốc xuống cùng với nửa ly bia. “Bây giờ mà anh để ý đến nó có mùi vị giống như một chiếc răng gãy ấy.”

Sau khi Himiko chìm vào giấc ngủ khá lâu, Điều vẫn còn nằm thao thức bên cạnh nàng, cơ thể cứng đờ từ vai đến bụng như người bị mắc chứng phù thủng hành hạ.

Không còn phòng nào để rời đi, cơn đau dấy lên trong cơ thể, Điều nằm thao láo một cách tuyệt vọng. Trước đó khá lâu, cơn nghi ngờ ngọt ngào xâm chiếm lấy anh. Có thể là bác sĩ và các cô y tá kia không cho thẳng bé bú đủ số lượng sữa trong một giờ? Điều có thể nhìn thấy thẳng bé háo hức húp sữa, hai cái miệng đỏ hồng mở ra trên cái đầu cùng màu. Cơ thể anh lâm thâm cơn sốt. Nỗi xấu hổ của Điều nhẹ đi, và sức nặng tăng lên ở đĩa cân bên kia, đĩa cân mang ý nghĩa là vật hy sinh bị một đứa bé kỳ quái hãm hại: cán cân tâm lý đang nâng lệnh hoãn thi hành án của Điều lên tới tột đỉnh, Điều toát mồ hôi, quay cuồng vì nỗi âu lo vị kỷ. Anh chẳng còn thấy gì nữa, cả những đồ đạc trong nhà nổi lên trong bóng tối, mà cũng chẳng nghe bất cứ âm thanh nào, kể cả tiếng rì rầm của những chiếc xe chạy ngang. Giờ đây anh chỉ còn là một cơ thể sống chỉ ý thức được cảm giác châm chích của cái nóng lên da thịt và mồ hôi đang tuôn ra từ chính cơ thể ấy. Nằm bất động hoàn toàn, thứ chất lỏng có mùi lá xanh tiếp tục rỉ ra trên người Điều như con ốc sên bị đập bẹp dí trong vườn.

Tôi biết bác sĩ và các cô y tá kia đang cho con tôi bú đủ sữa...

Điều nghĩ, sáng ra Himiko có thức dậy anh cũng không thể kể cho nàng nghe về chứng hoang tưởng đáng hổ thẹn này: đó chính là chứng hoa tưởng mà cô bạn gái của Himiko đã tiên đoán cốt xem thường anh. Có thể anh không nói với Himiko, nhưng chắc chắn anh sẽ đến khu chăm sóc đặc biệt để thăm dò khi mà nỗi bức xúc chờ đợi cú điện thoại đã đến mức không thể chịu đựng nổi. Trời hừng sáng, chuông điện thoại vẫn không reo. Rồi bình minh qua đi, ánh sáng ban mai bắt đầu len qua màn cửa, Điều vẫn còn bị ngập tới tận cổ trong bể hắc ín âu lo, thức trắng, mồ hôi vã ra, không có gì khác ngoài tiếng chuông ma quái đang reo lên trong tai anh.

Trong nỗi yên lặng đến khó chịu, vai họ cọ vào nhau, Điều cùng viên bác sĩ nhìn chăm chăm qua vách kính ngăn như đang quan sát một con mực trong bể nước. Con của Điều được đưa ra khỏi lồng ấp và đang nằm một mình trên giường. Có thể nó vừa được phẫu thuật vá lại cái môi trên, nhưng hình thù của nó chẳng có gì thay đổi. Đỏ tươi như một con tôm luộc, nó nhìn Điều không giống như cái nhìn của một sinh vật yếu đuối sắp chết. Thậm chí nó có vẻ lớn hơn trước. Và cục bướu trên đầu nó cũng có vẻ to hơn. Đầu nó ngả hẳn ra phía sau để tự tạo sự cân bằng với sức nặng của cục bướu, đưa bé đưa phần dưới của hai ngón tay cái gãi gãi sau tai một cách giận dữ, có lẽ nó cố gắng cào cục bướu với hai bàn tay quặp lại mà không với tới được. Mắt nó nhắm nghiền đến độ khiến cho nửa khuôn mặt nhăn lại.

“Bác sĩ có nghĩ rằng cục bướu gây ngứa không?”

“Cái gì cơ?” viên bác sĩ hỏi lại, và chột hiếu. “Tôi không chắc lắm. Nhưng phần da cục bướu thì quá đỏ như sắp nứt ra, rất có thể nó bị ngứa. Chúng tôi đã tiêm một liều thuốc kháng sinh vào đó rồi, nhưng giờ thì phải ngưng vì cục bướu có thể bị vỡ ra bất cứ lúc nào. Nếu nó vỡ bung thì thằng bé sẽ càng thêm khó thở.”

Điều chăm chú nhìn viên bác sĩ, miệng há ra nhưng rồi lại ngậm câm như hến. Anh muốn xác minh rằng viên bác sĩ đã quên mất là anh, cha của đứa bé, đã ao ước nó chết đi. Mặt khác, lại một lần nữa anh có thể bị chà đạp dưới gót giày nghi ngờ như tối hôm qua. Nhưng tất cả những gì anh có thể làm được là câm miệng.

“Hôm nay hoặc ngày mai nó có thể bị lên cơn co giật,” viên bác sĩ nói. Điều chăm chăm nhìn thẳng bé đang gãi trên đầu như ban nãy với hai bàn tay lớn, đỏ hồng giơ lên phía trên tai. Tai nó giống in tai Điều, vênh ngược ra. “Ba đang thưởng thức tất cả những gì con đang làm đây.” Điều thì thầm như sợ thẳng bé nghe được. Rồi anh cúi chào viên bác sĩ, đôi gò má đỏ bừng, và vội vã ra khỏi khu chăm sóc đặc biệt.

Vào giây phút cánh cửa đóng lại, Điều lại hối tiếc đã không nói rõ ao ước của mình với viên bác sĩ lần nữa. Anh đi dọc theo hành lang, đưa hai tay lên sau gáy gãi đầu bằng phần thịt của ngón tay cái. Dần dần anh cảm thấy đau phía sai như có một khối nặng buộc chặt vào đầu. Anh dừng lại chỉ trong giây phút khi nhận ra mình bắt chước cử chỉ của thẳng bé và lo lắng liếc quanh. Ở góc hành lang, ngay trước vòi nước uống, có hai phụ nữ ở khu sản phụ nhìn thẳng về phía anh. Cảm thấy bao tử trĩu nặng, Điều quay về phía hiện chính và cất bước chạy.

Khi Điều cho xe chạy chậm chậm để tìm chỗ đậu thì bạn anh từ nhà hàng trông thấy và anh ta chạy ra đường. Cuối cùng Điều tìm được chỗ đậu xe, anh nhìn đồng hồ. Trễ mất ba mươi phút. Khi bạn anh tiến lại gần, Điều thấy gương mặt anh ta bồn chồn nóng nảy.

“Xe của bạn mình đây,” Điều bối rối thanh minh về chiếc MG. “Xin lỗi vì đến trễ. Mọi người đều có mặt chứ?”

“Chỉ có tớ và cậu thôi. Những người kia đến chỗ mít tinh ở công viên Hibiya phản đối vụ thử hạt nhân hết rồi.”

“À, ra thế” Điều nói. Anh nhớ mình biết tin tức về vụ thử hạt nhân của Liên-Xô vào lúc ăn sáng khi nghe Himiko đọc báo, nhưng anh không hề quan tâm đến một mảy may. Ngay lúc này mối bận tâm đầu tiên của tôi là vấn đề cá một đứa con quái dị, tôi đã quay lưng với thế giới thực tại. Mọi người khác có quyền tham dự vào số phận toàn cầu với những cuộc mít tinh chống đối họ: một thằng bé có cục bướu trên đầu không dính dáng gì đến họ cả.

“Chẳng ai muốn dây dưa với ông Delchef, vì thế mà họ bỏ đi đến công viên hết” Người bạn nhìn Điều một cách giận dữ, có vẻ như anh ta không chấp nhận thái độ thờ ơ của Điều về sự vắng mặt của những người khác. “Vài ngàn người biểu tình ở công viên Hibiya cũng chả ăn nhằm vì với cá nhân ông Khrushchev cả!”

Điều biết rõ từng thành viên của nhóm nghiên cứu. Không thể phủ nhận rằng việc quan hệ sâu đậm với ông Delchef lúc này có thể gây phiền toái cho họ. Nhiều người làm việc trong những công ty xuất khẩu hạng nhất. Những người khác làm việc tại văn phòng Ngoại vụ hoặc đang dạy đại học. Nếu báo chí đem vấn đề Delchef ra làm xì-căng-đan, vị thế của họ chắc chắn sẽ bị rắc rối nếu như cấp trên khám phá ra họ có quan hệ với ông ta. Chẳng ai trong số họ được tự do như Điều, giảng dạy tại một trường luyện thi và sắp bị sa thải.

“Chúng ta sẽ làm gì?”

“Chúng ta chẳng thể làm gì được. Đối với tôi có lẽ sự chọn lựa duy nhất là từ chối lời đề nghị giúp đỡ của tòa công sứ.”

“Cả cậu cũng không muốn dính đến chuyện ông Delchef à?” Điều chỉ hỏi mà không chú tâm, nhưng đôi mắt bạn anh bỗng đỏ lên và anh ta chòch chọc

nhìn Điều như thế vừa bị nguyên rủa. Điều ngạc nhiên nhận ra rằng anh bạn đã hi vọng Điều cũng quay lưng tức thì với lời đề nghị của tòa công sứ.

“Nhưng cậu hãy xem lại quan điểm của ông Delchef, Điều bình tĩnh phản đối. Người bạn tỏ vẻ dằn dỗi im lặng.

“Để cho chúng ta thuyết phục ông ấy quay trở về có thể là cơ hội cuối cùng của ông ấy. Chẳng phải họ đã nói cần đến cảnh sát nếu chúng ta không làm gì được sao? Cậu biết rằng mình không thể từ chối lời khẩn cầu ấy mà không áy náy lương tâm!”

“Nếu chúng ta thuyết phục được ông Delchef thì quá tốt. Nhưng nếu mọi việc không trôi chảy và vụ này trở thành một *xì-căng-đan*, chúng ta sẽ đứng giữa một biển cổ quốc tế đấy!” Bạn anh lên tiếng trách nhìn mặt anh, nhìn xuốnghế tài xế của chiếc MG trông như bụng một con cừu bị moi hết ruột. “Tớ nghĩ dây dưa với ông Delchef trong lúc mọi việc cứ như thế này có vẻ là không khôn ngoan.”

Điều cảm thấy bạn anh đang khẩn nài anh đừng tranh luận xa hơn, lời khẩn nài trần trụi đến đáng buồn. Nhưng những từ đáng kính sợ như *xì-căng-đan* và *biển cổ quốc tế* hoàn toàn không gây được ấn tượng với anh. Ngay lúc này khi đầu óc anh ngập tràn *xì-căng-đan* về đứa con quái dị và các sự cố gia đình do thằng bé gây ra chặn đứng cổ họng anh hơn bất kỳ một sự cố quốc tế nào khác. Điều chẳng sợ gì về tất cả những cạm bẫy mà anh nghĩ nó có thể vây kín cá nhân ông Delchef. Và anh cũng nhận thấy lúc này, lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu có rắc rối với đứa con, anh đã cho phép mình hành động vượt quá xa giới hạn cuộc sống bình thường. Cả chuyện bù khú của anh cũng thật mĩa mai.

“Nếu cậu quay lưng lại với lời kêu gọi của toàn công sứ như anh em trong nhóm, tớ sẽ một mình tìm gặp một ông Delchef. Tớ thân với ông ấy, cho dù sự cố lộ ra rành rành trước mắt và tớ bị dính vào *xì-căng-đan* này thì nó cũng chẳng gây phiền hà gì cho tớ cả.”

Điểu đang tìm kiếm một việc gì đó có thể lấp đầy thời gian hôm nay và ngày mai, tức là thời gian gia hạn mới của vị bác sĩ ban cho anh. Ngoài ra, anh thật lòng muốn xem cuộc sống ẩn dật của ông Delchef như thế nào.

Vào lúc Điểu nhận lời, bạn anh thay đổi vẻ mặt nhanh như chớp đến độ anh phải bối rối đôi chút. “Nếu cậu muốn làm thì cứ làm đi! Tớ không thể nghĩ ra điều gì tốt đẹp hơn thế nữa,” người bạn nói với sự tin tưởng nồng nhiệt. “Nói thật với cậu, tớ đã hy vọng cậu đồng ý làm công việc này. Mấy người kia đã lạnh lùng bỏ đi ngay khi mới nghe nhắc đến tên ông Delchef, nhưng cậu thì lại hết sức bình tĩnh và khách quan. Điểu này, tớ thán phục cậu đấy!”

Điểu mỉm cười nhẹ nhàng, không muốn làm tổn thương người bạn bỗng nhiên lăm lờ của mình. Ngay lúc này, trong thời gian anh không bận tâm đến chuyện thăng bé khả năng thờ ơ tinh táo của anh là bất tận. Nhưng anh cay đắng nghĩ, đó không phải là lý do để cho hàng triệu người Tokyo còn lại không chịu sự trói buộc của một đứa bé quái dị trên cổ cảm thấy thèm khát được như anh.

“Tớ nói với cậu cái này, tớ sẽ đãi cậu một bữa ăn trưa nhé” người bạn hăng hái đề nghị. “Chúng ta uống bia trước đã.”

Điểu gật đầu và hai người cùng vào lại nhà hàng. Họ ngồi đối diện nhau ở bàn ăn và khi đã gọi bia, người bạn đang hoan hỉ của Điểu nói: “Này Điểu, cậu vẫn còn thói quen dùng ngón cái gãi cái tai như thời bọn mình còn đi học với nhau à?”

Khi men vào con hẻm hẹp trông giống như một vết rạn giữa một nhà hàng Đại Hán và một quán rượu, Điểu tự hỏi không biết còn lối ra nào khác ẩn trong mê cung này không. Theo bản đồ người bạn đã vẽ cho anh, anh vừa bước vào một hẻm cụt chỉ có lối vào duy nhất. Cái ruột tượng này có hình thì như bao tử bị tắc nghẽn ở phần tá tràng. Làm thế nào một người dẫn thân vào cuộc sống

ấn dật có thể tự chôn mình vào một nơi chật hẹp như thế này mà chẳng cảm thấy lo lắng gì? Phải chăng ông Delchef cảm thấy bị săn đuổi đến độ không thể tìm thấy một nơi nào khác làm chỗ lánh thân? May ra ông ta không còn trốn trong hẻm này nữa. Ý nghĩ ấy làm cho Điều vui lên, và rồi anh bước vào khi tập thể ở cuối con hẻm. Đứng trước lối vào có thể đã từng là con đường mòn bí mật dẫn lên một pháo đài trên núi, Điều thấy ánh sáng chói chang của buổi trưa mùa hạ trùm lên con hẻm như một màn lưới bạch kim nóng bỏng. Mặt vẫn ngẩng đầu nhìn bầu trời chói chang, Điều nhắm mắt, đưa hai ngón tay cái gãi đầu đang ngứa của mình. Bỗng nhiên anh buông thõng hai tay như thể chúng rơi xuống, và chợt ngẩng đầu lên. Phía xa có tiếng một cô gái ré lên điên dại.

Điều tháo giày cầm tay, trèo lên vài bậc thang đầy bụi và bước vào tòa nhà. Phía trái hành lang là một dãy cửa lớn thẳng hàng như cửa nhà tù, bên phải là nức tường trong đầy những chữ viết nguệch ngoạc. Điều đi lần ra sau, tìm số nhà trên cửa. Anh có cảm tưởng sau mỗi cánh cửa đều có người đứng, mặc dù tất cả đều đóng. Những người sống ở đây làm sao trốn thoát cái nóng nhỉ? Himiko có phải là kẻ dẫn đầu trong đám tự nhốt mình trong những căn phòng đóng kín của ngay giữa ban ngày không? Điều đi đến cuối dãy phòng và tìm thấy một cầu thang hẹp, dốc nằm khuất phía sau. Anh bất chợt nhìn ra sau: một phụ nữ mập mạp đứng như trời trồng giữa lối đi đang chăm chăm nhìn về phía anh. Bà ta và cả dãy hành lang chìm trong bóng rối, vì lưng bà che khuất ánh sáng từ ngoài đường.

“Anh cần gì ở đó?” Bà ta vừa nói vừa cử động như muốn xua đuổi một con chó.

“Tôi đến thăm một người bạn nước ngoài,” Điều trả lời với giọng khàn khàn.

“Ông ấy đang sống chung với một c Nhật”

“A, sao anh không nói sớm! Ông Mỹ ấy ở căn phòng đầu tiên trên tầng hai.” Nói xong người đàn bà mập mạp ấy biến đi nhanh. Đoán ra “ông Mỹ” chính là Delchef, Điều thấy rõ là ông ta đã chinh phục được cảm tình của người phụ nữ không lồ kia. Điều vẫn còn nghi ngờ khi trèo lên những bậc thang hết sức chật hẹp thì thấy ông Delchef đang đứng trước mặt anh, dang rộng đôi tay chào đón, mặc dù đôi mắt ông có vẻ bối rối. Lòng Điều trào lên niềm vui sướng: Ông Delchef là người duy nhất trong tòa nhà này đã biết để cửa mở chống lại cái nóng.

Điều dựng đôi giày vào chân bờ tường hành lang rồi bắt tay ông Delchef đang vui mừng đón anh từ trong cửa. Giống như một vận động viên chạy việt dã, ông chỉ mặc chiếc quần soọc xanh và áo may ô, mái tóc đỏ hung đã được hớt ngắn nhưng trông ông khác đi với chòm râu rậm rạp cùng màu. Điều không tìm thấy điều gì chứng tỏ rằng kẻ đứng trước mặt anh là một người lính nạn, ngoại trừ cái cơ thể nặng mùi của một con gấu to lớn rất vụng về mặc dù thân hình ông mảnh khảnh. Có thể ông ta không có dịp tắm rửa từ ngày ẩn thân ở đây.

Khi hai người trao đổi với nhau những lời thăm hỏi bằng tiếng Anh pha trộn xuềnh xoàng, ông Delchef cho biết cô bồ của ông vừa đi ra ngoài để làm tóc. Ông mời Điều vào nhà, nhưng Điều chỉ vào sàn trải nhà trải thảm tatami và xin lỗi không thể vào được vì chân bẩn. Ý anh muốn đứng ngoài hành lang nói chuyện cũng được. Anh sợ bị bó rọ trong căn phòng của ông Delchef.

Điều nhìn thấy căn hộ chẳng có đồ đạc gì. Một cánh cửa sổ suy nhất phía sau đang mở, nhưng nó lại bị một hàng rào gỗ dài đặc cách đó vài đoạn chắn ngang. Có thể là do những kẻ sống ở căn hộ bên kia rào không muốn dòm nhó từ cửa sổ của ông Delchef.

“Ông Delchef, tòa công sứ muốn ông mau quay về,” Điều đi thẳng vào sứ mệnh của mình.

“Tôi chẳng về đâu, cô bạn gái của tôi muốn tôi sống với cô ấy ở đây,” ông Delchef mỉm cười. Vốn tiếng Anh nghèo nàn thô thiển của họ làm cho cuộc đối thoại giống như một trò chơi. Nó cũng buộc họ buộc trực.

“Tôi sẽ là người mang thông điệp cuối cùng đây. Sau tôi sẽ có người từ tòa công sứ đến đây hoặc có thể là một cảnh sát Nhật.

“Tôi nghĩ cảnh sát sẽ không làm gì được đâu. Xin nhớ tôi vẫn là một nhà ngoại giao cơ mà.”

“Có lẽ là vậy. Nhưng nếu người của tòa công sứ đến đưa ông đi ông sẽ bị gửi về nước đấy.”

“Vâng, tôi đã chuẩn bị rồi. Vì đã gây chuyện rắc rối, tôi có thể bị thuyên chuyển đến một chức vụ ít quan trọng hơn hoặc bị mất việc như một nhà ngoại giao.”

“Bởi vậy, ông Delchef ạ, tốt nhất là ông nên quay về tòa công sứ trước khi sự việc trở thành xì-căng-đan.”

“Tôi không trở lại đâu. Cô bạn tôi muốn tôi ở lại đây,” Ông Delchef nói với nụ cười bao dung.

“Không phải vì lý do chính trị chứ? Ông đang ăn náu ở đây đơn giản vì sự giàn buộc tình cảm với cô bạn gái ư?”

“Vâng, chính xác là như thế.”

“Ông Delchef, ông thật là một con người kỳ lạ.”

“Kỳ lạ à? Tại sao?”

“Nhưng cô bạn gái ông không nói được tiếng Anh phải không?”

“Chúng tôi luôn luôn hiểu nhau trong im lặng.”

Một nỗi buồn khủng khiếp dâng trào trong lòng Điếu.

“Thôi được, tôi sẽ tường trình lại mọi việc và những người ở tòa công sứ sẽ đến đây ngay để bắt ông về.”

“Nếu tôi sẽ bị bắt ngược với ý muốn của mình thì tôi cũng đành chịu thôi. Tôi nghĩ rằng cô bạn tôi sẽ hiểu.”

Điếu lắc đầu yếu ớt, chấp nhận sự thất bại. Mồ hôi trên chòm râu đỏ hung của ông Delchef. Điếu để ý thấy những giọt mồ hôi đang từ từ rịn ra trên khắp cơ thể ông ta.

“Tôi sẽ nói cho họ biết tâm trạng của ông.” Điếu nói rồi cúi xuống nhặt giày lên.

“Anh Điếu, con anh sinh rồi phải không?”

“Vâng, nhưng cháu nó không bình thường và tôi đang chờ nó chết” Điếu không thể nào giải thích cái động cơ khiến cho anh thú tội. “Thằng bé bị chứng thoát vị não, điều khủng khiếp là nó có tới hai cái đầu.”

“Tại sao anh lại chờ đứa bé chết khi nó cần một cuộc giải phẫu?” Nụ cười của ông Delchef biến mất và cái vẻ can đảm đầy nam tính khiến cho khuôn mặt ông trông dữ dội.

“Chẳng có lấy một phần trăm cơ may sau khi giải phẫu,” Điếu trả lời trong nỗi kinh hoàng.

“Anh biết đó, nhà văn Kafka đã viết trong một lá thư gửi cho cha ông rằng điều duy nhất mà người cha có thể làm được cho đứa con là chào mừng sự ra đời của nó. Còn anh thì làm ngược lại phải không? Chúng ta có thể nào tha thứ cho tính vị kỷ khi chối bỏ một đời sống khác khi người đó là một người cha không?”

Điều im lặng, đôi má và cặp mắt nóng ran lên và đỏ bừng, điều này đã trở thành một thói quen mới của anh. Ông Delchef không còn là một người nước ngoài lập dị với bộ râu hung đỏ, đầy óc khôi hài mặc dù đang gặp tình cảnh gay go nghiêm trọng. Điều cảm thấy mình như bị một viên đạn phê bình của tay bắn tia hạ gục. Anh tập trung sức lực để chống cự với bất cứ giá nào và bỗng nhiên gục đầu, cảm thấy không có gì để nói với ông Delchef nữa.

“A, con người bé nhỏ đáng thương!” Ông Delchef thì thầm, Điều nhìn lên, rùng mình, nhận ra người ngoại quốc này đang nói về anh chứ không phải về đứa bé. Anh im lặng chờ cho đến lúc ông Delchef chịu buông anh ra.

Cuối cùng, khi Điều có thể nói lời tạm biệt, ông Delchef tặng anh một quyển tự điển Anh văn bằng tiếng nước ông. Điều đề nghị ông ký tên vào. Ông chỉ viết một chữ duy nhất bằng tiếng Balkan, ký tên mình bên dưới và giải thích: “Ở nước tôi, từ này có nghĩa là *hy vọng*.”

Ngay chỗ hẹp nhất của con hẻm, Điều lúng túng băng ngang cô gái người Nhật nhỏ bé. Người thấy mùi tóc mới làm và nhìn thấy cái cổ không được sạch cho lắm khi cô gái cúi đầu lướt qua mặt anh, Điều cố kìm ý muốn bắt chuyện với cô ta. Điều ngập mình trong ánh sáng chói chang và tìm một chiếc xe như kẻ trốn chạy, mồ hôi đổ như thác trên cơ thể anh. Vào thời điểm nóng nhất trong ngày, anh là kẻ duy nhất đang chạy trong thành phố.

10

Sáng chủ nhật, Điều thức dậy nhận ra phòng ngủ tràn ngập ánh sáng khác thường và không khí trong lành: cửa sổ rộng mở, một cơn gió nhẹ ùa vào phòng rồi thoảng vào hành lang. Từ phòng khách, tiếng o o của chiếc máy hút bụi vọng vào. Đã quen với sự tối tăm của ngôi nhà, Điều bối rối trong thứ ánh sáng tràn ngập này vì cơ thể mình vùi dưới lớp chăn. Trước khi Himiko ập vào trêu chọc sự trần truồng của anh, Điều vội vã mặc quần áo và đi ra phòng khách.

“Chào anh”. Himiko nói một cách vui vẻ. Đầu quấn khăn, nàng đang điều khiển chiếc máy hút bụi như thể đó là cây sào mà nàng dùng để đè một con chuột đang chạy vụt qua. Với gương mặt đỏ bừng, nàng quay lại nhìn Điều lúc này đã lấy lại vẻ tươi trẻ. “Bố chồng em đến đấy, ông cụ đang đi dạo trong khi chờ em lau nhà.”

“Tốt hơn anh nên đi”

“Tại sao anh bỏ chạy thế anh Điều?” Himiko bực bội nói.

“Giai đoạn này anh cảm thấy mình giống như một kẻ ăn dật, phải gặp một người lạ lúc mình đang ăn thân thì thật khó chịu.”

“Bố chồng em biết lũ đàn ông thường ngủ lại đêm ở đây, điều đó chẳng có gì làm ông cụ phiền hà cả. Nhưng em nghĩ rằng ông cụ sẽ bối rối nếu có một người bạn của em bỏ chạy như một kẻ đào tẩu khi thấy ông cụ đến đây.” Gương mặt của Himiko vẫn còn lộ vẻ khó chịu.

“Thôi được. Vậy thì có lẽ anh nên đi cạo râu đã.” Điều quay vào phòng ngủ. Vẻ bức dọc của Himiko là một cú sốc. Điều ngẫm lại mình đeo bám dai dẳng thế nào từ lúc rời về nhà cô bạn gái, anh quên mất rằng đó là căn phòng của một người độc thân...Làm thế nào anh có thể tự cho mình một thứ quyền hành tuyệt đối như thế! Trong nỗi bất hạnh riêng tư, anh đã trở thành một con nhộng, chỉ nhìn thấy bên trong cái kén, không hề hoài nghi gì dù chỉ trong thoáng chốc những đặc quyền của một con nhộng...

Cạo râu xong, Điều liếc nhìn gương mặt xanh xao u tối của con nhộng trong chiếc kính mờ hơi nước. Anh để ý thấy mặt mình có vẻ nhăn nheo, không phải đơn giản vì mình bị sút ký. Anh cảm thấy thế.

“Từ khi anh đột chiếm lấy em, anh hành động gần giống như một tên vị kỷ điên rồ.” Điều tự động giải thích khi anh quay lại phòng khách. “Anh lại còn cảm thấy như đó là cách xử sự duy nhất.”

“Anh đang xin lỗi em đấy à?” Himiko trêu chọc. Mặt nàng hoàn toàn dịu lại.

“Anh đã ngủ trên giường em, ăn thứ em nấu, lại còn làm cho em lệ thuộc vào anh. Anh không có quyền làm thế, vậy mà anh hoàn toàn cảm thấy nơi đây như ở nhà mình.”

“Anh Điều, anh sắp bỏ đi phải không?” Himiko nói một cách khó chịu.

Điều chăm chăm nhìn cô bạn và lặng người đi vì cảm thấy một điều gì đó giống như định mệnh: anh không bao giờ gặp được một ai khác hoàn toàn thích hợp với anh đến thế. Cái hương vị tiếc nuối mặn chát trong cổ họng anh.

“Nếu cuối cùng anh phải đi thì cũng ngồi lại với em chốc lát, được không anh Điều?”

Quay về phòng ngủ, Điều nằm trên giường nhắm mắt lại, kê hai tay lên sau đầu. Anh muốn có được phút riêng tư một mình.

Lát sau, ba người ngồi quanh chiếc bàn ở phòng khác phụ bàn luận về những nhà lãnh đạo mới ở các nước châu Phi và ngữ pháp của tiếng Swahili. Himiko tháo tấm bản đồ trên tường phòng ngủ xuống trải trên bàn để chỉ cho bố chồng.

Đột nhiên ông cụ đề nghị: “Tại sao anh và Himiko không du lịch sang châu Phi? Nếu con bán căn nhà này và đồ đạc, con sẽ đủ tiền đi chơi đấy.”

“Quả là ý kiến hay đấy...” Himiko liếc nhìn Điều như thể thử lòng anh. “Anh có thể quên nỗi đau khổ về đứa con, còn em thì quên chuyện tự tử của chồng em.”

“Đúng thế, và điều đó thật quan trọng.” Bố chồng Himiko tuyên bố. “Sap hai con không chuẩn bị hành lý đi châu Phi đi?”

Lời đề nghị đột ngột đến nỗi làm cho Điều hoang mang run lên mà không kiềm chế được. “Cháu không thể làm thế, cháu không thể,” anh nói với tiếng thở dài yếu ớt.

“Tại sao không?” Himiko thách thức.

“Một chuyến du lịch sang châu Phi để quên đứa con mình đang suy yếu què là trò lừa bịp. Anh...” Điều đỏ mặt, lắp bắp, “...anh không thể làm thế được!”

“Anh Điều là một người cực kỳ đạo đức.” Himiko chế giễu.

Điều càng đỏ mặt hơn và anh làm ra vẻ trách móc. Thực tế thì anh đang nghĩ mình nên tan biến như gia vị trong xoong canh đang sôi nếu bố chồng nài nỉ đề nghị một cuộc du lịch sang châu Phi với mục đích đạo đức là cứu Himiko thoát khỏi sự ám ảnh về chồng nài nỉ, thật háo hức biết bao vì được thư giãn với

chuyến du lịch mang sự lừa dối ngọt ngào ấy! Điều vừa sợ ông cụ có thể đề nghị theo kiểu ấy, vừa sợ mong muốn nghe những lời như thế: trong nhu cầu đáng ghét của mình anh cảm thấy như tự giấu mình trong hang tối. Một chập sau, anh thấy trong mắt Himiko lấp ánh tia tình ngộ.

“Anh Điều sẽ trở về với vợ trong một hai tuần nữa.”

“Ồ, bác không nhận ra...” Bố chồng nàng nói. “Bác đề nghị đi du lịch chỉ vì đây là lần đầu tiên bác thấy Himiko sinh động hẳn lên kể từ ngày con trai bác mất. Himiko vọng là anh không giận bác.”

Điều bối rối nhìn bố chồng Himiko. Ông cụ có cái đầu ngắn, hói sạch và chẳng rõ nó chấm dứt ở đâu vì làn da rám nắng sau đầu như dính vào cổ và vai ông. Một cái đầu gợi nhớ đến con sư tử biển với đôi mắt hơi trầm tĩnh, hơi u tối. Điều cố tìm ra bản chất của ông nhưng không thấy được gì. Vì thế, anh gi im lặng cảnh giác và mỉm cười mơ hồ, cố che đậy sự thất vọng nhục nhã đang lan dần lên ngược làm tắc nghẽn cổ họng anh.

Một giọng thanh niên xin gặp cha đứa bé đang nằm trong khu chăm sóc đặc biệt của bệnh viện trường đại học. Điều chết trân, trả lời bằng giọng như như tiếng muỗi vo ve. Đó là một bác sĩ thực tập gọi đến để nhận lại lời của viên bác sĩ phụ trách về thằng bé.

“Xin lỗi đã gọi đến qua muộn, nhưng ở đây chúng tôi đầy ắp công việc. Mai ông đến khu phẫu thuật não vào lúc 11 giờ sáng mai, đó là văn phòng của bác sĩ trợ lý giám đốc. Lẽ ra thì đích thân bác sĩ gọi cho ông nhưng ông ấy quá mệt. Chúng tôi phải làm việc luôn tay tới tận khuya”

Điều hít một hơi sâu và nghĩ: *Thằng bé đã chết, viên trợ lý giám đốc sắp mổ xác.*

“Tôi hiểu. Tôi sẽ có mặt lúc 11 giờ. Cám ơn.”

Thằng bé suy yếu và đã chết! Điều lại tự nói với mình khi anh đặt ống nghe xuống. Nhưng thằng bé đã được cái chết viếng thăm bằng cách nào mà đến nỗi bác sĩ phải kiệt sức? Điều đang nếm vị mật đắng từ bụng trào lên. Ngay trước mắt Điều, từ ngoài bóng đêm, có một vật gì to lớn và khủng khiếp đang chăm chăm nhìn anh.

“Anh Điều, có gì kinh khủng lắm à” Himiko nói mà không có vẻ gì khiến trách, chăm chú nhìn khuôn mặt Điều qua bóng tối một cách giấu cợt.

“À, anh xin lỗi”

“Chuyện thằng bé phải không?”

“Ừ, nhưng rõ ràng không phải trước đó đã làm cho họ như tử” Điều nói và lại khiếp hãi.

“Văn phòng của trợ lý giám đốc nói gì thế?”

“Họ muốn anh có mặt ở đó sáng nay.”

“Anh cần phải uống thuốc vài viên thuốc an thần với rượu rồi ngủ, anh không còn chờ cú điện thoại nào nữa mà. Himiko thật dịu dàng.

Khi Himiko bật đèn ngủ vào nhà bếp, Điều nhắm mắt tránh ánh đèn. Anh còn dùng cả hai bàn tay che mắt và cố suy xét vái bộ phận chính nhọn hoặc, đơn độc nằm trong bộ não trống rỗng của thằng bé – tại sao thằng bé sắp chết đã quần nhân viên bác sĩ đến tận khuya? Nhưng Điều lập tức chạm trán với khái niệm đã khuấy lên trong lòng nỗi sợ hãi và anh giật nảy người. Mở nhanh mắt, anh cầm lấy ly whisky còn một phần tư trên tay Himiko và một mớ thuốc ngủ nhiều hơn liều lượng chỉ định nuốt một hơi rồi lại nhắm mắt.

“Đó cũng là chuyện em quan tâm đấy,” Himiko nói.

“À, anh xin lỗi,” Điếu lập lại một cách ngớ ngẩn.

“Anh Điếu”, Himiko nằm xuống giường, cách Điếu một khoảng.

“Gì thế em?”

“Em sẽ kể chuyện cho anh nghe cho tới khi rượu và thuốc có tác dụng. Một đoạn từ quyển tiểu thuyết châu Phi đó. Anh đã đọc chương nói về bọn ma quỷ cướp của giết người chưa?”

Điếu lắc đầu trong bóng tối.

“Khi một người đàn bà có thai, lũ quỷ đã chọn một trong những đứa con của chúng cho lên vào nhà người đàn bà. Đêm đến, con quỷ con ra đời dưới lót một bào thai vô tội...”

Điếu im lặng lắng nghe. Mọi việc đã sắp đặt sẵn, chẳng bao lâu đứa bé đó ngã bệnh. Khi người mẹ sắm lễ vật cúng cầu an cho con mình thì lũ quỷ bắt lương lén mang đi giấu vào một chỗ bí mật. Người ta chưa bao giờ thấy một đứa bé như thế lành bệnh. Khi đứa bé chết và mang đi an táng, con quỷ con hiện nguyên hình thoát khỏi năm mồ, quay về hang ổ của chúng với tất cả những lễ vật lấy từ chỗ cất giấu bí mật.

“... rõ ràng là cái bào thai bị quỷ ám đó đã sinh ra thành một đứa bé xinh đẹp để chiếm hết trái tim của người mẹ, vì thế bà ta không hề do dự dâng cúng tất cả những gì bà có. Người châu Phi gọi chúng là “trẻ sinh ra để chết”, nhưng không hẳn tuyệt vời để tưởng tượng chúng xinh đẹp như thế nào, dù đó là những đứa bé tí hon!

Có thể Điều sẽ kể cho vợ nghe câu chuyện này. Và vì con chúng ta sinh ra để mà chết nếu nó đúng là con của quý, cô ấy sẽ tưởng tượng nó là một đứa bé hết sức xinh đẹp, ngay cả tôi cũng có thể sửa chữa ký ức của mình. Và đó sẽ là sự lừa dối lớn nhất đời tôi. Đứa con kỳ dị của tôi đã chết mà không được sửa sai lại cái đầu đôi xấu xí của nó, sau khi chết nó vẫn mãi mãi mang hai đầu. Và nếu có một đấng quyền năng tác động luật lệ vào thời gian vô tận đó, ông ta phải thấy đứa bé hai đầu và cả cha của nó. Bụng Điều sôi lên sùng sục, Điều chìm ngay vào giấc ngủ giống như chiếc máy bay lao ra khỏi bầu trời, một giấc ngủ kín bưng trong chiếc hộp không chút tia sáng của bất cứ giấc mơ nào len vào. Tuy thế, trong tia phản chiếu cuối cùng của ý thức, một lần nữa, Điều lại nghe tiếng bà mẹ nuôi tốt bụng thì thầm: “Anh Điều, quả là anh khiếp sợ đấy!” Điều thấy đau phía sau như đầu đang bị đeo một sức nặng, cố đưa hai ngón tay cái lên gãi sau tai, khiến cùi chỏ thúc vào miệng Himiko. Đau đến chảy nước mắt, Himiko chăm chăm nhìn qua bóng đêm gương mặt co rúm lại một cách mất tự nhiên của người bạn tình đang ngon giấc. Himiko tự hỏi không biết Điều có hiểu nhầm cú điện thoại từ bệnh viện gọi đến không. Không hẳn là thằng bé đã chết. Phải chăng nó đã uống được sữa thật và đang hồi phục? Và không phải họ muốn gọi Điều đến bệnh viện để thảo luận về vụ mổ cho thằng bé chứ? Người bạn đang ngủ cạnh nàng, với thân hình gập đôi thiếu thoải mái, giống như một con đười ươi trong chuồng, và mùi rượu nồng nặc bùng lên theo hơi thở của anh ta làm cho Himiko thấy vừa buồn cười, vừa đáng thương. Nhưng giấc ngủ này là thời gian nghỉ xả hơi trước khi bước vào cuộc chiến đấu sáng ngày mai. Himiko ra khỏi giường và kéo tay chân của Điều cho thẳng lại. Anh nặng như một người khổng lồ bị ếm bùa, cơ thể anh không một phản ứng kháng cự. Himiko choàng tấm khăn trải giường quanh người giống như một nhà hiền triết Hy Lạp và ra phòng khách. Nàng nghiên cứu những tấm bản đồ châu Phi cho đến khi trời sáng.

Đột nhiên nhận ra sai lầm của mình, Điều đỏ mặt giận dữ như thể mình bị đưa ra làm trò cười một cách thô bạo. Anh vừa bước vào văn phòng trợ lý giám đốc thì thấy họ đang chờ anh ở đó, nhiều bác sĩ trẻ trong đó có người phụ trách trường hợp con anh và một vị giáo sư già với dáng vẻ của một chuyên gia hiền lành. Nhận ra sai lầm của mình, Điều đã đứng lại như trời trồng ngay bên

trong cánh cửa. Bây giờ thì anh ngồi xuống chiếc da màu vàng ngay giữa vòng vây của các bác sĩ. Anh cảm thấy mình như một tên tội phạm bị kéo lê về trạm gác sau khi âm mưu trốn thoát khỏi nhà tù – là đứa con kỳ quái – bị bại lộ. Và đám lính canh này định làm gì thế này! Phải chăng họ hòa nhau gài bẫy anh bằng cú điện thoại nhập nhằng tối hôm qua để vui thú với cuộc chạy trốn và thất bại của anh từ trên đỉnh tháp canh của họ

“Người này là cha của đứa bé.” Khi viên bác sĩ nhi khoa giới thiệu anh với mọi người thì Điều vẫn ngồi im lặng. Dứt lời, anh ta nở nụ cười bối rối rồi rút lui về cái góc của người quan sát. Vị bác sĩ phẫu thuật não nói rõ vấn đề suy dinh dưỡng của thằng bé, và viên bác sĩ trẻ có lẽ đã phản bội anh. Quí tha ma bắt hãn ta đi! Điều nghĩ, chăm chăm nhìn viên bác sĩ trẻ.

“Hôm qua tôi đã khám con anh và hôm nay khám lại. Tôi nghĩ chúng tôi có thể mổ cho cháu khi nó mạnh hơn chút nữa.” Vị bác sĩ phẫu thuật não nói.

Hãy giữ vững lập trường! Điều ra lệnh cho đầu óc mình trước khi cơn đau bao trùm lấy anh: người phải chống lại những tên thảo khấu này, tự bảo vệ đứa con kỳ quái đó. Điều đã đánh bài chuẩn ngay khi anh nhận ra sai lầm đẫm máu của mình và giờ đây anh không nghĩ được gì ngoài chuyện quay lưng trốn chạy để tự vệ. Tôi phải ngăn cấm họ mổ, nếu không thằng bé sẽ bước hùng dũng vào đời tôi như một đội quân xâm lăng.

“Liệu cháu có chút cơ hội nào lớn lên bình thường nếu bác sĩ mổ cho cháu không?” Điều hỏi một cách máy móc.

“Tôi chưa thể nói chắc được điều gì.”

Điều nhíu mắt lại một cách dữ tợn như muốn nói anh không phải là một thằng người được đem ra làm trò cười. Trong đầu anh hiện lên một vòng lửa xấu hổ nóng tột độ. Giống như một con hổ trong gánh xiếc, Điều gồng mình chuẩn bị cú nhảy có thể đưa anh qua khỏi vòng lửa.

“Thưa bác sĩ, giữa hai khả năng, thằng bé sẽ lớn lên bình thường hay không, thì khả năng nào mạnh hơn?”

“Tôi không thể trả lời anh chắc chắn cho tới khi chúng tôi mổ xong.”

Không chút thẹn thùng, Điều làm sáng tỏ cái vòng lửa xấu hổ: “Vậy thì các ông đừng mổ còn hơn.”

Tất cả các bác sĩ chăm chăm nhìn Điều và dường như họ nín thở. Điều cảm thấy giọng nói của mình không hề vướng chút hổ thẹn. Một điều hay là Điều đã không thực hiện quyền tự quyết trớ tráo này, vì vị đã nhanh chóng nhận ra rằng chính Điều đã bộc lộ ý định mình một cách rõ ràng.

“Thế thì anh sẽ mang nó về với anh à?” Ông nói một cách cộc cằn, biểu lộ sự giận dữ.

“Vâng, tôi sẽ mang cháu về.” Điều cũng nói nhanh.

“Chúng tôi không để anh phải chờ đợi đâu.” Viên bác sĩ dễ xúc động nhất mà Điều chạm trán trong bệnh viện này biểu lộ rõ ràng thái độ đáng ghét của anh ta đối với Điều.

Điều đứng dậy và các bác sĩ cũng đứng lên. Tiếng chuông báo hiệu kết thúc cuộc chơi, anh nghĩ, tôi đã đẩy lui được đứa con ký quái.

“Có thật là anh chuẩn bị mang thằng bé đi không?” Viên bác sĩ nhi khoa trẻ tuổi ngần ngại hỏi khi họ bước vào phòng đợi.

“Chiều nay tôi sẽ đến đón cháu.”

“Nhớ mang theo đồ mặc cho cháu nhé.”

Viên bác sĩ tránh nhìn gương mặt Điều và đi về phía dãy hành lang.

Điều vội vã bước ra quảng trường trước mặt bệnh viện. Bầu trời có vẻ u ám, cả Himiko với đôi kính râm lẫn chiếc xe thể thao màu đỏ cũng nhuộm vẻ xấu xí, tàn tạ. “Tất cả là một sự sai lầm, người ta cười vào mũi anh.” Điều cười chế giễu, gương mặt anh méo mó.

“Em đã sợ điều đó.”

“Tại sao?” Giọng Điều có vẻ gay gắt.

“Chẳng có lý do gì đặc biệt anh Điều ạ...” Himiko ấp úng trong miệng.

“Anh đã quyết định đem thằng bé về.”

“Về đâu, đến bệnh viện khác à? Hay quay về căn hộ của anh?”

Ngay lập tức, anh đắm mình trong nỗi kinh hoàng. Anh cũng chưa kịp nghĩ sau đó mình sẽ làm gì. Anh chỉ tuyệt vọng chống lại các bác sĩ ở bệnh viện này muốn nhúng tay giải phẫu cho thằng bé, rồi trút hết gánh nặng cho phần đời còn lại của anh với đứa trẻ có cái đầu như một cái hang sâu. Bệnh viện chắc hẳn không bao giờ chịu nhận lại “món hàng” mà họ đã từng có lần xem như đồ bỏ. Còn nếu như anh mang thằng bé về nhà, anh sẽ phải chiến đấu với tính hiếu kỳ vô độ của bà chủ cho thuê nhà. Giả sử anh tiếp tục chế độ kiêng khem độc hại cho thằng bé, như bệnh viện áp dụng cho nó đến ngày hôm qua, trong phòng ngủ của anh, thì thằng bé với cái đầu đôi đó sẽ kêu gào vì đói cho cả khu phố biết và sẽ làm cho đàn chó sủa inh lên. Và giả sử thằng bé sẽ chết sau vài ngày gào thét như thế, thử hỏi có vị bác sĩ nào dám làm giấy tờ chứng nhận cho cái chết của nó? Điều hình dung ra mình bị bắt giữ vì tội giết hại trẻ con và những chuyện ghê tởm mà báo giới sẽ dựng lên.

“Em nói đúng đấy. Anh không thể mang nó đi bất cứ nơi đâu.” Điều thờ người, thở ra toàn mùi chua.

“Anh Điều ạ, nếu chẳng có kế hoạch nào trong đầu...”

“Thì sao?”

“Em đang nghĩ tại sao không phó mặc mọi chuyện cho vị bác sĩ em quen. Em chắc chắn ông ta sẽ giúp một tay cho những ai không muốn có con... Em đã gặp ông ta khi cần phá thai.”

Một lần nữa, Điều gặp lại nỗi đau của một tên lính hèn nhát đã miệt mài bảo vệ lấy mình sau khi cả trung đội của hắn bị cuộc tấn công của thằng bé quái dị tàn sát hết. Mặt tái xanh, anh lại nhảy qua một vòng lửa khác: “Anh sẵn sàng nếu vị bác sĩ đồng ý.”

“Đương nhiên – yêu cầu vị bác sĩ giúp đỡ chúng ta – sẽ có nghĩa là chúng ta...” Giọng của Himiko mang vẻ mệt mỏi bất thường, “... đang nhúng tay vào vụ mưu sát thằng bé...”

“Không phải *tay chúng ta* mà *tay anh*! Anh sẽ làm bẩn tay anh vì chuyện mưu sát thằng bé.” Điều nghĩ, ít ra anh cũng đã tự giải phóng mình khỏi một sự dối trá. Nhưng nó không mang lại cho anh niềm vui nào, nó giống như việc bước xuống cầu thang dẫn vào ngục tối chỉ bằng một bước ch

“*Tay chúng ta*, anh Điều ạ – anh sẽ hiểu – Anh lái xe giúp em được chứ?”

Điều nhận ra sự căng thẳng cực độ của Himiko trong giọng nói kéo dài của nàng. Đi vòng ra trước xe, anh trèo vào một chỗ ngồi trước tay lái. Trong chiếc kính chiếu hậu, Điều thấy gương mặt Himiko nhợt nhạt và tèm nhem, một chút phấn trắng lấm chấm quanh môi. Khuôn mặt của chính anh, chắc hẳn trông cũng thảm hại không kém. Điều cố khạc ra ngoài cửa xe nhưng miệng anh khô

khốc, cổ họng anh chỉ phát ra một âm thanh tắc nghẹn. Anh phóng xe chạy bạt mạng theo kiểu mà anh học được từ Himiko.

“Anh Điều à, viên bác sĩ mà em nói đó chính là anh chàng trung niên có cái đầu giống như quả trứng, đứng ngoài cửa sổ gọi em vào cái đêm đầu tiên anh ở lại nhà em đấy. Anh còn nhớ anh ta không?”

“Anh nhớ,” Điều vừa nói vừa nghĩ dường như đến giờ phút này, anh còn sống sót được là nhờ không có bất cứ mối quan hệ nào với một con người như thế.

“Khi nào điện thoại cho anh ta, chúng ta có thể biết cần phải làm gì để mang thằng bé đến.”

“Viên bác sĩ ở bệnh viện dặn anh đừng quên mang quần áo cho thằng bé.”

“Ta có thể dừng lại ở căn hộ của anh. Anh phải biết quần áo chỗ nào để mà lấy chứ.”

“Anh nghĩ đừng lấy thì tốt hơn!” Trong trạng thái háo hức, Điều nhớ lại cảnh sốt sắng chuẩn bị cho đứa con hàng ngày. Giờ đây, anh muốn từ bỏ tất cả những đồ dùng trẻ con, cái nôi có mui màu trắng, cái tủ đựng áo quần em bé màu trắng ngà có tay cầm giống như quả táo, và mọi thứ.

“Anh không thể lấy quần áo cho thằng bé ra khỏi chỗ ấy được.”

“Thôi, em nghĩ rằng không nên, vợ anh sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu chị ấy biết rằng anh đang dùng những đồ dùng của thằng bé cho mục đích này.”

Hắn là vậy, Điều nghĩ, dù cho anh không muốn lấy bất cứ thứ gì căn hộ. Vợ anh sẽ không bao giờ tha thứ cho anh khi nàng biết rằng đứa con đã chết ngay

sau khi được chuyển từ bệnh viện này sang bệnh viện khác. Giờ đây, khi quyết định này được thực hiện thì cuộc hôn nhân của hai người sẽ không còn có thể kéo dài hơn được bằng cách vây bọc vợ anh trong những mối hồ nghi mơ hồ. Nó ở ngoài khả năng của anh lúc nào, dù cho anh lo lắng chiến đấu chống lại sự ngứa ngáy nội tâm do điều giả trá gây nên. Điều đã cản vào một thực tại khác được bọc bằng lớp đường lừa lọc.

Khi đến gần một giao lộ rộng – một trong những đường cao tốc vòng quanh thành phố khổng lồ – họ phải dừng lại vì đèn đỏ. Điều bồn chồn nhìn về hướng anh định đi. Bầu trời đầy mây là đà ngay trên mặt đất. Một cơn gió mang hơi nước rít trên đầu những ngọn cây cao của con đường bụi bặm. Ngọn đèn giao thông chuyển sáng màu xanh đứng sừng sững giữa bầu trời u ám, khiến Điều có cảm giác cả người mình như đang bị cuốn hút vào đó. Rằng anh cũng được bảo vệ bởi chính dấu hiệu giao thông như những kẻ chưa bao giờ phạm tội mưu sát trong cuộc đời họ, và điều này làm anh có cảm giác khó chịu về sự công bằng.

“Em muốn gọi điện thoại ở đâu?” Anh hỏi, cảm thấy mình giống như một kẻ phạm tội trên đường trốn chạy.

“Ở cửa hàng thực phẩm gần nhất. Sau đó ta sẽ mua ít xúc xích và thức ăn nhẹ bữa trưa.”

“Được thôi.” Điều nói một cách phục tùng, mặc dù bụng anh bắt đầu khó chịu. “Nhưng liệu ông bạn em bằng lòng giúp chúng ta không?”

“Cái đầu tròn vo của anh ta khiến cho anh ta có vẻ nhân từ, nhưng thật ra anh ta đã làm những điều kinh tởm. Chẳng hạn như...” Himiko rơi vào im lặng một cách gượng gạo và cong đầu lưỡi liếm môi. Thế có nghĩa là người đàn ông nhỏ con ấy đã gây ra những điều đáng sợ đến nỗi Himiko không đủ can đảm kể lại! Điều lại cảm thấy buồn nôn, bữa ăn trưa với xúc xích không còn cần thiết nữa. Thật vậy.

Điêu lên tiếng: “Khi điện thoại xong, chúng ta nên mua cho thằng bé cái gì để mặc thay vì bận tâm đến chuyện xúc xích, cũng như bận tâm đến cái nôi. Anh nghĩ đến cửa hàng bách hóa là nhanh nhất. Nếu không thì anh sẽ phát điên vì chuyện mua sắm quần áo con nít đấy.”

“Em biết chúng ta cần gì mà anh Điêu, anh có thể đợi ở xe.”

“Ngay sau khi vợ anh có mang, anh đã đi mua sắm với cô ấy. Cửa hàng đầy những bà bầu và những đứa bé la khóc, bầu không khí ấy có một cái gì đó rất thú vị.”

Điêu liếc nhìn Himiko và thấy sắc mặt nàng nhợt nhạt, có lẽ nàng cũng cảm thấy buồn nôn. Họ cho xe chạy tiếp, cả hai xanh xao và im lặng. Cuối cùng khi Điêu lên tiếng, anh không nghĩ mình đang tự xỉ vả:

“Khi thằng bé chết và vợ anh hồi phục, anh nghĩ là bọn anh sẽ ly dị. Và sau đó, anh sẽ là một thằng đàn ông tự do thực sự, đó là điều anh đã mơ ước từ nhiều năm nay, còn bây giờ thì anh đã mất việc và mất tất cả. Nhưng thật buồn cười, anh chẳng thấy sung sướng về chuyện đó chút nào.”

Lúc này gió thổi mạnh hơn từ phía Điêu qua Himiko, vì vậy nàng phải cao giọng nói cho át tiếng gió. Nàng nói như thét: “Anh Điêu, khi nào anh trở thành một người đàn ông tự do, chúng ta có thể bán nhà như bố chồng em gợi ý và cũng đi châu Phi với nhau được chứ?”

Châu Phi thật sự đã ở trong tầm tay! Nhưng đó chỉ là một châu Phi hoang vắng, vô vị mà lúc này Điêu có thể hình dung được. Kể từ khi anh nhận thức được nỗi đam mê của mình từ lúc còn trai trẻ, đây là lần đầu tiên châu Phi mất vẻ lấp lánh hào quang của nó trong lòng anh. Một con người tự do dừng chân trong sa mạc Sahara u ám. Hẳn đã giết một đứa trẻ trên một hòn đảo lơ lửng như con chuồn chuồn ở 140 độ đông kinh tuyến. Sau đó, hẳn trốn chạy đến

đây, lang thang khắp châu Phi, không bắt được con chuột chù đơn độc mà bỏ mặc con cừu non man rợ có bướu. Giờ đây hẳn đứng câm lặng giữa sa mạc Sahara.

“Châu Phi à?” Điều chờ dẫn nói.

“Anh Điều, lúc này anh có vẻ như hơi thối lui rồi đấy, giống như một con ốc sên thu mình trong vỏ. Nhưng rồi anh sẽ phục hồi nỗi đam mê của mình ngay khi anh đặt chân lên đất châu Phi thôi...”

Điều im lặng.

“Anh Điều, em đã bị những tấm bản đồ của anh lôi cuốn rồi. Em muốn anh ly dị để chúng mình có thể cùng nhau du lịch sang châu Phi và sử dụng chúng như những bản đồ chỉ đường thực sự. Tối qua em đã nghiên cứu chúng hàng giờ liền anh ngủ và em nghĩ em đã bị lên cơn sốt về chuyến đi này như anh vậy. Giờ đây, sự tự do của anh rất cần thiết đối với em anh Điều ạ. Em cần anh như một người đàn ông tự do. Anh không đồng ý khi em nói chúng ta đang làm *bản tay chúng ta*, nhưng anh lầm đấy, anh Điều, thật sự anh lầm rồi. *Tay của chúng ta*. Anh Điều, chúng ta sẽ cùng đi châu Phi, không phải sao?!”

Có vẻ như người mất hồn đau khổ, Điều lên tiếng: “Nếu em muốn như thế.”

“Lúc đầu, mối quan hệ của chúng ta chỉ thuần tình dục, em chỉ là chỗ ẩn náu tình dục cho nỗi âu lo và tủi nhục của anh. Nhưng đêm qua, em nhận ra rằng trong em cũng dấy lên nỗi đam mê châu Phi. Điều đó có nghĩa là giữa chúng ta có mối dây ràng buộc mới, anh Điều ạ. Giờ đây, cái liên kết chúng ta chính là tấm bản đồ châu Phi. Chúng ta nhảy từ cái hố tình dục lên tới mặt đất cao hơn, đó là điều mà em hằng mong ước xảy ra và giờ đây, thật lòng em đang cảm thấy có được nó anh Điều ạ. Chúng ta cùng một nỗi đam mê! Vì thế mà em giới thiệu anh đến anh bạn bác sĩ của em và làm *bản tay* mình cùng với tay anh!”

Bất chợt những âm thanh rì rào đập vào kính chắn gió khi cơn mưa trắng nhẹ như sương mù rắc lên cửa kính ô-tô. Ngay lúc ấy, Điều và Himiko cảm thấy cơn mưa đập vào mắt mũi họ. Bầu trời bỗng dưng tối sầm từ mọi phía và cơn gió xoáy gay gắt nổi lên. “Xe em căng mui được không?” Điều nói như thẳng ngực buồn rầu. “Nếu không, thẳng bé sẽ ướt hết.”

11

Vào lúc Điều kéo vừa xong chiếc mũ xe màu đen lên thì một cơn gió quay tít quanh con đường như một chú gà hoảng hốt ngửi thấy mùi xúc xích và tỏi cháy. Những lát tỏi khô cắt mỏng trộn trong bơ, thêm xúc xích và nước vừa đủ để hấp: đó là món ăn mà ông Delchef đã dạy anh. Điều tự hỏi không biết điều gì đã xảy ra với ông Delchef. Có lẽ giờ này ông ta đã bị bắt đi khỏi cô gái Nhật nhỏ bé, xanh xao kia và đã quay lại tòa công sứ. Trong cái ổ chuột ở tận cùng hẻm cụt ấy, ông ta có cố gắng kháng cự mãnh liệt không nhỉ? Liệu cô bạn tình của ông có kêu khóc bằng thứ tiếng Nhật mà chính ông Delchef cũng như những nhân viên tòa công sứ không thể nào hiểu nổi khi họ đến mang ông ta đi? Cuối cùng, sự chọn lựa duy nhất của họ có thể là cam chịu mà thôi.

Điều chăm chăm nhìn chiếc xe thể thối chiếc mũ đen trên cơ thể đỏ chói của nó, chiếc xe trông giống như thịt của một vết thương bị xé toạc và xung quanh là những vảy. Sự kinh tởm dậy lên trong lòng Điều. Bầu trời tối lại, không khí ẩm ướt và trương phình lên, một cơn gió đang ào ào thổi đến. Mưa tràn ngập không gian như sương mù và một cơn gió mạnh cuốn nó đi thật xa rồi bất ngờ quay ngược trở lại. Điều nhìn lên những tàn cây sum suê đang rung chuyển phía trên mũ xe và thấy cơn mưa dữ dội rửa sạch vẻ u sầu của chúng thành một màu xanh thật sống động. Đó là màu xanh, màu xanh của ngọn đèn giao thông cho phép anh tiếp tục cuộc hành trình trên giao lộ đường cao tốc. Anh trầm ngâm nghĩ có lẽ anh sẽ thấy màu xanh đây sinh khí này vào giờ phút lâm chung. Điều cảm thấy như anh sắp bị bàn tay của một tên phá thai mờ ám dẫn vào cõi chết. Chính anh chứ không phải thằng bé.

Cái nôi và áo quần trắng bé đặt trên bậc thềm trước nhà. Điều nhặt lên rồi nhét vào chỗ trống phía sau ghế ngồi của tài xế. Đồ lót, vợ, những cái áo liền quần bằng len, cả một chiếc mũ tí tẹo: đó là những thứ mà Himiko đã mất rất nhiều thì giờ để chọn lựa. Điều đã phải chờ cả tiếng đồng hồ, đến độ anh phải

tự hỏi liệu Himiko có bỏ rơi anh không. Anh không thể hiểu tại sao nàng có thể phung phí thời gian đến như vậy để cẩn thận chọn lựa quần áo cho một đứa trẻ sắp chết: sự nhạy cảm của phụ nữ luôn luôn kỳ lạ.

“Anh Điểu, bữa ăn trưa chuẩn bị xong rồi.” Từ cửa sổ phòng ngủ Himiko gọi ra.

Điểu thấy Himiko đang đứng trong bếp ăn xúc xích. Anh tò mò nhìn vào chiếc chảo chiên rồi thụt lùi lại, giật nảy người vì mùi tỏi. Quay về phía Himiko đang chăm chăm nhìn anh một cách tò mò, anh yếu ớt lắc đầu. “Nếu anh không thèm ăn, tại sao anh không đi tắm đi?” Giọng nàng sắc mùi tỏi.

“Có lẽ thế,” Điểu nhẹ nhõm nói. Mồ hôi trên người anh đã làm đông đặc bụi đất.

Điểu thận trọng rút đôi vai khi tắm. Chuyện tắm nước nóng thường làm cho anh tỉnh táo, nhưng lúc này anh chỉ cảm thấy đau nhói trong tim. Điểu nhắm chặt đôi mắt dưới những tia nước ấm, ngã đầu ra sau, lần này với ý thức, và cố dùng mặt dưới của hai ngón tay cái gãi sau tai. Một phút sau, Himiko nhảy đến bên cạnh anh, tóc nàng che kín trong chiếc mũ tắm bằng chất vinyl có hình dáng giống như quả dưa hấu và bắt đầu kỳ cọ thân thể bằng một bánh xà phòng. Vì thế Điểu ngưng chơi trò gãi tai và rời khỏi phòng tắm. Trong lúc đang lau khô người, Điểu nghe tiếng ục ục của một vật gì đó to lớn và nặng nề đụng mặt đất bên ngoài. Khi anh đến cửa sổ phòng ngủ, anh chiếc xe thể thao màu đỏ đang nghiêng hẳn như một chiếc tàu sắp sửa chìm. Bánh xe trước phía phải đã biến mất! Không kịp lau khô người, Điểu vội mặc quần áo vào và ra ngoài xem xét chiếc xe. Anh nhận ra những bước chân đang chạy trốn xuống con đường hẹp, nhưng thay vì đuổi theo, anh lại đứng lại kiểm tra sự hư hại. Không có dấu vết bánh xe. Đèn pha bên tay phải đã bị vỡ. Một kẻ nào đó đã kích chiếc MG lên, tháo bánh ra, rồi đứng trên đòn bẩy để lật nghiêng chiếc xe xuống đất gây ra cú va mạnh đến độ làm đèn pha bị vỡ. Bên dưới xe, cái kích nằm giống như một cánh tay gãy.

“Có kẻ trộm mất một bánh xe rồi,” Điều nói lớn với Himiko. Lúc này nàng vẫn còn trong phòng tắm. “Một chiếc đèn pha bị vỡ. Anh hy vọng em có phụ tùng thay thế chứ!”

“Phía sau mái hiên ấy.”

“Nhưng ai ăn cắp mất bánh xe?”

“Anh nhớ cậu nhỏ bên cửa sổ tối hôm đó chứ? Chính nó chứ không ai khác. Nó trốn gần đâu đó với cái bánh xe và em đánh cuộc với anh là nó đang nhìn chừng chúng ta.” Himiko đáp lại như chẳng có chuyện gì xảy ra. “Nếu chúng ta giả vờ như chẳng có chuyện gì phải làm gì và đi khỏi đây, em cá là thằng bé sẽ phát khóc lên trong bụi, nó sẽ quê ghê lắm đấy. Hãy thử xem.”

“Thế cũng tốt nếu chiếc xe chạy được. Để anh xem có sửa được không.”

Điều thay bánh xe, bùn đất và dầu mỡ dính đầy hai tay. Công việc làm anh đổ mồ hôi nhiều hơn trước khi anh tắm. Khi làm xong, anh thận trọng khởi động máy: ổn cả. Họ phải chậm một chút nhưng chắc chắn mọi việc sẽ kết thúc trước khi trời tối, họ chẳng cần đèn trước xe. Điều cảm thấy thích tắm lại nhưng Himiko đã sửa soạn xong, ngoài ra, lúc này anh cũng đâm ra bức tức đến nỗi ngay cả chuyện trì hoãn dù may mắn cũng không thể chịu được. Họ ra khỏi nhà. Khi xe chạy có ai đó sau lưng họ ném đá vào xe.

“Em cũng vào chứ!” Điều khẩn khoản khi Himiko không có động tác rời khỏi xe. Hai người cùng vội vã bước xuống dãy hành lang dài đi đến khu chăm sóc đặc biệt, Điều ôm chặt cái nôi còn Himiko ôm quần áo thằng bé. Điều nhận biết tâm trạng căng thẳng đặc biệt của mình và thái độ lạnh nhạt của những bệnh nhân mà họ gặp trong dãy hành lang. Nó chính là ảnh hưởng của cơn mưa đập vào ngọn gió đã man rời bất ngờ thoái lui tuồng như đuổi bắt, và của cú sấm ầm ầm từ xa. Khi Điều bước xuống hành lang với cái nôi trong tay, anh suy tính cách đề cập tốt nhất với các cô y tá về chuyện đưa thằng bé ra khỏi bệnh

viện, càng lúc anh càng thấy khiếp sợ. Nhưng khi anh bước vào khu chăm sóc thì mọi người đã biết rằng anh sẽ đem đứa bé đi cùng với anh. Điều nhẹ người. Dù vậy, anh vẫn giữ bộ mặt lúng túng và nhìn xuống sàn nhà, trả lời một cách hết sức ngắn gọn những câu hỏi thuần về thủ tục. Điều sợ những cô y tá trẻ tò mò mở miệng hỏi tại sao anh mang thằng bé đi mà không giải phẫu hoặc anh định mang nó đi đâu.

“Anh hãy cầm tấm phiếu này đến văn phòng và trả những khoản tiền cần thiết,” cô y tá nói. “Trong lúc ấy tôi sẽ gọi bác sĩ trực.”

Điều lấy tấm phiếu lớn. Một tấm phiếu màu hồng ti tiện.

“Tôi có mang một ít áo quần cho thằng bé...”

“Dĩ nhiên là chúng tôi sẽ cần đến. Tôi sẽ lấy ngay bây giờ.” Khi lên tiếng, đôi mắt cô y tá lộ rõ vẻ bức mình. Lập tức, Điều đưa hết áo quần của thằng bé. Cô y tá dò xét từng cái một, chỉ ném lại cho anh cái mũ. Điều lúng túng cuộn tròn nó lại nhét vào túi. Rồi anh bức tức quay lại phía Himiko, nàng chẳng để ý gì cả.

“Gì thế anh?”

“Chẳng có gì. Anh phải đến văn phòng một chút.”

“Em đi với,” Himiko vội vàng nói, như sợ bị bỏ rơi. Suốt cuộc thương lượng với các y tá, hai người đứng vịn vẹo thế nào mà những đứa trẻ nằm bên kia bức vách kính ngăn không thể lọt vào tầm nhìn của họ được.

Khi cô gái ở ô cửa phòng tiếp tân nhận tấm phiếu màu hồng, cô ta hỏi giấy tờ của Điều và nói: “Tôi biết anh sẽ từ giã chúng tôi – xin chúc mừng!”

Điều chẳng xác nhận mà cũng chẳng chối bỏ, chỉ gật đầu.

“Anh đặt tên cho con anh là gì chưa?” Cô gái hỏi tiếp.

“Chúng tôi... chưa quyết định.

“Hiện thời thì cháu được ghi đơn giản là đứa con trai đầu lòng của anh, nhưng nếu chúng tôi có một cái tên trong hồ sơ của cháu thì hay hơn nhiều.”

Một cái tên! Điều nghĩ. Lúc này cũng như khi ở trong phòng bệnh của vợ anh, ý nghĩ của anh như cuộn tơ vò. Ban cho con quái vật một cái tên và từ khoảnh khắc đó nó có vẻ là người hơn, có thể nó bắt đầu tự khẳng định là một con người. Sự khác biệt giữa cái chết trong lúc con quái vật không tên và cái chết sau khi Điều cho nó một cái tên, đối với anh sẽ có nghĩa là sự khác biệt về bản chất hiện hữu của con người.

“Ngay cả một cái tên tạm thời anh cũng không tìm ra được à?” Cô gái hỏi một cách vui vẻ, mặc dù giọng nói của nàng không đi đôi với vẻ ngoan cố của nàng.

“Anh Điều, đặt tên cho cháu chẳng hại gì cả.” Himiko nóng nảy lên tiếng.

“Tôi sẽ gọi nó là Kikuhiko,” Điều nói khi nhớ đến những lời của vợ anh, rồi anh viết tên đó ra cho cô gái.

Chuyện tiền bạc đã giải quyết. Điều lấy lại gần toàn bộ số tiền mà anh đã gửi để đóng quỹ tạm. Đứa bé chỉ dùng sữa loãng và nước đường, và vì ngay cả thuốc kháng sinh cũng bị từ chối, nên chuyện nằm bệnh viện của nó chẳng mấy tốn kém.

Điều và Himiko quay xuống hành lang trở lại khu chăm sóc đặc biệt.

“Đây là món tiền mà anh rút ra từ tiền để dành cho chuyến du lịch sang châu Phi. Và trong phút giây anh quyết định sát hại thằng bé rồi đi châu Phi với em, nó lại quay về túi anh...” Điều nói như kẻ mất hồn, không biết chắc mình muốn nói gì.

“Và rồi chắc chắn chúng ta sẽ dùng món tiền này ở châu Phi.” Himiko nói một cách thoải mái. Nàng tiếp: “Anh Điều, cái tên Kikuhiko đó... Em biết có một quán rượu dành cho những người đồng dân nam tên là Kikuhiko, viết cùng những mẫu tự như thế. Tên của người chủ là Kikuhiko.”

“Cậu ta bao nhiêu tuổi?”

“Thật khó mà nói cho chính xác, có lẽ nhỏ hơn anh bốn năm tuổi gì đó.”

“Anh cá là hẳn chính là tên Kikuhiko mà anh quen trước kia. Trong suốt thời kỳ chiếm đóng hẳn có quan hệ tình cảm với một tùy viên văn hóa Mỹ và rồi hẳn trốn khỏi Tokyo.”

“Thật là một sự ngẫu nhiên! Anh Điều, sau này chúng ta đến đó chứ!”

Sau này, Điều nghĩ, sau khi bỏ rơi đứa con cho kẻ phá thai ám muội!

Điều nhớ lại chuyện bỏ rơi người bạn trẻ Kikuhiko trong đêm khuya ở một tỉnh lỵ. Và bây giờ đứa con mà anh sắp sửa bỏ rơi cũng có tên Kikuhiko. Đúng là những cạm bẫy ranh ma ngay cả trong hành động của chuyện đặt tên. Trong một thoáng Điều cân nhắc đến chuyện quay trở lại để sửa tên thằng bé, nhưng ý định này tan biến ngay tức khắc vì tính yếu đuối của Điều. Điều bỏ đi chỉ để làm tăng thêm sự đau khổ cho chính mình. “Đêm nào đó chúng ta sẽ đến quán rượu của Kikuhiko,” anh nói. “Hẳn là sẽ thức suốt đêm.”

Đứa con của Điều – Kikuhiko đang nằm trong nôi, mặc quần áo len dài mà Himiko đã chọn, được mang đến bên này tấm vách kính ngăn. Bên cạnh chiếc

nôi là viên bác sĩ trực đang cố ý đợi Điều. Điều và Himiko đứng đối diện với viên bác sĩ bên kia chiếc nôi. Điều cảm thấy Himiko bị chấn động khi nàng nhìn thấy thằng bé. Bây giờ thì nó to con hơn, đôi mắt mở ra trông giống những nếp gấp sâu dưới làn da đỏ hồng và đang nhìn họ, nghiêng về một bên. Ngay cả khối u trên đầu thằng bé cũng có vẻ lớn hơn nhiều. Nó đỏ hơn khuôn mặt thằng bé, bóng lưỡng, sưng phù. Trong đôi mắt mở của nó, thằng bé có cái nhìn héo hon, cổ kính của những nhà tu khổ hạnh trong các bức tranh cuộn của phái Nam tông, nhưng rõ ràng nó thiếu chất người, có lẽ tỷ lệ phần trước đầu phải gánh chịu khối u vẫn còn làm cho nó hết sức khó chịu. Thằng bé đang lắc lư hai bàn tay nắm chặt, như thể nó muốn trốn khỏi cái nôi.

“Anh Điều, nó chẳng giống anh,” Himiko thì thầm với giọng khàn đục.

“Nó chẳng giống bất cứ ai, ngay cả người cũng không!”

“Tôi không muốn n Viên bác sĩ lên tiếng trách nhẹ.

Điều liếc nhìn những đứa bé bên kia vách kính ngăn. Ngay lúc ấy tất cả bọn trẻ vịn mình trên giường, cùng lúc gây náo động. Điều nghĩ rằng bọn chúng đang mách lẻo với nhau có một người bạn bị bắt đi. Điều gì sẽ xảy ra cho thằng bé đang tè trong lòng ấp với đôi mắt đầy suy tư kia? Và người cha ưa tranh đấu của đứa con không có gan, liệu ông ta có ở đây trong chiếc quần chần gối màu nâu và sợi thắt lưng da để bắt đầu một cuộc tranh luận khác?

“Anh làm đầy đủ thủ tục ở văn phòng rồi phải không?” Cô y tá hỏi.

“Đầy đủ cả rồi.”

“Giờ thì anh thích làm gì tùy ý!”

“Anh có chắc rằng không cần suy xét lại không?” Viên bác sĩ ưu tư hỏi.

“Hoàn toàn chắc,” Điều trả lời một cách cứng rắn. “Xin cảm ơn mọi việc.”

“Đừng cảm ơn tôi – Tôi chẳng làm gì cả.”

“Thôi được, xin chào bác sĩ.”

Viên bác sĩ đảo mắt và chùng như hồi tiếc vì đã cao giọng với Điều, lúc này anh ta nói với giọng nhẹ nhàng: “Xin chào, hãy giữ mình nhé!”

Khi Điều bước ra khỏi khu chăm sóc, những bệnh nhân đang thơ thẩn trên hành lang quay lại như biết điều gì xảy ra và tiến về phía thẳng bé. Điều trừng mắt, cặp lông mày vênh ngược, bước thẳng về phía hành lang, khom người xuống chiếc nôi như muốn bảo vệ đứa con. Himiko vội vã theo sau. Mất tinh thần vì vẻ mặt giận dữ của Điều, đám bệnh nhân dạt về phía hành lang mờ tối, vẫn đầy vẻ nghi ngại, nhưng có lẽ vì thẳng bé, họ mím cười.

“Anh Điều,” Himiko vừa nói vừa quay nhìn về phía sau, “ông bác sĩ đó hoặc một trong số các cô y tá dám báo cho cảnh sát biết lắm đó.”

“Họ làm gì mặc kệ,” Điều nói một cách giận dữ. “Đừng qu rắng chính họ cũng góp phần giết thẳng bé bằng cách cho uống sữa loãng với nước đường.”

Hai người tiến đến cổng chính và một đám bệnh nhân ngoại trú trông như đang giận dữ nhìn họ. Điều không có gì để bảo vệ đứa bé khỏi sự tò mò quá mức của đám người này trừ đôi lông mày vênh ngược của anh. Điều cảm thấy mình như một cầu thủ đơn độc dẫn quả bóng đến cầu môn đang được cả đội đối phương trấn giữ. Anh do dự và chợt nhớ ra: “Có cái mũ trong túi quần của anh đấy. Em lôi ra trùm để che đầu thẳng bé được không?”

Điều nhìn thấy cánh tay của Himiko run lên khi nàng làm theo yêu cầu của anh. Rồi hai người lao thẳng về phía những kẻ xa lạ đang đi ngược chiều với những nụ cười xác xược. “Đứa bé đáng yêu thật, giống như một thiên thần!”

Một bà trung niên thốt lên và mặc dù Điều cảm thấy mình giống như cái đích của trời bõn cợt góm ghiếc, anh cũng không chùn bước hoặc ngay cả chuyện ngãng đầu lên cho đến khi thoát khỏi đám đông.

Bên ngoài trời lại mưa, một trận mưa như trút nước khác của ngày hôm nay. Himiko cho xe chạy xuyên qua làn mưa, lùi lại nơi Điều ôm chiếc nô đứng đợi. Điều trao chiếc nô cho Himiko rồi leo lên xe và nhận lại đứa bé. Để giữ cho chiếc nô an toàn trên đui, anh phải ngồi thẳng người, cứng đờ như một pho tượng vua Ai Cập.

“Ồn chứ anh?”

“Ừ.”

Chiếc xe lao về phía trước như bắt đầu một cuộc đua. Tai Điều chạm vào thanh chống mui đầu điểng.

“Mấy giờ rồi anh Điều?”

Tay phải đỡ chiếc nô, Điều nhìn đồng hồ. Kim chỉ giờ dừng lại ở một con số vô lý, đồng hồ đứng. Điều đeo đồng hồ theo thói quen nhưng đã không xem giờ từ nhiều ngày nay, nó đứng hay chạy lúc nào anh cũng không biết. Anh cảm thấy như mình đang sống ngoài thời gian dành cho những con người có cuộc sống bình yên, không bị đau khổ vì đứa con quái dị.

“Đồng hồ anh bị đứng rồi.” Anh lên tiếng.

Himiko nhấn nút radio trên xe. Đang chương tr phát tin: xưởng ngôn viên đang đề cập đến hậu quả của việc bắt đầu lại cuộc thử nghiệm hạt nhân của Liên Xô. Liên minh chống Chiến tranh Hạt nhân của Nhật lên tiếng ủng hộ cuộc thử nghiệm của Liên Xô. Tuy nhiên có tình trạng chia rẽ bè phái trong Liên minh và có nhiều khả năng cuộc hội thảo thế giới sắp tới về việc bãi bỏ

vũ khí hạt nhân sẽ bế tắc vì bất đồng ý kiến. Đài đang phát băng nhạc viết về những nạn nhân Hiroshima chống đối lời tuyên bố của Liên minh. Có thể nào thực sự có được một thứ vũ khí hạt nhân *trong sạch* như thế? Điều gì sẽ xảy ra nếu những cuộc thử nghiệm được các nhà khoa học Liên Xô thực hiện ở vùng Siberia hoang vu, có thực một quả bom hydrogen lại không gây hại cho người hay thú vật không?

Himiko đổi đài. Chương trình nhạc quen thuộc, một bản tango – không thể nào Điều phân biệt được một điệu tango với một điệu nhạc khác. Bản nhạc như kéo dài vô tận: cuối cùng Himiko phải tắt radio. Họ đã thất bại trong việc xác định giờ giấc.

“Anh Điều, hình như Liên minh Chống Chiến tranh Hạt nhân đã nắm hết vấn đề thử nghiệm vũ khí hạt nhân của Liên Xô,” Himiko băng quơ lên tiếng.

“Có lẽ như thế,” Điều đáp lại.

Trong thế giới loài người này, thời gian đang trôi qua, thứ thời gian duy nhất của nhân loại, và số phận đã tóm lấy toàn thể thế giới là thứ số phận đang dẫn dắt lũ quỷ dữ. Mặt khác, Điều chỉ có thể chịu trách nhiệm với đứa bé đang nằm trong chiếc nôi trên lòng anh, với con quái vật điều khiển số phận của riêng anh.

“Anh Điều này, anh có nghĩ rằng có người muốn một cuộc chiến tranh hạt nhân, không phải vì họ bám theo lợi ích kinh tế hoặc chính trị của việc chế tạo vũ khí nguyên tử, mà đơn giản chỉ vì họ muốn như thế không? Em muốn nói rằng nếu đa số chúng ta tin mà không có lý do đặc biệt nào rằng hành tinh này phải được trường tồn và hy vọng rằng nó sẽ trường tồn, thì cũng có những kẻ có tâm hồn đen tối tin tưởng mà không có lý do rõ ràng, rằng loài người phải bị hủy diệt. Ở miền Bắc Âu có một loài thú nhỏ như chuột, tên gọi là *Lemmut*, thỉnh thoảng người ta phát hiện ra chúng tự sát tập thể. Anh Điều, em tự hỏi,

không biết trên trái đất này, ở một nơi nào đó cũng có những con người giống như loài *lemmut* ấy không nhỉ?”

“Những con người mang nốt *lemmut* với tâm hồn đen tối ư? Liên Hiệp Quốc có quyền thực hiện chương trình theo dõi họ

Dù đồng tình, Điều cũng không muốn tham gia vào cuộc vận động chống lại những người giống loài *lemmut* có tâm hồn đen tối. Thực ra, anh đang ý thức được sự hiện diện của loài *lemmut* có trái tim đen đang thì thầm trong lòng mình.

“Nóng quá phải không anh?” Himiko lên tiếng, việc thay đổi đề tài một cách sống sượng của nàng như muốn nói cuộc đối thoại sa đà của họ không gây hứng thú cho nàng.

“Ừ, nóng thật.”

Cái nóng từ bộ máy dưới sàn xe bốc lên, và vì mui xe đóng kín nên dần dần họ cảm thấy như bị nhốt trong lò nướng. Nhưng nếu họ mở một góc mui ra thì rõ ràng gió sẽ lại mưa vào. Điều dăm chiêu nhìn cái chốt cài, đó là một loại mui quá mức lỗi thời.

“Anh chả làm được gì đâu, anh Điều.” Himiko dò xét thấy sự thất vọng của Điều. “Mình hãy dừng đâu đó một lát để mở cửa nhé.”

Điều trông thấy một chú chim sẻ ướt sũng đang nằm chết trên đường ngay trước mũi xe. Chiếc xe trở tới sát con chim chết và vì không thấy được nó nên Himiko bẻ thật mạnh tay lái sang một bên khiến bánh xe sụp ngay một ổ gà nằm dưới vũng nước bùn vàng xỉn. Điều đập cả hai tay vào bảng đồng hồ báo nhưng vẫn không bỏ lơ chiếc nô. Anh buồn bã nghĩ: khi tới được đường đường của viên bác sĩ phá thai, có lẽ người mình đã đầy thương tích.

“Xin lỗi anh,” Himiko nói. Hẳn nàng cũng bị va đập vì qua giọng nói nàng có vẻ bị đau. Cả hai đều tránh nhắc đến con chim sẽ chết.

“Chẳng có gì quan trọng.” Đặt lại chiếc nôi vào lòng, lần đầu tiên Điều cúi xuống nhìn thẳng bé kể từ khi anh leo lên xe. Khuôn mặt đứa bé đỏ bừng lên như giận dữ, nhưng dường như nó đang thờ thoi thóp. Bị nghẹt thở rồi! Điều hoảng hốt lay chiếc nôi. Đột nhiên, thằng bé há rộng miệng như muốn ngoạm vào những ngón tay của Điều, khóc ré lên bằng cái giọng to đến khó tưởng tượng nổi.

U-oa..... u-oa.....u-oa.....thằng bé cứ liên tiếp gào lên, mặt nhăn lại và những giọt nước mắt lớn, trong suốt từ đôi mắt nhắm nghiền chảy dài xuống. Khi đã qua cơn hốt hoảng, Điều lấy tay bụm đôi môi đang gào l của thằng bé và cố kìm chế nỗi hoang mang khác bùng lên. Oe.....oe....oe... thằng bé tiếp tục gào u-oa....u-oa....u-oa.... khiến chiếc mũ có hình những chú dê con trùm cục bấu trên đầu nó đung đưa.

“Anh luôn luôn cảm thấy tiếng gào của thằng bé mang đầy ý nghĩa gì.” Himiko cất cao giọng cho át tiếng khóc của thằng bé. “Với tất cả những gì chúng ta biết, có thể là nó chứa đựng đầy đủ ý nghĩa tiếng nói của con người.”

Thằng bé vẫn gào: u-oa....u-oa....oe....oe....

Điều nói một cách bực dọc: “May mà chúng ta không có khả năng hiểu hết.”

Chiếc xe lao đi, mang theo tiếng la khóc của thằng bé. Tiếng khóc the thé giống như tiếng gáy của hàng ngàn con dế, có khi lại giống như cả Điều lẫn Himiko hòa nhập vào thân xác của một con dế đơn độc và đang cùng gáy với nó. Chẳng mấy chốc cái nóng và tiếng gào của thằng bé bao trùm trong xe không thể chịu nổi nữa, Himiko đành tắt xe vào lề và mở toang cả hai cánh cửa. Không khí nóng bức, ẩm ướt trong xe thoát ra ngoài giống như một người bệnh vừa ợ hoi. Hơi lạnh và ướt ủa vào cùng với những giọt mưa. Người Điều

và Himiko mới đẫm mồ hôi, giờ đây lại run lên vì lạnh. Một hạt mưa nhỏ còn rơi cả vào trong nôi đang đặt trong lòng Điều, nước bám trên đôi má đỏ lửng của thằng bé từng hạt nhỏ hơn cả những giọt nước mắt. Tiếng khóc của thằng bé lúc này nhẹ nhàng hơn – a....a....a....- kèm theo những cơn ho làm rung cả cơ thể của nó. Rõ ràng là tiếng ho không bình thường. Điều tự hỏi liệu thằng bé có bị bệnh đường hô hấp chẳng. Cuối cùng anh cũng tìm cách che cho nó khỏi bị mưa bằng cách quay chiếc nôi tránh cửa xe.

“Anh Điều này, bỗng dưng mang thằng bé ra ngoài trời lạnh như thế này khi nó vừa từ lồng ấp ra, e nguy hiểm đấy. Nó có thể bị viêm phổi mất!”

“Anh biết.” Điều nói với vẻ mệt mỏi, nặng nề cố hữu.

“Em không biết phải làm sao đây.”

“Em có nghĩ phải làm cái gì quái gì cho thằng bé khỏi khóc vào lúc như thế này không?” Chưa bao giờ Điều lại cảm thấy mình hoàn toàn thiếu kinh nghiệm như thế.

“Em thường thấy người ta cho chúng bú Himiko ngưng một lúc như sợ hãi, rồi nàng vội nói thêm, “Ta phải mang theo ít sữa anh ạ.”

“Sữa loãng ư? Hay nước đường?” Chính sự mệt mỏi đã làm cho Điều thêm nghi ngờ.

“Để em chạy vào hiệu thuốc tây. Có thể họ có bán loại đồ chơi, anh gọi nó là gì nhỉ? Anh biết không, loại có hình như cái núm vú ấy?”

Và Himiko lao ra ngoài mưa. Điều vừa đu đưa chiếc nôi vừa nhìn theo người tình của mình vội vã chạy trên đôi giày đế bằng. Không có người phụ nữ Nhật nào lại được học hành tốt hơn Himiko, nhưng sự giáo dục ấy đã mục rữa trên kệ chén đĩa. Nàng chẳng có được những kiến thức thường tình về cuộc

sống hàng ngày như đa số những phụ nữ bình thường khác. Có thể vì nàng chưa bao giờ có con. Điều nhớ lại Himiko thời học năm đầu tiên ở trường đại học, nàng là cô gái sống động nhất trong nhóm sinh viên năm thứ nhất, và anh cảm thấy thương hại cho một Himiko đang nhảy qua vũng nước bùn như một con chó vụng về. Có ai trên cõi đời này tiên đoán được một tương lai như thế này của cô sinh viên trẻ trung, thông thái và đầy tự tin năm xưa? Nhiều chiếc xe tải đường dài rầm rập chạy qua như một đàn tê giác, làm rung cả chiếc xe lẫn Điều và thằng bé. Điều nghe như trong tiếng rì rầm của đoàn xe có tiếng kêu gọi khẩn cấp, mặc dù ý nghĩa của nó không rõ ràng. Đó là một ảo tưởng, nhưng anh đã nghe nó rất rõ trong vòng một phút đồng hồ.

Himiko cúi đầu nương theo những cơn gió mạnh mang theo mưa khi nàng cố gắng quay lại chỗ chiếc xe, mặt nàng nhăn lại một cách lộ liễu chứng tỏ nàng đã nổi đóa. Nàng koong chạy nữa: Điều đọc thấy trên cơ thể đầy đà của nàng một sự mệt mỏi rã rời giống như của anh. Nhưng khi đến nơi nàng lại nói một cách vui vẻ, giọng nàng át cả tiếng của thằng bé lúc này lại gào khóc như trước. “Họ gọi những đồ chơi này là những vú giả, có vậy mà làm em điên đầu nghĩ mãi – Đây, em đã mua hai loại.”

Việc lục lọi ra được từ “núm vú giả” trong ký ức xa xưa dường như giúp cho Himiko lấy lại được sự tự tin. Nhưng cái vật cao su màu vàng giống như hạt đậu lớn nằm trong lòng bàn tay nàng có vẻ là một thứ phiền hà đối với đứa trẻ sơ sinh kia.

“Cái màu xanh này để dùng khi trẻ mọc răng, chỉ dành cho những đứa lớn tháng. Còn cái này có lẽ là thứ bác sĩ nói mua.” Nói xong, Himiko đặt núm vú giả vào chiếc miệng hồng hào đang gào lên của thằng bé.

Tại sao em lại phải mua thêm cái dùng khi mọc răng nhỉ? Điều muốn hỏi. Rồi anh thấy thằng bé không rút được núm vú giả dành cho trẻ con. Dấu hiệu duy nhất cho thấy nó đang ngậm núm vú là gương mặt hơi nhăn của nó, dường như nó đang cố gắng dùng lưỡi để đẩy núm vú ra.

“Không ổn rồi. Có lẽ vì nó còn bé quá.” Himiko nói một cách tội nghiệp sau khi cố thử độ một phút. Nàng lại đánh mất sự tự tin lần nữa.

Điều che giấu hoài nghi.

“Nhưng em chẳng biết làm cách nào cho thẳng bé nín.”

“Thế thì chúng ta phải tiếp tục thế này vậy – lại lên đường thôi.” Điều đóng cửa xe.

“Đồng hồ ở hiệu thuốc mới chỉ 4 giờ. Em nghĩ chúng ta có thể đến đường đường lúc 5 giờ.” Himiko rời máy xe, mặt nàng lộ vẻ khó chịu. Nàng cũng đang cảm thấy quá sức bức bối.

“Nó không thể khóc suốt một tiếng đồng hồ được đâu,” Điều lên tiếng.

5 giờ 30: thẳng bé la khóc mệt quá đã ngủ, nhưng họ chưa đến nơi được. Suốt gần một tiếng đồng hồ họ vẫn đi quanh quẩn trong cùng một thung lũng lòng chảo. Họ lái xe lên xuống các ngọn đồi, nhiều lần ngang qua một con sông quanh co, đục ngầu, mò xuống những ngõ cụt rồi lại leo lên những đường dốc đứng trên thung lũng, dẫn đến hết hướng bắc lại về hướng nam. Himiko nhớ đã có lần lái xe đến thẳng cổng dưỡng đường, và khi xe leo lên đỉnh dốc nàng đã có thể nhận ra được khu vực lân cận. Nhưng khi xe họ chạy xuống thung lũng đông đúc dân cư với những con đường nhỏ hẹp như mê lộ thì họ không biết chắc mình đang chạy về hướng nào. Cuối cùng khi Himiko quay xe vào một con đường mà nàng nghĩ mình nhớ ra, họ gặp phải chiếc xe tải nhất quyết không chịu nhường đường, thế là họ phải lùi xe hàng trăm thước. Khi chiếc xe tải đã đi qua, họ cố quay lại, thì hóa ra họ đã lạc sang một góc phố khác. Con đường ở góc kế tiếp đó là đường một chiều: không thể nào quay xe lại được.

Điều vẫn im lặng và Himiko cũng vậy. Cả hai đều ngại, không dám nói điều gì, sợ làm tổn thương đến người khác. Ngay cả một câu vô tư như: *Anh chắc chắn là mìnhha góc này đến hai lần rồi, có vẻ cũng đây nguy hiểm như có thể gây ra sự đổ vỡ giữa hai người.* Họ chạy ngang qua một trạm cảnh sát. Một nhân viên cảnh sát đang ngồi trong cổng dẫn vào một ngôi nhà gỗ xiêu vẹo, và mỗi lần xì xào bàn tán họ ngại sẽ lôi kéo sự chú ý của viên cảnh sát. Họ không nghĩ đến chuyện hỏi đường với viên cảnh sát, họ cũng không dám hỏi thăm địa chỉ từ bất cứ một đứa trẻ địa phương nào. Một chiếc xe thể thao đang chở một đứa trẻ với cục bườu trên đầu đang đi tìm một đường đường có tiếng tăm đáng ngờ – một tiếng đồn như thế chắc chắn sẽ gây phiền toái. Thực tế, viên bác sĩ đã lo xa đến nỗi lưu ý Himiko qua điện thoại rằng đừng ngừng bất cứ nơi đâu, dù để mua thuốc lá. Và thế là họ tiếp tục cuộc hành trình có vẻ như bất tận quanh vùng. Dần dần nỗi hoang mang xâm chiếm lấy Điều: có lẽ họ sẽ phải lái xe suốt đêm và chẳng bao giờ đến được cái đường đường đang tìm, có lẽ một đường đường sát hại trẻ sơ sinh không bao giờ tồn tại ở nơi chốn này. Không phải Điều chỉ cảm thấy hoang mang mà còn buồn ngủ khủng khiếp. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ngủ quên và cái nôi trong lòng sẽ rơi xuống sàn? Nếu chỗ da trên cục bườu quả thực là lớp màn cứng phủ kín bộ não, nó sẽ thủng ngay tức khắc. Thằng bé sẽ rơi xuống vũng nước bùn thắm trên sàn xe khoảng giữa hộp số và cái cần phanh, nó sẽ thở không nổi và sẽ chết – nhưng đó là một cái chết quá khủng khiếp. Điều cố hết sức để tỉnh táo. Dù vậy, anh vẫn chìm vào bóng tối vô thức trong chốc lát và được gọi dậy bằng cái giọng khẩn thiết của Himiko: “Lạy Chúa, dậy đi anh Điều!”

Chiếc nôi tuột khỏi lòng Điều. Anh giật mình chụp lấy nó cả hai tay.

“Anh Điều, em cũng buồn ngủ lắm rồi. Em đang có một cảm giác đáng sợ là mình có thể lao vào một cái gì đó.”

Lúc này mùi hương thoang thoảng của buổi chiều tối trùm xuống thung lũng. Gió đã lặng, nhưng mưa còn rơi và ở đôi chỗ chuyển thành sương mù làm hạn chế tầm nhìn của họ. Himiko bật đèn xe, chỉ có một đèn sáng: sự ghen tuông của anh chàng si tình ngây ngô của nàng đã bắt đầu có hiệu quả. Khi

chiếc xe tiến gần đến chỗ cây rẽ quạt sóng đôi phía trước trạm cảnh sát, một viên cảnh sát trẻ tuổi có lẽ là gốc nông dân chậm rãi tiến ra giữa đường và vẫy họ ngừng lại.

Trước cặp mắt của viên cảnh sát, cái vẻ xanh xao, dơ dáy và đáng ngờ của Himiko và Điều hiện ra, vì thế anh ta cúi rạp người, nhìn chăm bắm vào xe.

“Xin cho xem bằng lái!” Giọng viên cảnh sát nghe giống như giọng của một con người uế o nhất thế giới. Thật ra anh chàng chỉ trạc tuổi đám sinh viên ở trường luyện thi của Điều, nhưng anh ta biết rõ mình đang dọa họ và lấy làm thú vị về điều này. “Khi ông bà chạy ngang qua đây lần đầu, tôi thấy rõ xe ông bà chỉ có một đèn và tôi đã làm lơ. Nhưng nếu ông bà cứ chạy lòng vòng như thế này thì tức là ông bà đã yêu cầu chúng tôi chặn xe lại. Và giờ đây ông bà lại còn chạy tà tà với chiếc xe chỉ có một đèn – ông bà không thể chạy như thế được. Điều đó làm tổn hại đến uy tín của chúng tôi.”

“Tất nhiên,” Himiko nói, giọng không biểu lộ bất cứ một cảm xúc nào.

“Trong xe có một đứa bé hay cái gì vậy?” Thái độ của Himiko có vẻ làm cho viên cảnh sát cảm thấy bị xúc phạm. “Tốt hơn là mời ông bà để xe lại đây và mang đứa bé đi.”

Gương mặt thẳng bé lúc này đỏ lên một cách kỳ dị, hơi thở trở nên dồn dập qua cái miệng há hốc và cả hai cánh mũi phập phồng. Trong một thoáng, Điều quên mất viên cảnh sát đang nhìn soi mói vào xe mà chỉ lo lắng thẳng bé có khó thở vì viêm phổi không. Anh hoảng hốt áp cả hai tay vào trán thẳng bé. Anh có cảm giác trán nó nóng như lửa đốt, một thứ nhiệt độ hoàn toàn không giống với người bình thường. Điều vụt miệng la lớn.

“Cái gì thế?” Viên cảnh sát giật mình, hỏi lại bằng giọng trẻ con vốn có của mình.

“Thằng bé bị bệnh,” Himiko nói. “Vì vậy chúng tôi buộc lòng phải chở cháu đi mặc dù chúng tôi biết đèn xe bị vỡ.” Himiko chớp lấy cơ hội viên cảnh sát đang sửng sốt. “Nhưng chúng tôi bị lạc đường và bây giờ chẳng biết phải làm sao.”

“Ông bà muốn đi đâu? Tên vị bác sĩ là gì?”

Ngần ngừ một lúc, cuối cùng Himiko nói tên của đường đường. Viên cảnh sát chỉ cho họ biết đường đường nằm cuối con đường nhỏ, bên trái nơi họ vừa đậu xe. Rồi anh ta nói thêm để chứng tỏ mình không phải là kẻ dễ bị lừa: “Nhưng vì nó rất gần nên chẳng hại gì nếu ông bà xuống đi bộ, tốt hơn là ông bà nên làm thế.”

Himiko nổi điên, vung tay giật chiếc mũ len ra khỏi đầu thằng bé. Đó là một đòn phủ đầu viên cảnh sát trẻ

“Nếu mang nó ra ngoài nó sẽ phải chết đó.”

Himiko bám sát địch thủ và đã áp đảo anh ta. Có phần rầu rĩ như hối tiếc đã giữ bằng lái xe, viên cảnh sát bèn trả lại cho Himiko. “Ông bà nhớ mang xe đi sửa ngay sau khi đưa thằng bé vào đường đường đấy.” Anh ta nói một cách ngốc nghếch, đôi mắt vẫn dán chặt vào cái bấu trên đầu thằng bé. “Ồ – kinh thật! Có phải cái đó gọi là sốt màng não không?”

Điều và Himiko quay xe về hướng viên cảnh sát chỉ. Lúc đậu xe trước cửa đường đường, Himiko đã kịp hoàn hồn và nói: “Hẳn chẳng ghi số bằng lái cùng tên tuổi em gì cả – đúng là một con lừa!”

Dường đường có vẻ như được xây dựng bằng thạch cao. Họ mang chiếc nôi và thằng bé vào phòng đợi. Chẳng có dấu hiệu gì có y tá lẫn bệnh nhân ở đây, chỉ có người đàn ông với cái đầu tròn như quả trứng xuất hiện ngay lúc Himiko

vừa gọi. Lần này ông ta không mặc chiếc *tuxedo* bằng vải lanh mà là chiếc blouse vấy bẩn đến kinh sợ.

Hoàn toàn không biết Điều, ông ta trách Himiko bằng giọng nhẹ nhàng, chăm chú dò xét thằng bé trong nôi như đang chọn mua cá từ người bán hàng rong.

“Em đến trễ quá, Himiko. Anh mới nghĩ có khi em đang đùa với anh chút chơi.”

Cảm tưởng về phòng đợi tiêu điều của đường đường thật quá sức chịu đựng của Điều: anh cảm thấy nổi gai ốc lập tức.

“Tụi em gặp vài rắc rối trên đường đến đây,” Himiko lạnh lùng nói.

“Anh sợ em làm điều gì ghê gớm trên đường đi đấy. Em biết không, có những kẻ cấp tiến có lần họ đã quyết định rằng chẳng có gì khác biệt giữa việc để cho đứa bé yếu dần rồi chết với việc bóp cổ cho nó chết – như thế đó, em ạ,” viên bác sĩ vừa nói vừa nâng chiếc nôi lên, “dường như thằng bé chưa gặp rắc rối gì nhiều, con người nhỏ bé đáng thương này bị yếu vì viêm phổi đấy.” Cũng như trước đó, giọng viên bác sĩ thật nhẹ nhàng.

12

Để chiếc xe thể thao ở gara, họ bắt ta-xi đến quán rượu đồng tính luyến ái mà Himiko biết. Họ kiệt sức, quá mức thèm một giấc ngủ, nhưng miệng họ khô khốc với một sự kích thích thầm kín làm cho họ không thoải mái khi phải quay về căn nhà u ám đó.

Họ cho ta-xi dừng trước chiếc đèn lồng mô phỏng vụng về, thấp bằng hơi đốt, mang dòng chữ KIKUHIKO màu xanh da trời được viết trên một quả cầu bằng kính. Điều đẩy cánh cửa ván ghép đơn giản và bước vào căn phòng vừa thô lậu vừa chật hẹp giống như trại nuôi thú, chỉ có một quầy rượu thấp và dựa vào bức tường đối diện là hai dãy ghế lưng cao trông thật kỳ dị. Quán rượu vắng khách, ngoại trừ một người đàn ông nhỏ con đang đứng trong góc xa phía sau quầy, lúc này đang đối đầu với hai kẻ đột nhập. Đó là một con người thật tròn trịa, có cặp môi giống như môi cô gái trẻ và đôi mắt cừu u ám đang quan sát họ một cách cảnh giác nhưng không có vẻ gì là chống đối. Điều đứng ngay bên trong cánh cửa nhìn trả lại. Dần dần ký ức về người bạn trẻ Kikuhiko hiện về qua nụ cười mơ hồ nở ra trên gương mặt người đàn ông.

“Thật không thể tin nổi, Himi đấy à, xem kìa!” Người đàn ông mím môi nói, mắt vẫn nhìn Điều. “Tôi biết anh này, lâu lắm rồi, nhưng có phải người ta thường gọi anh ta là Điều không?”

“Có lẽ chúng ta hãy ngồi xuống đã,” Himiko nói. Nàng tỏ vẻ như sắp khám phá một không khí căng thẳng của vở bi kịch tái hợp này. Chẳng phải chuyện Kikuhiko đang gợi nên những cảm xúc sâu sắc nơi Điều. Anh đã quá đổi mệt mỏi và buồn ngủ: anh cảm thấy như đinh đóng cột rằng không có điều gì trên cõi đời này lại có thể làm cho anh sinh động được. Điều nhận ra mình ngồi cách xa Himiko một khoảng ngắn.

“Giờ thì người ta gọi anh này là gì hả Himi?”

“Điều.”

“Cô không định nói thế chứ? Vẫn còn tên Điều à? Đã bảy năm rồi.”
Kikuhiko đi về phía Điều. “Anh uống gì, anh Điều?”

“Làm ơn cho wishky. Không pha.”

“Còn Himi?”

“Tôi cũng thế.”

“Cả hai người trông có vẻ mệt mỏi quá mà đêm vẫn còn quá sớm!”

“Chẳng có vấn đề tình dục ở đây đâu – chúng tôi mới mất nửa ngày lái xe chạy loanh quanh.”

Điều với tay cầm lấy ly wishky vừa được rót cho anh và cảm thấy ngực như thắt lại, anh ngần ngừ. Kikuhiko – hẳn chưa thể quá 22 tuổi mà trông già hơn mình nhiều, mặt khác, hẳn có vẻ như còn giữ lại nhiều nét ở độ tuổi 15 – trông giống như một con vật lưỡng cư ở hai độ tuổi khác nhau.

Kikuhiko cũng uống wishky không pha. Hẳn rót thêm một ly cho mình và rót cho Himiko một ly sau khi nàng đã uống một hơi cạn ly rượu đầu tiên. Điều nhận ra mình đang nhìn Kikuhiko và Kikuhiko liếc nhìn lại anh, những sợi gân trên cơ thể hẳn cong như lưng của một con mèo đang hù chuột. Cuối cùng hẳn quay thẳng về phía Điều và nói: “Anh Điều, anh còn nhớ tôi không?”

“Dĩ nhiên là còn,” Điều trả lời. Thật lạ lùng, anh cảm thấy như mình đang nói chuyện với ông chủ một quán rượu đồng tính luyến ái (đây là lần đầu tiên của anh) hơn là một người bạn đã lâu ngày không gặp.

“Nhiều năm rồi phải không anh Điếu. Kể từ ngày chúng ta qua thị trấn kể bên và thấy một anh lính G.I bị bắn nát nửa khuôn mặt dưới đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe lửa.”

“Chuyện anh lính G.I đó thế nào?” Himiko hỏi. Kikuhiko kể cho nàng nghe, mắt trơ tráo nhìn Điếu.

“Lúc ấy thời kỳ chiến tranh Triều Tiên và những tên lính kỳ dị ấy bị thương đầy đầy trên chiến trường được đưa lên tàu để trở lại các căn cứ trên đất Nhật. Những chiếc xe lửa chất đầy thương binh và một hôm chúng tôi trông thấy họ. Anh Điếu, anh có nghĩ rằng lúc nào họ cũng đi ngang qua khu vực của chúng ta không?”

“Không phải lúc nào cũng đã

“Người ta thường kể về chuyện những người buôn bán nô lệ đã bắt nam sinh Nhật Bản và bán họ làm lính chiến, rồi có những lời đồn đại rằng chính phủ sẽ đưa chúng ta xuống tàu qua Triều Tiên – lúc ấy, tôi sợ kinh khủng.”

Dĩ nhiên! Kikuhiko đã sợ khiếp vía. Vào cái đêm họ cãi nhau và chia tay, hắn đã kêu lên: “Anh Điếu ơi, tôi sợ lắm!” Điếu nghĩ đến đứa con của mình và cho rằng chẳng có gì phải sợ. Anh cảm thấy nguôi ngoai, một sự nguôi ngoai đáng ngờ, dễ tan vỡ. “Chắc chắn những lời đồn đại kia là phi lý,” anh nói, cố đổi hướng suy nghĩ của mình khỏi đứa bé.

“Anh nói thế, chứ riêng tôi đã làm mọi cách vì những lời đồn đại ấy. Anh Điếu, tôi nhớ lại rồi. Anh có gặp rắc rối nào khi bắt thằng cha điên khùng mà chúng ta tìm kiếm đó không?”

“Hắn đã chết khi tôi tìm ra hắn, hắn tự treo cổ trên đồi Castle. Tôi đã vội vàng mà không được gì.” Nỗi ân hận cũ quay về với mùi vị chua chát trên đầu

lười Điếu. “Chúng tôi tìm thấy hãn vào lúc hừng đông, lũ chó và tôi. Chúng ta đang nhắc đến một điều vô nghĩa!”

“Tôi không muốn nói điều đó. Anh tiếp tục săn đuổi cho đến sáng, còn tôi thì bỏ cuộc và chạy trốn giữa đêm. Kể từ hôm đó, cuộc sống của hai chúng ta hoàn toàn khác nhau. Anh không còn giao thiệp với tôi và hạng người như tôi, anh vào đại học ở Tokyo, phải không? Còn tôi thì rút dài kể từ cái đêm hôm ấy và bây giờ hãy nhìn tôi xem nào – chẳng có tí gì là đẹp đẽ, thoải mái trong cái quán rượu nhỏ như chuồng chim này. Anh Điếu à, nếu như đêm hôm ấy anh không... tiếp tục đi một mình, có lẽ hôm nay tôi đã là người có nếp sống khác hãn.”

“Nếu anh Điếu không bỏ rơi anh đêm hôm ấy thì anh sẽ không trở thành một kẻ đồng tính luyến ái chứ gì?” Himiko hỏi một cách cay độc.

Điếu bối rối phải nhìn đi nơi khác.

“Kẻ đồng tính luyến ái là kẻ tự chọn yêu một người cùng giới: và tôi đã tự quyết định như thế. Vì thế trách nhiệm là do chính tôi cả.” Giọng của Kikuhiko thật trầm tĩnh.

“Chắc là anh có đọc thuyết hiện sinh

“Khi điều hành một quán rượu dành cho giới đồng dâm nam, anh cần phải biết mọi chuyện!” Như đụng phải máu nghề nghiệp, Kikuhiko thuyết một tràng. Sau đó anh ta quay sang Điếu nói với giọng bình thường. “Tôi chắc là trong thời gian tôi vấp ngã thì anh vươn tới đỉnh cao. Bây giờ anh làm gì anh Điếu?”

“Tôi đang dạy ở một trường luyện thi, nhưng hóa ra là bị sa thải vào kỳ hè này, tôi làm sao mà “vuơn tới đỉnh cao” được.” Điếu nói. “Và không phải chỉ có thế, hết chuyện xui xẻo này đến chuyện khác.”

“Giờ tôi mới nghe anh nói như thế. Một anh chàng Điếu ở tuổi 20 mà tôi biết không bao giờ là một kẻ bi quan ủ rũ như thế này. Dường như có điều gì đó làm anh khiếp sợ và anh đang cố chạy trốn nó.” Trước mắt Điếu là một Kikuhiko sắc sảo, tinh tế, không phải là một chàng trai chân chất như Điếu từng biết: cuộc đời ngoại đạo và sa sút của bạn anh hẳn không dễ dàng hay bằng phẳng.

“Cậu nói đúng đấy,” Điếu thú nhận. “Tôi đã kiệt sức rồi. Tôi sợ. Tôi đang chạy trốn.”

“Khi anh ấy ở tuổi 20, anh ấy không biết sợ là gì, tôi chưa hề thấy anh ấy sợ bất cứ điều gì,” Kikuhiko nói với Himiko. Rồi anh ta quay sang Điếu tấn công tiếp: “Nhưng tối nay trông anh có vẻ hoảng hốt quá mức, giống như anh sợ đến nỗi không còn biết đâu mình nằm ở đâu nữa!”

“Tôi không còn ở tuổi 20 nữa.” Điếu nói.

Gương mặt Kikuhiko đánh lại với vẻ xa lạ lạnh lùng. “Một con ngựa cái già nua không còn biết mình dùng để làm gì,” anh ta lên tiếng rồi đột ngột nhìn về phía Himiko.

Một phút sau, cả hai người chơi trò súc sắc để cho Điếu được yên thân. Đã nguôi ngoai, anh nâng ly rượu lên. Sau một khoảng cách 7 năm không gặp, chỉ cần 7 phút trò chuyện để anh và bạn anh hiểu rõ nhau. Tôi không còn 20 tuổi nữa. Và tất cả những gì tôi có được ở tuổi 20 chỉ còn lại điều duy nhất mà tôi không đánh mất là cái tên cúng cơm thời thơ ấu – Điếu nốc cạn ly whisky đầu tiên sau một ngày dài dằng dặc. Trong giây lát, một cái gì đó giống như cơn bão ngầm chậm chậm dấy lên trong lòng anh. Ly whisky mà anh vừa nốc cạn đã nôn hết ra ngoài mà không kèm chế được. Kikuhiko nhanh tay chùi sạch quầy rượu và mang ra một ly nước. Điếu ch nhìn xa vắng vào khoảng không. Anh cố chống chọi khỏi bóng ma thẳng bé làm gì để đến nỗi phải bỏ chạy thực

mạng và vô liêm sỉ đến thế? Có cái gì trong anh mà anh phải điên cuồng tự vệ đến thế? Câu trả lời là sự khiếp sợ – chẳng có gì cả! Một con số 0!

Điều trượt khỏi chiếc ghế cũ kỹ và từ từ thả chân xuống sàn. Anh nói với Himiko đang nhìn mình với đôi mắt lơ đãng, uể oải vì mệt nhọc và hơi men: “Anh đã quyết định mang thằng bé về lại bệnh viện trường Đại học để cho họ mổ. Anh không còn muốn tìm bất cứ lối thoát nào nữa.”

“Anh đang nói gì thế?” Himiko ngờ vực hỏi. “Anh Điều, chuyện gì xảy ra với anh thế! Giờ đây anh lại nói đến chuyện mổ ư!”

“Từ cái buổi sáng con trai anh ra đời, anh chỉ có chạy trốn.” Điều nói rành mạch.

“Nhưng ngay giờ phút này có khi con anh đã chết rồi, chết vì bàn tay của anh và của em. Anh gọi cuộc trốn chạy đó thế nào? Ngoài ra chúng ta sẽ đi châu Phi với nhau!”

“Anh đã bỏ đứa bé lại cho viên bác sĩ phá thai và trốn chạy đến đây,” Điều khẳng khái nói. “Lúc nào anh cũng chạy, chạy và chạy miết. Anh hình dung ra châu Phi như vùng đất cuối cùng của cuộc chạy trốn, điểm cuối cùng, nơi tận cùng – Em biết đấy, em cũng đang trốn chạy. Em chỉ là một cô gái mua vui khác đang bỏ trốn với một tên biển thủ.”

“Không, anh Điều. Em đang tham gia vào, nhúng bẩn tay em cùng với tay anh. *Anh không nói em đang chạy trốn đó sao!*” Himiko điên cuồng la toáng lên.

“Em còn nhớ hôm nay em thả lái chiếc xe vào ổ gà còn hơn là cán lên xác con chim sẻ không? Có phải đó là điều người ta làm ngay trước lúc cắt cổ một đứa bé không?”

Khuôn mặt to lớn của Himiko đỏ bừng lên rồi sạm lại vì giận dữ và mang một linh cảm thất vọng. Nàng trừng trừng nhìn Điều, run lên vì bức tức: nàng đang cố tìm lời trách móc Điều nhưng vô vọng.

“Nếu anh muốn đổi đầu với đứa con kỳ dị này một cách trung thực thay vì chạy trốn, anh chỉ có hai điều để lựa chọn: anh có thể bóp cổ thằng bé đến chết hoặc anh có thể chấp nhận và nuôi dưỡng nó. Ngay từ lúc ban đầu đã hiểu như thế, nhưng anh không đủ can đảm để chấp nhận...”

“Nhưng anh Điều,” Himiko cắt ngang, vung vẩy các ngón tay một cách đe dọa, “thằng bé đang yếu vì viêm phổi mà! Nếu giờ này anh cố mang nó về lại bệnh viện, nó sẽ chết trên xe đẩy. Rồi thì anh sẽ ở đâu? Họ bắt anh, vào tù là cái chắc!”

“Nếu điều ấy xảy ra có nghĩa là chính tay anh đã giết nó. Và anh chấp nhận bất cứ điều gì anh làm. Anh nghĩ là anh có thể nhận trách nhiệm.”

Điều nói một cách bình tĩnh. Anh có cảm tưởng như giờ đây mình đang tránh khỏi cái bẫy sập cuối cùng của sự tự lừa dối và đang phục hồi lại lòng tự tin.

Himiko nhe răng ngào nước mắt, trân trân nhìn Điều. Dường như nàng đang tìm một lối tắt công tâm lý mới và cuối cùng khi tìm ra chiến lược, nàng vội nhảy vào: “Cứ cho rằng để cho họ mổ và cứu sống thằng bé, nhưng rồi sau đó thì sao anh Điều? Chính anh nói với em rằng con anh sẽ không bao giờ thoát khỏi đời sống thực vật mà! Anh không thấy sao, điều đó không phải chỉ tạo ra sự đáng thương cho chính bản thân anh, mà anh còn phải nuôi dưỡng một đời sống hoàn toàn không có nghĩa gì với thế giới này! Anh có nghĩ đó chính là lợi ích của thằng bé không, anh Điều?”

“Đó là vì lợi ích của chính anh. Vì như thế anh mới có thể không còn là một kẻ luôn luôn chạy trốn.” Điều nói.

Nhưng Himiko vẫn không chịu hiểu. Nàng nhìn Điều một cách nghi ngờ, vẫn đầy vẻ thách thức, nàng cố mỉm cười dù nước mắt dâng trào và nói với vẻ chế giễu: “Vậy là anh sắp nuôi sống một đứa bé chỉ có đời sống thực vật – Anh Điều này! Có phải đó là một phần *chủ nghĩa nhân đạo* mới của anh đó không?”

“Tất cả điều anh muốn là thôi không làm kẻ tiếp tục chạy trốn trách nhiệm.”

“Nhưng... anh Điều...” Himiko nức nở, “còn lời hứa chúng ta cùng đi châu Phi thì sao? *Lời hứa của chúng ta thì sao?*”

“Lạy Chúa, Himi, bình tĩnh lại đi! Một khi Điều đã bắt đầu tự vẫn, anh ấy sẽ không nghe cô nói dù cô có khóc to cách mấy đi nữa.

Điều thấy có cái vẻ gì giống như ánh sáng của lòng căm thù trong đôi mắt mờ đục của Kikuhiko. Nhưng mệnh lệnh của người bạn cũ của anh đối với Himiko là tín hiệu mà nàng đang chờ đợi: một lần nữa nàng lại trở thành một Himiko đã từng chào đón Điều nhiều ngày trước, khi anh rủ rục trước cửa nhà nàng với chai Johnny Walker, một cô gái không còn trẻ, vô cùng nhân hậu: một Himiko dịu dàng, điềm tĩnh.

“Thôi được, anh Điều. Anh không cần phải nói nữa. Dù sao em cũng sẽ bán nhà và tài sản để đi châu Phi. Em sẽ mang theo chàng trai đã ăn cắp bánh xe làm bạn đồng hành. Bây giờ nghĩ lại, em thấy mình cũng có phần quá quắt đối với hẳn.” Mặt vẫn đầm đìa nước mắt, nhưng rõ ràng là Himiko đã vượt qua được cơn kích động.

“Cô Himiko sẽ ổn ngay thôi.” Kikuhiko nhắc khéo.

“Cám ơn,” Điều nói ngắn gọn, không phải với một mà với cả hai người.

“Anh Điều, anh sẽ phải chịu nhiều đau khổ đấy,” Himiko nói như để động viên. “Tạm biệt anh, anh Điều. Hãy bảo trọng!”

Điều gật đầu rời khỏi quán rượu.

Chiếc ta-xi lao xuống những con đường ướt át với một tốc độ khủng khiếp. Nếu lúc này tôi chết vì tai nạn trước khi cứu kịp đưa con, toàn bộ 27 năm trong cuộc đời tôi sẽ hoàn toàn trở thành vô nghĩa. Một cảm giác sợ hãi sâu xa hơn bất cứ nỗi sợ hãi nào mà Điều từng có bỗng xâm chiếm trọn người anh.

Trời cuối thu. Lúc Điều bước xuống cầu thang sau khi chào tạm biệt viên bác sĩ phẫu thuật, cha mẹ vợ mỉm cười đón anh trước khu chăm sóc đặc biệt, vợ anh đứng giữa tay bông con.

“Chúc mừng anh, Điều,” cha vợ anh nói. “Anh trông kìa, nó giống anh đó chứ.”

“Dạ, có vẻ thế.” Điều dè dặt nói. Một tuần sau khi mổ, đứa bé có vẻ gần như bình thường, tuần tiếp theo nó bắt đầu trông giống Điều. “Vết mổ trong sọ thẳng bé chỉ ngắn vài milimét và bây giờ nó đang liền lại. Con sẽ chỉ ba xem khi về đến nhà, con đã mượn phim X quang. May là não không thò ra ngoài hộp sọ, vì thế đó không phải là chứng thoát vị não mà chỉ là một khối u lành tính. Có hai cục bướu cứng, trắng như quả bóng bàn nằm trong khối u được cắt bỏ.”

“Gia đình anh thế là may mắn lắm.” Vị giáo sư nói chen vào những lời nói thao thao bất tuyệt của Điều.

“Anh Điều đã cho quá nhiều máu để truyền cho cháu trong suốt thời gian giải phẫu, trông anh xanh xao như một công chúa sau khi hò hẹn với Dracula.” Bà mẹ vợ đang phấn khởi của Điều nói với giọng khô hài hiếm thấy. “Nghiêm túc mà nói, Điều ạ, con đã can đảm và dai sức như một con sư tử trẻ đấy.”

Sợ hãi vì sự thay đổi môi trường đột ngột, đứa bé nằm co quắp không động đậy, dò xét những người lớn bằng cặp mắt hầu như vẫn chưa biết nhìn. Vì hai người đàn bà cứ dừng bước để âu yếm thằng bé, Điều và vị giáo sư vừa đi vừa trò chuyện đã dần dần bỏ xa họ.

“Lần này anh mới thực sự đối đầu với vấn đề của anh đấy nhé.” Vị giáo sư nói.

“Thực ra, con đã cố trốn chạy. Và hầu như con sắp thoát. Nhưng hình như thực tại buộc người ta phải sống cho đúng mức khi ở trong một thế giới thực. Con muốn nói, dù cho người ta có bị mắc vào cái bẫy tự lừa dối mình, thì ở đâu đó người ta vẫn tìm thấy rằng sự chọn lựa duy nhất là tránh nó.” Điều ngạc nhiên về sự hần học cam lạng trong giọng nói của anh. “Dù sao, đó cũng là điều con đã tìm thấy.”

“Nhưng cũng có thể sống trong cuộc đời thực bằng cách hoàn toàn khác hẳn. Có những kẻ nhảy cóc từ sự lừa dối này qua sự tự lừa dối khác cho đến khi nhắm mắt lìa đời.”

Qua cặp mắt nửa nhắm nửa mở, Điều hình dung lại chiếc tàu hàng nhỏ neo đi Zanzibar cách đây vài hôm mang theo Himiko. Anh tưởng tượng mình đã giết chết thằng bé, đứng vào chỗ chàng thanh niên kia bên cạnh nàng. Một viễn cảnh đầy cảm dỗ của Quỷ sứ. Và có lẽ một thực tại như thế đang xuất hiện trong một thế giới khác của Himiko. Điều mở mắt, quay về với những vấn đề của thế giới mà anh đã lựa chọn ở lại. “Có khả năng là đứa bé phát triển bình thường,” anh nói, “nhưng mỗi nguy hiểm khác là nó có thể lớn lên với một chỉ số thông minh rất thấp. Điều đó có nghĩa là con phải dành dụm tiền bạc tối đa cho tương lai của nó cũng như của chúng con. Tuy nhiên con không yêu cầu giúp con tìm một việc làm khác đâu, nhất là sau khi con đã ói mửa một trận như thế. Con đã quyết định quên nghề dạy học, con đang muốn trở thành một hướng dẫn viên du lịch cho người nước ngoài. Con luôn mơ được đến châu Phi

và thuê một hướng dẫn viên người bản xứ, vì vậy con ôm ấp mộng tưởng: con sẽ là hướng dẫn viên bản xứ cho những khách ngoại quốc đến Nhật.”

Vị giáo sư định trả lời một câu gì đó khi cả hai cùng nép sang một bên để cho một chàng trai tay bị băng bó đang đi vội xuống hành lang với đám bạn theo sau lưng. Bọn thanh niên đi lướt qua, không hề biết đến Điều và cha vợ anh đứng đó. Cả bọn đều mặc áo jacket nhộp nhúa, bạc màu và có vẻ quá mỏng manh so với thời tiết lạnh buốt của mùa thu. Điều thấy những con rồng thêu trên lưng áo họ và nhận ra đây là đám thanh niên mà anh đối đầu vào cái đêm đầu mùa hạ khi con anh chào đời.

“Con biết bọn này, nhưng vì một lý do nào đó chúng không để ý đến con.” Anh nói.

“Chỉ trong một vài tuần, anh hầu như đã trở thành một con người hoàn toàn khác hẳn, có thể vì thế mà chúng không nhận ra anh.”

“Ba nghĩ thế à?”

“Anh đã thay đổi.” Giọng của vị giáo sư ấm áp với một tình cảm thân thuộc. “Cái tên cúng cơm Điều hồi nhỏ của anh không còn thích hợp với anh nữa rồi.”

Điều chờ hai người đàn bà bắt kịp và cúi nhìn đứa con trai đang nằm trong vòng tay đưa nôi của người mẹ. Anh muốn thử soi mặt mình vào đôi đồng tử của đứa bé. Cái gương trong đôi mắt của thằng bé là tấm gương soi màu xám trong veo và sâu thẳm, phản chiếu một hình ảnh, nhưng là một hình ảnh quá đen đến nỗi Điều không thể tin chắc được đó lại là gương mặt mới của mình. Khi về đến nhà, anh liền nhìn vào gương soi. Sau đó anh lấy quyển tự điển Balkan mà ông Delchef đã tặng anh trước khi tòa công sứ đưa ông ta lên tàu về nước. Trên mặt bìa trong, ông Delchef đã viết một từ có nghĩa là *hy vọng*. Điều định tra từ *sự chịu đựng*.

- HẾT -

Kenzaburo Oe:

Tái sinh cùng “Một nỗi đau riêng”

Kenzaburo Oe là nhà văn Nhật Bản thứ hai được trao giải Nobel Văn học (năm 1994). Buổi lễ mừng giải thưởng danh giá của Kenzaburo Oe là một ngày hội vô cùng đặc biệt. Các nhạc công hàng đầu của “đất nước mặt trời mọc” đã biểu diễn mười tác phẩm của nhạc sĩ trẻ Hikari Oe – người con trai tật nguyền, người đã khiến Kenzaburo Oe tìm được “lối đi trong sáng tác văn chương và khiến ông cùng con trai như được “tái sinh”...

Kenzaburo Oe thuộc lớp nhà văn hậu chiến, hiện tên tuổi đang được xếp hàng đầu trong danh sách các nhà văn Nhật Bản. Sinh ngày 31 tháng 1 năm 1935 tại đảo Shikoku, một trong bốn hòn đảo lớn nhất của Nhật Bản, cuộc đời ông đã chứng kiến và đồng hành cùng những thăng trầm của một đất nước được bao bọc bởi biển cả, với ba ngàn hòn đảo lớn nhỏ.

Năm Kenzaburo Oe lên 4 tuổi, Thế chiến thứ hai bùng nổ ở khu vực châu Âu và năm sau lan sang khu vực châu Á – Thái Bình Dương. Đất nước của ông dưới thời Nhật Hoàng Hirohito là một thành viên của trục phát xít Berlin – Roma – Tokyo, đã gây ra biết bao tội ác đối với nhân dân các nước trong khu vực châu Á. Giống như hết thảy những người Nhật Bản cùng thế hệ, những hồi ức ám đạm về cuộc chiến tranh phi nghĩa, về sự ngã gục của nước nhà khi Thế chiến hai kết thúc luôn đè nặng trong lòng Kenzaburo Oe. Nhưng nổi lên trên hết, trong tâm hồn nhạy cảm của một người có khiếu văn chương như Kenzaburo Oe, hình ảnh của hai cột nấm khổng lồ màu vàng cùng với hàng ngàn cột lửa đỏ lừng bùng lên ở Hiroshima và Nagasaki vào cái ngày mùng 8 và mùng 10 tháng 8 năm 1945 ấy hình như mỗi ngày mỗi to hơn, rộng hơn, nóng bỏng hơn, khủng khiếp hơn. Hai cột nấm ấy đã hủy diệt sinh mạng của mấy chục vạn người dân Nhật vô tội. Những cơn mưa phóng xạ khởi nguồn từ hai

cột năm ấy đã làm cho không ít người chết dần, chết mòn trong vòng vài chục năm sau đó và một số người khác, trong đó có người con trai đầu của Kenzaburo Oe, ngay từ khi mới sinh ra đã mang trong mình những căn bệnh trầm kha mà y học đến nay vẫn phải bó tay.

Trong Diễn văn trao giải Nobel Văn học cho Kenzaburo Oe, Viện Hàn lâm Thụy Điển khẳng định: *“Một đề tài xuyên suốt các tác phẩm của Kenzaburo Oe là bi kịch gia đình cùng tình thương và trách nhiệm đối với người con trai cả Hikari sinh ra đã bị dị tật. Kenzaburo Oe đã sáng tạo ra một thế giới tưởng tượng đầy chất thơ, đã miêu tả tình trạng đau đớn trong khổ cảnh của con người thời hiện đại bằng sự ngưng kết ngôn và sinh hoạt hiện thực. Đồng thời ông cũng miêu tả thành công quan hệ của con người trong một thế giới hỗn độn, một thế giới mà ở đó trí thức, tình cảm, giấc mơ, dã tâm, thái độ đã hòa quyện với nhau một cách kỳ diệu”...*

Trong diễn văn đáp từ, Kenzaburo Oe cũng thừa nhận *“Phong cách viết của tôi khởi nguồn từ những vấn đề cá nhân, sau đó gắn kết chúng với xã hội, với cuộc đời và thế giới này. Với tư cách nhà văn, tôi phải thừa nhận rằng chủ đề trung tâm của các tác phẩm trong hầu hết văn nghiệp của tôi là cái cách gia đình tôi đã học cách sống với đứa con tật nguyền...”*. Có thể kiểm chứng những lời phát biểu này trong *“Một nỗi đau riêng”*, *“Sự cố cá nhân”*, *“Số tay Hirosima”*, *“Nước ngập hồn tôi”*, *“Trận bóng đá năm Vạn diên thứ nhất”*, *“Trò chơi đương đại”*, *“Hãy đứng lên, hỏi những chàng trai của thế hệ mới”...*

Kenzaburo Oe bắt đầu sáng tác khi còn là sinh viên chuyên ngành Văn học Pháp tại Đại học Tokyo và năm 23 tuổi, với tiểu thuyết *“Nuôi thù”*, ông đã nhận được giải thưởng Akutagawa, một giải thưởng mà các nghệ sĩ Nhật Bản hằng mong ước. Từ đó trở đi ông sáng tác đều đặn và coi viết văn là nghề mà ông trọn đời theo đuổi.

Ba năm sau khi nhận giải thưởng Akutagawa, cuộc đời Kenzaburo Oe bắt đầu rẽ sang một lối khác. Sau khi kết hôn cùng Yukana, con gái của một đạo

diễn điện ảnh danh tiếng, vợ chồng Kenzaburo Oe sinh được một bé trai. Nhưng chẳng như mong đợi và kỳ vọng của đôi vợ chồng trẻ, Hikari là một dị nhân: đầu to quá mức bình thường, đôi mắt không có khả năng nhận biết ánh sáng. Cậu bé cũng không có khả năng nhận biết và nói tiếng người, chỉ có thể phát ra tiếng chiêm chiếp như loài chim.

Sự chào đời của Hikari là một “cú giáng trí mạng” đối với Kenzaburo Oe. Đã có lúc ông nghĩ đến việc tự tử để trốn chạy đứa trẻ. Rồi có lần ông định giết Hikari để giải thoát cho chính mình và cho cả đứa con tội nghiệp. Cũng may mà ông đã không đủ điên rồ và gan không đủ lớn để làm cả hai việc đê hèn đó. Ông đã chọn cách chấp nhận, chấp nhận Hikari cùng những bất hạnh của số phận, đồng thời nỗ lực tìm kiếm cách làm cho đứa trẻ “tái sinh”.

Thường thì bậc làm cha làm mẹ chẳng bao giờ muốn nói về những khuyết tật cùng những thói hư tật xấu của con mình. Nhưng Kenzaburo Oe đã dũng cảm nói về đứa con tật nguyền của mình không phải một lần, mà là rất nhiều lần. Ông muốn từ nỗi đau của riêng mình nói đến một điều lớn lao hơn: Cần phải học cách chấp nhận những nỗi đau của con người cùng với việc tìm kiếm những cách thức để “tái sinh” những con người bất hạnh.

Kenzaburo Oe đặt tên cho con trai đầu lòng là Hikari, tiếng Nhật có nghĩa là “ánh sáng”. Quả thực, Hikari bé bỏng, luôn “cô đơn như hòn sỏi nhỏ trên đám cỏ” đã tạo ra luồng ánh sáng, những vầng hào quang rực rỡ cho những tác phẩm của người cha.

Trả lời phỏng vấn một nhà báo nước ngoài, Kenzaburo đã thẳng thắn: “Năm tôi hai mươi tám tuổi, đứa con đầu của tôi chào đời. Lúc đó tôi đã là một nhà văn khá nổi tiếng và đang là sinh viên ngành văn chương Pháp. Nhưng từ khi con trai tôi ra đời với một chứng bệnh trầm kha về não, vào một đêm kia, tôi muốn tìm sự khích lệ từ cuốn sách đầu tiên. Vài ngày sau tôi nhận thấy mình không thể tìm được niềm an ủi trong quyển sách của chính mình, có nghĩa là độc giả cũng sẽ không tìm thấy sự an ủi từ tác phẩm của tôi. Tôi lâm vào tình cảnh chán nản. Nhưng sau chuyển đi thăm một bệnh viện dành cho những nạn

nhân bom nguyên tử ở Hiroshima, tôi đã quyết định viết về Hikari, chia sẻ với độc giả những cảm giác của mình khi phải đối mặt với đứa con mang trên mình những di chứng của thảm họa Hiroshima...”.

Tất cả những gì tích tụ trong lòng từ khi Hikari chào đời được ông giải bày trong **“Một nỗi đau riêng”**. Kenzaburo Oe cho rằng, chỉ bằng cách ấy, ông và đứa con trai tội nghiệp mới thể “tái sinh”.

Cái “tâm” của **“Một nỗi đau riêng”** là ở chỗ, Kenzaburo Oe đã viết về thảm kịch Hiroshima theo một cách rất riêng. Đó là cái cách ông gắn hành trình “tái sinh” của đứa trẻ bị bại não với quá trình hồi sinh của dân tộc Nhật Bản sau thảm họa thất trận năm 1945. Không chỉ dừng lại ở **“Một nỗi đau riêng”**, trong tập tiểu luận **“Một gia đình tự chữa lành”**, Kenzaburo Oe đã miêu tả thế giới nội tâm phức tạp của nhân vật Điều khi muốn chối bỏ đứa con tật nguyền của mình, tìm quên trong gái, rượu và những chuyến đi xa. Điều đã muốn chấm dứt đời của đứa con mang khối u não ác tính bằng một ly sữa độc. Nhưng trong một lần lái xe, khi cố tránh một con chim đã chết trên đường, Điều ngộ ra rằng cần phải cứu đứa con trước khi quá muộn. Rốt cuộc, cái u ác tính kia chỉ là một cái u thường, sau khi cắt bỏ, đứa bé đã xuất viện bình an...

Hành trình tái sinh của Điều trong **“Một nỗi đau riêng”**, mà thực ra là nỗi đau chung của đồng bào ông, chính là hành trình tái sinh của ông và Hikari. Trong 6 năm trời ròng rã, hai vợ chồng ông đã kiên nhẫn cho Hikari nghe đi nghe lại một cuốn băng ghi âm tiếng hót của các loài chim kèm theo lời thuyết minh về tên của từng loài chim đó. Và điều kỳ diệu đã đến sau ba năm nghe cuộn băng ấy. Khi lên sáu tuổi, Hikari đã bật nói câu đầu tiên: “Đó là chim sẻ”, và sau đó là nói đến tên của từng loài chim mà cậu bé đã được nghe qua băng ghi âm trong suốt mấy năm trời.

Hikari được cha mẹ đưa đến trường dành cho trẻ em thiếu năng trí tuệ. Ở đây cậu bé được nghe nhạc của Handel, Bach và đến năm 16 tuổi, Hikari trở thành một thiếu niên khỏe mạnh nhưng lại mất thị giác. Vì không thể chơi piano, Hikari đã học sáng tác dưới sự chỉ dẫn của người mẹ... Và đến độ

trưởng thành, Hikari đã là một nhạc sĩ danh tiếng, cả ở Nhật và trên thế giới. Những CD nhạc của anh có mặt ở rất nhiều quốc gia, ngay cả nơi dành để bán những ấn phẩm nghệ thuật phục vụ cho lễ trao giải Nobel Văn học.

Những bản nhạc của Hikari, theo lời Kenzaburo Oe, “*có một nguồn năng lực chữa lành cho trái tim*”. Ông còn nói: “*Khi ta thể hiện ra một cách rất ráo nổi tuyệt vọng của con người, ta sẽ chữa lành được chính mình và biết được niềm vui của sự hồi phục...*”.

Trong lễ nhận giải Nobel, Kenzaburo Oe nói rằng, giải thưởng này đúng ra phải trao cho Hikari con trai ông. Ông cũng thông báo từ nay sẽ “gác bút” để tập trung cho Hikari tỏa sáng trên bầu trời âm nhạc. Ông cũng hy vọng âm nhạc của Hikari sẽ mãi là thứ thần dược để chữa lành nỗi đau nhân thế.

Mai Hiền
Nguồn CAND

---

[1]

William Blake: nhà thơ – họa sĩ Anh (1757-1827) theo chủ nghĩa duy tâm thần bí, đã minh họa Kinh Thánh. – ND.

Table of Contents

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

Kenzaburo Oe: Tái sinh cùng “Một nỗi đau riêng”

[1]